

Sveikinu su gerokai pradėtais Naujais Mokslo metais!

LR Prezidentui *Gitanui Nausėdai*, Seimo Pirmininkei *Viktorijai Čmilytei-Nielsen*, Ministrui Pirmininkei *Ingridai Šimonytei*, LR Generalinei prokurorei *Nidai Grunskienei*, LR valstybės saugumo departamento direktoriui *Dariui Jauniškiui*, Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo pirmininkei *Skirgailei Žalimienei*, Lietuvos žydų bendruomenės pirmininkei *Fainai, Kukliansky*, Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro generaliniam direktoriui *dr. Arūnui Bubniui*, LR. akademinės etikos procedūrų kontrolierei *dr. Redai Cimperman*, Lietuvos Švietimo, ... ir Kultūros ministrams, Organizacijoms, delegavusioms atstovus į Viešųjų objektų atitikties ... komisiją¹, Lietuvos istorijos instituto direktoriui *Aurimui Švedui*, Ukmergės merui *Dariui Varnui*, Lietuvos žmogaus teisių koordinacinio centro pirmininkui *Vytautui Budnikui*, Lietuvos Laisvės kovotojų sąjungos Garbės pirmininkui *Jonui Burokui*, LGGRTC, LII ir visų universitetų, muziejų istorikams, Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos vadovybei, LRT, BNS, ELTA vadovybėms bei kitai žiniasklaidai.

buvusio Jonavoje Sąjūdžio tarybos nario,
dabar tiriančio Juozo Krikštonio biografiją
Vytenio Aleksandraičio
(tel: 864021719)

dėl Juozo KRIKŠTONIO BIOGRAFIJOS

Jums jau teiktos 2024-05-24 12:07, 2024-06-07 13:40 ir 2024-08-10 23:55

GAUSIOS INFORMACIJOS APIBENDRINIMUI LOGINĖ PROBLEMOS KONCEPCIJA

per 2021-08-16 paminėtą Karaliaučiaus universiteto 480-metį ir jame dėstytos LOGIKOS, kurios pagrindais buvo prasilenkta minimo asmens biografijos „tyrime“, darančiais žalą net dabar Pasipriešinimo prieš antrąją sovietinę okupaciją 80-mečio minėjimų kokybei.

PRIEDAI:

1. Ši informacija PDF formate.
2. . J. Krikštonio [biografijos problema per Karaliaučiaus universiteto 480-mečio minėjimą](#) PDF formate
3. Istorinės atminties politikos 2024-09-16 12 val. konferencijai Seime [kvietimas](#).
4. Šios Istorinės atminties ... konferencijos [programa](#).

. Mokslo metų pradžia atkreipiu dėmesį į Švc. Trejybės evangelikų liuteronų bažnyčioje paminėto Karaliaučiaus universiteto 480-metį. Per šio Universiteto svarbą Lietuvos kultūrai ir mokslui, manyčiau, kad tiktų dėmesį atkreipti į loginio mąstymo ugdymą svarbą visose mokymo įstaigose.

Svarbiausia, jog Karaliaučiaus universiteto jubiliejaus paminėjimas vyko tik ką po pasibaigusio Pirmojo Lietuvos Prezidento Antano Smetonos 150-mečio paminėjimo, kuris apsiribojo tik artimiausių giminių pagerbimu. Gaila, su šiuo jubiliejumi nebuvo pačios Lietuvos tarptautinių pasveikinimų, lyg, būtų „nesvarbus“ Nepriklausomos Lietuvos valstybės atsiradimas.

Su šia Pirmojo Lietuvos Prezidento problema; viena diena anksčiau -

rugpjūčio 16 d. suėjo 42 metai, kaip Vilniuje (1982-08-16) vykusioje Tarptautinėje apklausoje, dalyvaujant atstovams iš JAV, tapo reabilituotas šio Pirmojo Lietuvos Prezidento A. Smetonos sūnėnas - dvigubas Didvyris ir garsus Lietuvos disko metikas bei rutulio stūmikas **Juozas Krikštaponis**. [P. S.: dvigubas Didvyris, nes kovojo ne tik prieš sovietus, nuo kurių žuvo, bet ir prieš nacizmą išreiškė protestą, nuo kurių irgi nuketėjo - buvo jų kalinamas kelis mėnesius Kauno kalėjime. Ir ne aišku, kas būtų jį ištikęs, jei ne žymiausio Lietuvos politikos figūrų (net svarbesnio už A. Smetoną), to paties A. Smetonos ir J. Krikštaponio giminaičio, kuris vienintelis iš lietuvių bendravo su A. Hitleriu, Stalinu, Ribentropu, Molotovu ir dalyvavo tik ką (2022 m. rugsėjo 8 - 19 d. d.) į Anapilį iškilmingiausiai pasaulyje palydėtos karalienės *Elžbietos II-osios* inauguracijoje bei buvusio du kartus Krašto apsaugos ministro - generolo *Stasio Raštikio* įtakos bei draugų gudrybių dėka nebūtų išlaisvintas]

Apie šią tik ką atrastą J. Krikštaponio reabilitacijos 42 m. sukakties naujieną pranešiau ne bet kur, o Švc. Trejybės evangelikų liuteronų bažnyčioje; taip jau sutapusiam turėti Karaliaučiaus universiteto 480-mečio minėjimo svarbiausiąją - pirmąją pranešimą - tai Lietuvos gyventojų genocido bei rezistencijos tyrimo centro (toliai LGGRTC-o, arba Centro) Generaliniam direktoriui dr.-ui **Arūnui Bubniui**, kuriam esu dėkingas už jo vadovaujamos įstaigos man asmeniškai rašytus išsamius mokslinius atsakymus, kurių dėka man ir pavyko tą paminėtą įvykį atrasti.

Jau praeitose Jums teiktose informacijose minėjau, jog didžiausias J. Krikštaponio „kaltintojas“ *„Marius Kačiulis“* pataisė savo klaidingą parodymą ir pasakė, kad „... buvo pakeistas mūsų vadas. **Ne Krištaponis, o Reikalas**.“ Pastarąjį, kaip vadą nustatė ir KGB-istai-specialistai-kriminalistai, kurių kompetencija kvailiausiai „istorikų?“ buvo suignoruota, dėl ko reikės dar tirti, kodėl buvo paniekintas svarbiausias dokumentas, neigiantis, išgalvotą „J. Krikštaponio Baltarusijoje“ šmeižtą.

Taigi, yra Viltis, nes taip jau, gal, ir paties Dievo buvo duota, jog pagrindinį pirmąją pranešimą PRIE ALTORIAUS apie LIETUVIUS UNIVERSITETE pateikė dr. **Arūnas BUBNYS**, kuriam, ir jo vadovaujamo LGGRTC-o istorikui *Alfredui Rukšėnui* taip pat turime būti dėkingi už parengtą istorinę-archyvinę pažymą Nr. 9R-598 (9.6E), kuri,

1 pav.: dr. Arūno Bubnio paskaita apie Karaliaučiaus universiteto lietuvių: žymius studentus ir net profesorius, vadovavusius universitetui. Todėl šio Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro Generalinio direktoriaus ir mokslo daktaro paskaita buvo viena iš reikšmingiausių-svarbiausių, pabrėžiančių įtaką Lietuvos mokslo bei kultūros raidai. Visi kiti pranešimai buvo šios dr. A. Bubnio paskaitos kaip ir tęsiniai, nagrinėjant universiteto įkūrėją *Albrechtą Branderburgietį* ir to universiteto reikšmę regioniniame kontekste (*Marijos ir Martyno PURVINIŲ* pranešimai) dr. Jono Jakaičiopaskaita apie *Imanuelio Kanto* estetikos teoriją, kultūrologas *Romualdas Povilaitis* apie Karaliaučiaus universiteto tradicijų tąsą dabartiniu metu.. Daugiau apie tą minėjimą dar bus nuorodos ir žemiau.

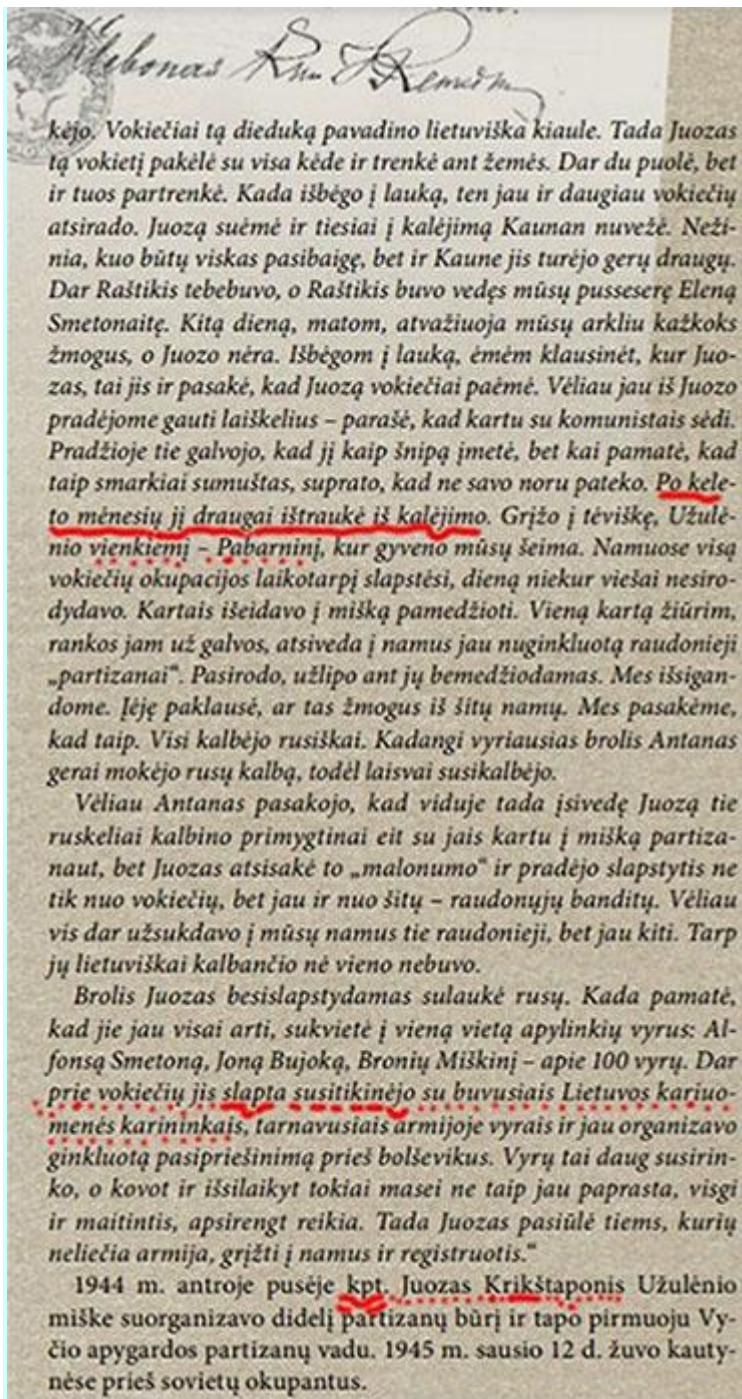
pagaliau, išteisino iki šiolei šmeižiamą K. Škirpos asmenybę

Dabar, tos pačios DIENOS ŠVIESOS laukia ir Juozo Krikštaponio ypatingos-nuslėptosios biografijos apvalymo procedūra per Karaliaučiaus universitete Imanuelio Kanto dėstytos LOGIKOS - teisingo mąstymo ir Sveiko proto pagrindus. Tą pagrindą sudaro HOLIZMAS (visuminis mąstymas), kuriuo pagrindu reikėtų ir TYRIMUS ATLIKINĖTI, PLAČIAU MATANT situaciją, ir matant prieštaringas žinias, - jų atmetinėti ne valia, jeigu tos prieštaringos žinios nėra paneigtos.

NELINKSMAS PROLOGAS, bet su Viltimi

Vardan platesnio matymo, lygiagrečiai teikiu ir dar platesnio aiškinimo J. Krikštaponio problemą per Karaliaučiaus universiteto 480-mečio minėjimą, ir, ypač, per Imanuelio Kanto filosofijos bei LOGIKOS pagrindus, kuriais buvo pasityčiota iš J. Krikštaponio „tyrimo metodikos“, kurią net per pedagoginę analizę reikia prisiminti SVEIKO PROTO IGNORAVIMĄ, naudojantis Kremliaus cenzūros metodu, kuri labai gajai mūsų „istorikų?“ grupuotėje. Ji didelę įtaką turi ir minėtam Alfredui Rukšėnui, kuris labai malonu, kad taisosi savo darbuose, bet, vis tik, jau prieš 10 metų (jau „jubiliejus“) jis „pirmuoju smuiku sugrojo“ J. Krikštaponio biografijos falsifikacijoje. (Falsifikuoti galima ir nesąmoningai, kai pradedi tikėti ne tokiais „dievais“, kokiais jau istorijos mokslu yra pripažinta mūsų tautos Rezistencija.)

Todėl tam tikslui gal reiktų jam ir taisyti savo darbo broką, tik atsiribojant nuo įtakos veikėjo, akivaizdžiai nusistačiusiojo lyg ir prieš visą Rezistenciją, kuris kuria perkeltinėje prasmėje naują „religijos sektą - sektą“ Krikštaponio „kaltei“ įtikėti, ir tai jam gerai sekasi, nes yra žymus religijų specialistas.

2 pav.: būtent, čia ta pati Juozo Krištaponio žūties 70-čiui skirtas straipsnis, kurį žurnalui KARYS buvo parengęs LGGRTC-o istorikas *Darius Žygelis*. Taigi, aš ir tapau Alfredo Rukšėno užblokuotu socialiniame tinkle Facebook, kai pateikiau šią nuotrauką šio straipsnio dalies, Alfredo paklausdamas, ar su NKVD generolu Kapralovu ir NKVD-istų kankinta kalinta bei tremta Juozo Krištaponio sesuo *Veronika Krištaponytė-Juodienė*, teigianti apie jos brolio kalinimą nacių laikais, yra „taip pat yra nepatikima“ kaip šios žinios skleidėja? Man kitas Alfredo bendradarbis bendramintis teigė, jog, neva, sesuo „išgalvojo, neva, ir tą pasaką apie brolio kalinimą“ ir „iteigė NKVD generolui, kurio ji nė nebuvo mačiusi, kuri Ukmergėje buvo žiauriai mušta-kankinta

Bet, kiek religijos siejasi su mokslu, tai ne aišku, kai toje sektoje diskutuoti negalima - reikia ten tik kaip ir „melstis“ miško „banditų“ naratyvui. Todėl toje Karaliaučiaus universiteto 480-mečio temoje parodau ne tik tos cenzūruotoje „sekte“, bet ir mano sukurtose temose „diskusijų“ pilną vaizdą su nuorodomis į jas, kur **Alfredas diskutavo, nežinodamas, jog J. Krištaponis buvo nacių suimtas-kalintas**. O čia pateikiu tik galutinį tos „diskusijos rezultatą“ kai aš jam pateikiau čia kairėje matomą 2 pav. jo paties darbo vietės - Centro ir kraštotyrininkų (tiksliau, buvusios Šilų bibliotekos darbuotojos - kraštotyrininkės *Astros Astrauskaitės* XXI-mame amžiuje 2009 m. Karių dienai skirtais duomenimis ir jos surinktus faktus iš J. Krištaponio jaunosios sesers Veronikos Krištaponytės Juodienės prisiminimų, primygtinai paskelbtų jo bendradarbio *Dariaus Žygelio* straipsnio Kario žurnale, tai Alfredas gavo šoką ir mane užblokavo be jokio perspėjimo už mano jam pateiktą jo darbo vietės (LGGRTC-o) surinktą medžiagą, nes ten buvo kraštotyrininkų (dar ir žymaus Panevėžio krašto kraštotyrininko Romo Kauniečio analogiški) faktai apie J. Krištaponį ir jo kalinimą nacių kalėjime, ko A. Rukšėnas, tikriausiai, to fakto nežinojo? Todėl galima dabar gana smagiai „pasigrožėti“ „diskusija“. Taip, kad po šio užblokavimo aš labai daug laiko praradau tyrimuose, nes iki manęs užblokavimo ne bet kur, o mano sukurtose temose man A. Rukšėnas labai padėdavo orientuotis

vieno žydo-tardytojo, o josios tardymo bylose net nėra tokių panašių nei klausimų ir nei atsakymų.

Galima pasididinti šią straipsnio dalį, kuri čia žemiau 3_pav parodau, kaip **paskutiniame komentare** įdėjau A. Rukšėnui, jog J. Krikštaponio suėmimą-kalinimą mini ne tik NKVD dokumentas, bet ir LGGRTC-o duomenimis surinkta tą patį apie brolio kalinimą ir iš kalėjimo paleidimą tvirtina Didvyrio sesuo Veronika Krikštaponytė-Juodienė:

kaip istorijos specialistas, kad ir savo prieštaravimais, išsijuokimais, nes man kaip buvusiam pedagogui ir Orientavimosi sporto specialistui-treneriui buvo ŽENKLAI IR ORIENTYRAI tolimesnėse paieškose aiškinantis į svarbiausiąją dilemą „dėl ko po kalėjimo J. Krikštaponiui reikėjo slapstytis nuo vokiečių?“.

Ją pasirinkau savo tyrimų koncepcijos pagrindu. Ir kai Alfredą praradau socialiniame tinkle „Facebook“, tai su juo vis tik jau oficialiai bendraudavau Centro laiškuose, kuriuos pasirašydavo Generalinis direktorius *dr. Arūnas Bubnys*.

O, tada, kai pastarasis dar ne vadovavo Centrui, tai galima prisiminti 2015 metų sausį, kai Darius minėtą studiją Didvyrio žūties 70-mečiui surengė, kad kariai imtų pavyzdį iš didvyriškai žuvusiojo Juozo, tai Alfredas su tuometine Generaline direktore *Terese Birute Burauskaite* viską darė, kad ta jo žūties proga jam būtų atimtas savanorio statusas, dėl ko teisininkai iš LR Generalinės prokuratūros nesutiko eiti į avantiūrą, kai objektyvių duomenų nematė - tai tą OBJEKTYVIŲ DUOMENŲ TRŪKUMĄ ir konstatavo teisininkai, kai, galimai, nusišnekančiųjų (net pavardes maišančiųjų), „liudytojų parodymai“ negali būti „objektyviais“, kai jų perklausti neįmanoma. Todėl čia **reikalinga Imanuelio Kanto dėstyto LOGIKOS išmintis**, kurių absoliučių ignoravimo įrodymą teikiu 3_pav prieš 3 metus įvykusį:

3 pav.: čia pavyzdys, įrodantis LGGRTC-o darbuotojo A. Rukšėno savo įstaigos surinktų žinių ignoravimą apie J. Krikštaponio kalinimą jau po 2021-12-03 įvykusios Ukmergės mokslinės konferencijos periodo, ir prieš pat šv. Kūčias-Kalėdas šis mokslininkas už tas jam pateiktas žinias mane užblokavo, todėl MOKSLUI PADARĖ DIDELĘ ŽALĄ, nes jeigu būčiau su šiuo mokslininku toliau diskutavęs socialiniame tinkle, tai tada būtų našesnis mano tiriamasis darbas ir tuos atradimus apie J. Krikštaponio išteisinimą archyvuose būčiau atradęs žymiai anksčiau, o, gal, net ir pats A. Rukšėnas būtų pamatęs, kad buvo apsirikęs, NEMATYDAMAS dokumentų VISUMOS.

Čia padidintos mano komentaruose apie J. Krikštaponio kalinimo Kauno kalėjime ir jo iš kalėjimo paleidimo įrodymų iš dviejų skirtingų žinių sistemų išnašos (NKVD generolo Kapralovo ir LGGRTC-o darbuotojo-istoriko Dariaus Žygeliostroipsnio žurnale KARYS), kur už šių žinių teikimą buvau

nubaustu-užblokuotu ir kur visą šią „diskusiją“ nuodugnai galima su nuorodomis pamatyti toje pačioje Karaliaučiaus-480 temoje.

Aišku, paskutiniame mano A. Rukšėnui komentare aš padėkojau už cinizmą, nes jis nelabai korektiškai „diskutavo“ mano sukurtoje temoje, neigdamas ir tyčiodamasis iš NKVD bei KGB mano teikiamų dokumentų, kurie išteisina J. Krikštaponį. Taip, kad pagal šį mokslininką galima okupantų dokumentais tik kaltinti - kaltinamieji pagal jį „patikimi“, o ginamieji dokumentai, neva, „nepatikimi“ (dvigubi standartai) ir kaip matote, jis bando viešai kaltinti tada LGGRTC-o Patarėju dirbusį *Vidmantą VALIUŠAITĮ*. Taip, kad man pateikus tą patį tvirtinančius LGGRTC-o žinias surinktas, matyt, arba A. Rukšėnas šoką gavo, arba **gal, spec. struktūrų programiškai ne mūsų valstybės jo paskyroje šeiminkauja ir ne savo noru mane užblokavo?**

4 pav.: tai Pirmojo Lietuvos Prezidento sūnėno šeimos nuotrauka, kurios centre garsioji Sigutė, kaip knygos PABĖGIMO IŠ TALJANŲ ir autorė ir to vaikiško iš Sibiro bandymo bėgti autorė, kurios tėveliai žydaite iš Vilijampolės geto - tai iš Ukmergės žurnalistės Ežerskytės straipsnio **APIE A. SMETONOS SŪNĖNĄ APDOVANOTĄ UŽ ŽYDŲ GELBĖJIMĄ**. „Perestrojko s“ 1989 m. laikų nuotrauka prie dabartinės Istorinės prezidentūros - tada buvusių Mokytojų namų.

O, kaip tik, tos išminties ir labai trūksta, **kai dabartinis Prezidentas Pirmojo Lietuvos Prezidento sūnėnui teikia apdovanojimą už žydaitės išgelbėjimą**, tai Lietuva visai šito įvykio nežino - per GOOGLE matome išdrįsusią šią žinią paskelbti tik labiausiai LRT smerkiama Ukmergės savivaldybė - jos tik žiniasklaidėlė smulki užsiminė ir tai matome 4.pav.

. Kiti apie tai tyli, nes A. Smetonos sūnėnas privalo būti tik „žydšaudžiu“, nors sūnėnas iš tikrųjų **gal net žydšaudį su kėde restorane numetė - tokį protestą prieš nacizmą atliko ir už tai Kauno kalėjime buvo kalinamas; jam inkrimuojamu-isigalvojamuoju laikotarpiu?**

Todėl negalima ir Pirmojo pasipriešinimo 80-mečiominėti, nes jį J. Krikštaponis atliko, surengęs Liepos 20-tą dieną Pirmąjį Partizanų saskrydį. Todėl Arūnas Bubnys per LRT skelbia tą pirmojo pasipriešinimo minėtinu Lietuvai įvykiu viena diena vėliau - kad tik su J. Krikštaponiū nebūtų susiję, - kad būtų tik tai, ką mums okupantas nustato - ką NKVD užrašė, o ne ką kraštotyrininkai išėjusių į Anapilį kovotojų atsiminimų duomenis fiksavo. O tai jau labai didelė **gėda mūsų Lietuvos istorijos „mokslui?“** ką galėtų Seime 2021-09-16 vykstanti **mokslinė** konferencija dėl Istorinės atminties ir jai **Nacionalinio susitarimo būtinumo pradėti svarstyti ir** gal toliau testuoti svarstymų ciklus, atitaisant kai kuriuos nuklydimus? Galite susipažinti su [programa](#). Konferencijos pradžia 12 val. pabaiga 15 val. 30 min. Bus galima stebėti per YouTube's „[Atviras Seimas](#)“ [paskyros kanalą](#). Kas nori dalyvauti konferencijoje, gali registruotis www.lrs.lt/registracija arba vidmantas.valiusaitis@lrs.lt iki rugsėjo 15 d. 23:55 val. Telefonas pasiteirauti +370 613 18066. (įspėju, - tame numeryje konferencijos

kvietime per daug skaičių - ten nereikalingas paskutinis skaičius) Šią konferenciją pristato Vidmantas VALIUŠAITIS, kuris, beje, buvo neteisėtai atleistas iš Mažvydo bibliotekos darbo ir dėl kurio net piketas prie prezidentūros vyko.

O tų nuklydimų labai ryškių yra ne tik jau paminėto Pirmojo Lietuvos Prezidento ... 150-mečio jubiliejaus metu, dar neatsiprašius jo artimųjų, bet ir jau dabar dėl Pasipriešinimo 80-mečio jau daromų kažkokių neaiškių desperatiškų veiksmų, kai tam svarbiam jubiliejui iš anksto aiškiai nepasiruošta.

Svarbiausia, kad dr. A. Bubnio „žinia?“ šokiruoja apie Šimonių girioje liepos 21 d. neva, kažkokių „partizanų?“ dėka nukovimą kelių sovietų karių, kai tą pačią dieną tas pats nukovimas įvyko Šimonių miestelyje nuo bažnyčios varpinės.

5.pav.: sovietiškosios Lietuviškosios 16-tosios divizijos kelias, būtent per Šimonių apylinkes tuo metu, ką dr Arūnas bubnys kažką neaiškaus suskiedė per LRT,, paėmęs kažką iš konteksto ir visai jokios VISUMOS gal nematydamas? Geresniam suvokimui siūlyčiau atsidaryti Šmonių girios ir jo apylinkių topografinį-karišką žemėlapi.

O kas šaudė - nėra žinoma. Gal tai darė visai ne partizanas? Juolab, partizanų tada dar nebuvo - buvo savisaugininkai - bet jie, neva, liepos 20 d., vadovaujami *Antano Gogelio*, buvo sutriuškinti, ir jis, pagal istorinius duomenis, *Kęstučio Kasparo* knygoje „Lietuvos karas“, A. Gogelis, kitą dieną, surinkęs likučius; savo kovotųjų, pasitraukė į Panevėžį - ten mieste tvarką buvo pavesta daryti.

Tačiau absurdas gaunasi, nes tomis dienomis buvo sovietų kariuomenės Šventosios upės forsavimas, ir kartu su sovietų besiveržiančia armija Gogelio savisaugininkų likučiai negalėjo eiti kartu link Panevėžio. Tuo labiau, kad Panevėžys jau liepos 22 d. buvo užimtas sovietų. Todėl Gogelio savisaugininkai turėjo būti sutriuškinti kiek anksčiau, jei jie Panevėžyje dar pareigas kokias atlikinėjo? Todėl galite pastudijuoti ten Karaliaučiaus-480 temoje detaliai mūsų operacijų žemėlapius bei mūsų sovietines suvestines kiekvienai dienai labai smulkias ir tas schemas su topografiniais žemėlapiais suliginant, kad gauti kiek įmanomai aiškesnį tuometinį vaizdą.

O, šiaip, nuo Šimonių varpinės pašaudyti gal galėjo ir koks nors provokatorius, gal, net, gal, NKVD-istas persirengęs? ? ?, kad pradėti karą Partizaninį, taip, kaip Suomijos užpuolimui irgi panašiai atlikta provokacija buvo. Tai, **ką garsinsime-liaupsinsime - provokaciją galimai NKV-dinė?** Ir nors galima pasveikinti su nauju

kino filmu Pasipriešinimo 80-mečiui skirtu apie generolą Plechavičių, bet, vis tik jo Vietinės rinktinės jubiliejus buvo praeitais metais, o Sedos kautynių jubiliejus spalio 6-7 d. d. vyko.

6 pav.: galima pamatyti VISA

DĖMESIOCENTRAS

Čia šią 6 pav nuotrauką pavadinau DĖMESIO CENTRU su tam tikra FILOSOFIJA, kai dešinės kampe *Sigutė Smetonaitė*, kuri vaikystėje netoli Vileišio aikštės, mediniame dviejų aukštu name savo bute, matė atskirai paslėptą užsidariusią jauną tetutę, kuriai tėvai Sigutei pasakė, jog ji „*neturi ką apsirengti*“ todėl nuo žmonių slepiama. Neaišku, ar ne todėl **fašistų-nacistų pakalikai komunistai į Sibirą visą Pirmojo Lietuvos Prezidento brolio Motiejaus - akmenskaldžio šeimą išvežė dar 1941 m., kurio anūkėlė - Sigutės pusseserė ir tapo pirmoji auka, o po to ir gerokai po karo ir to akmenskaldžio sūnaus šeimą išvežė su Sigute, - išvežė - į Sajaną priekalnes, kur yra Taljanų nuošaliausia gyvenvietė, į kurią per kalnus ir per tūkstantį lietuvių pėsčiomis atvarė.**

O paauglei Sigutei tas atvarymas buvo tik treniruotė, kad toliau IŠ TALJANŲ PABĖGTI per patį sudėtingiausią Sajaną kalnagūbrį į Mongoliją, planuojant - į Taivanį ir į Lietuvą **pas Partizanus, kuriuos pirmasis pradėjo burti Sigutės dėdė Juozas Krikštaponis.**

O tą knygą: **PABĖGIMĄ IŠ TALJANŲ, kaip tik išleido LGGRTC-as, kurio Gen.dir. ...-ius** čia kairėje NUOTRAUKOJE yra fiksuotas; kaip pagal ūgį pats mažiausias, o didžiausias buvęs Kauno meras ... - jam už nugaros prie Švenčiausio altoriaus mums įsiamžinus.

Todėl beveik už Sigutės šio Karaliaučius-480 minėjimo organizatoriumi buvo ir Sociologijos mokslų daktaras *Raimundas Kaminskas*, kuris, beje, yra ir LGGRTC-o Gen.dir.-o dr.-o Arūno Bubnio patarėju, šalia savęs šį patariamąjį prie Švč. Trejybės liuteronų-evangelikų bažnyčios altoriaus pasistatęs.

Todėl jau kaip, ne kaip, bet **vykdyti Dievo 8-tąjį įsakymą NESAKYTI NETIESOS būtina, todėl kuo skubiausiai reikia ištaisyti visas netiesos sakymo klaidas dėl Pirmojo Lietuvos Prezidento ir jojo sūnėno Juozo Krikštaponio.**

O tai galėtų patarti dr.-o Arūno Bubnio Patarėjas minėtas ir irgi daktaras Raimundas Kaminskas, dar ir ne bet kokio, o Sociologijos mokslo, pagal kurio jau žinomus metodus reikia pervertinti visus iki vieno archyvinius duomenis, susietus su 2/12 batalionu bei jo visus liudininkus vertinti būtina, vertinti būtina ne tik meluojančius apie minėtą asmenį, bet vertinti būtina ir tiesą sakančius ir mokslas privalo nustatyti, kas tiesą sako, o kas ne ... Tam mes ir mokomės universitetuose nuo seniausių laikų ne tik LOGIKOS pagrindus, bet ir pasaulio pažinimą IR JAM PAŽINTI SUKURTA filosofiją, o po to PSICHOLOGIJĄ ir jos dėka prie Tardymo-Apklausų protokolų reikia „*pridėti melo detektorius*“, t. y. **pridėti ne tik protą, bet pridėti ir IŠMINTĮ**, pagal *Vydūną*, nes protą valdo geiduliai, kurie į ne tiesą gali nuvesti, - kaip tik, Mažajoje Lietuvoje tai buvo kalbama ir todėl mes čia žemiau laikėme

Mažosios Lietuvos vėliavą, kurioje ir užgimė PROTESTANTIZMAS - vedantis prie TIESOS, prie Dievo arčiau ir paprasčiau; be jokių pompastikų.

Juolab, tuose archyvuose reikia tik tik ARITMETIKĄ panaudoti, suskaičiuojant vienaip ir kitaip teigiančius asmenis, kur daugiau teigiančiųjų gali turėti didesnę **Patikimumo laipsnį**, kuris SOCIOLOGIJOS moksle skaičiuojamas sudėtingiausiomis, bet ir paprasčiausiomis matematinėmis formulėmis, kurios net EXCEL programoje yra ir visų beveik specialybių studentai tuos Patikimumus nustatinėja savo kursiniuose ir diplominiuose darbuose, visokioms nustatytoms savybėms ar teiginiams patikrinti.

7 pav.: šalia **Sigutės** ir tarp poetės Dalios POŠKIENĖS; XXVII (trejų devynerių svarbesnės prasmės) knygų draugijos vadovės ir ŠIŲ EILUČIŲ AUTORIUS - laikome Mažosios Lietuvos trispalvę, kaip visai Lietuvai Kultūros bei mokslo nešimo simbolį ir labai norėtusi tikėti, kad būtų, pagaliau, nustotas šmeižti Lietuvos Pirmasis Lietuvos Prezidentas ir su jo šmeižtu nustota niekinti visa Lietuva, išsigalvojant ir jam komunistiškai pagal rusiškąjį Kremliaus naratyvą, jam inkriminuojant 1926-uosius metus, kai juos ne jis susigalvojo. Juolab, neteisingai interpretuojant Gruodžio įvykius, kai prieš tai patsai generolas Pilsudskis Lenkijoje perversmą atliko savo noru ir savo kariuomenės dėka, kuris dar labiau tapo pavojingu Lietuvai tada. Todėl HOLISTIŠKAI (visuminiai) reikia mąstyti pradėti ir matyti, kas susigalvojo šmeižti Pirmojo Lietuvos Prezidento sūnėną. Tai buvo bendras užsakymas politinis, net mūsų pseudo politikams visiškai nemąstantiems naudingas, kai kaip tik Pirmasis Lietuvos Prezidentas ugdė savo sūnėną tikru Patriotu ir Humanistiniu pagrindu, dėl ko Prezidentą reikia sveikinti, kad jo sūnėnas net prieš nacizmą pakėlė ranką protesto. Todėl REIKIA ATSIKĖTI - ARCHYVUOSE DOKUMENTAI NERODO, TUO, KUO JIS KALTINAMAS. Todėl čia prie Švc. Altoriaus siūlyčiau VISĄ nuotrauką pamatyti.

Tačiau ne labai norėčiau su dr. A. Bubniu sutikti, kur jis tame filme paminėjo Vietinės rinktinės kovas prieš kažkokius „partizanus“, kurie mano supratimu, taip vadintis neturėtų - mus sovietai nuo vaikystės klaidino, per mokyklas pradines vaikydami, neva, „partizanus“, kad jie mums sovietines „pasakas“ sektų.

Taip, kad jie DIVERSANTAIS turėtų vadintis - tai normaliausias ir teisingiausias Karo mokslo terminas, nes PARTIZANAIS VADINAMI VIETOS GYVENTOJŲ SAVANORIŠKO KARINIO PASIPRIEŠINIMO BŪDU VEIKIANČIUOSIUS PRIEŠO UŽNUGARYJE DALYVIUS. O prieš vokiečius per abu karus jiems Lietuvos gyventojai nesipriešino - į pasipriešinimą tik sovietinių diversantų ar užsilikusių raudonarmiečių galėjo būti įtraukti rusų ar žydų tautybių mažumos, ypač iš getų pabėgusieji ir tų diversantų apginkluoti. Pagal tardymo protokolus Ypatingajame archyve mačiau kai kuriuos liudininkų parodymus, J. Krikštaponį liudijusiųjų pasakojimus, jog jis vadovavo savo kuopai Jonavos miškuose paslėptų ginklų ieškojimų operacijoje; rusiškai kalbančiuose kaimeliuose, kaip kažkokiose „Girėnuose“ paminėtuose, kai tokio kaimelio Jonavos rajone kaip ir nėra

žinomas - žinomas tik Girininkai.

Ten kur pagal protokolus kažkur jo apylinkėse J. Krikštaponio vadovaujama kuopa nuo rugpjūčio iki rugsėjo kažkur ir galėjo vieną kartą siautimą daryti ir viename kaimelyje net nakvoti pas vietos gyventojus be jokių jūjų prievartavimų, kaip ir derėjo Teisę išmanančiajam karininkui, tą Teisę universitete studijavusiam Vytauto Didžiojo.

O, šiaip, siūlyčiau toje Karaliaučiaus-480 temoje pastudijuoti visą frontą palei Šventosios upę - tyrinėti reikia Holistiškai, imant VISUS karo duomenis ten mano pateiktus konkrečiai skirtus, jei apie Šimonių apylinkėse kažkokį neaiškų „pasipriešinimą“ paieškoti, kur internete istorinėje literatūroje yra kaip ir daugiau parašyta apie tas apylinkes pačių LGGRTC-o istorikų žinomų, nei pats LGGRTC-as gal žino savus mokslininkus, kaip tai nežinojo dr. A. Rukšėnas, pripaistęs paistalus apie J. Krikštaponį?

Svarbiausia, **niekas nepaneigs to fakto, jog J. Krikštaponis buvo kalinamas kalėjime (tai tvirtina dokumentas vienas ir atsiminimai), o, kad jis slapstėsi nuo vokiečių - taip pat tai atsiminimuose ir NKVD viename svarbiame dokumente yra fiksuota.** Taip, kad, jeigu suėmimo-kalinimo datos nėra žinomos, tai tam ir buvo Karaliaučiaus universitete dėstoma **LOGIKA, mokanti sužinoti nežinomuosius**, lygiai taip pat, kaip algebros ir, apšlamiai, matematikos skaičiavimuose. Todėl į Krikštaponio biografijos pagrindų LOGINĖS KONCEPCIJOS klausimą atsakytų net Ikimokyklinio ugdymo įstaigų vaikai, nes ji yra pati paprasčiausia ir geriausiai suvokiama, apie kurią čia dar bus minima.

O dėl Kazio Škirpos, manykime, kad jau bus pamoka, jog tokias pažymas reikia rengti įvykių sukaktims - kad ir Birželio sukilimui paminėti, o ne glaistyti tokias „istorines skyles“, kaip tai įvyko po atlikto sostinės policijos vandalizmo akto; priešais valstybinės reikšmės Lukiškių aikštę.

Svarbiausia, šokiruoja didžiausia praraja tarp sostinės ir Kauno policijos komisariatų: kai buvusios Laikinosios sostinės Kauno komisariatas iškilmingai pagerbė buvusio Vilniaus policininko *Juozo Savulionio* žūtį, išgelbėjusiojo Vileišio tiltą nuo besitraukusių sovietų ketinimo jį susprogdinti, tai Vilniaus policija atliko Kremlui didžiausią džiaugsmą, išniekinant Birželio sukilimo vadui *Kaziui Škirpai* skirtą Atminimą, dar net su smurto veiksmais, ir vėl su valstybinių simbolių išniekinimais, nors tą dieną buvo valstybinė atmintina diena. O tai ir yra įrodymas, kad ignoruojama **LOGIKA - ignoruojamas mąstymas**(**P.S.:** šia spalva žymėti būtina kaip gėdos spalva, fiziologinėje sampratoje), arba yra pasakymas: „*Atleisk Viešpatie, - jie nežino, ką daro.*“

Todėl čia šioje informacijoje surinkau naujesnių duomenų sistemą, kuri pradedama nuo pirmosios LOGINIO UŽDAVINIO SPRENDIO temos, kur šios informacijos dėstymo turinys yra toks:

Šios informacijos dėstymo

T U R I N Y S

Problemos pristatymo pradžiai:

NELINKSMAS PROLOGAS, bet su Viltimi	3
psl.	
1. LOGINIO UŽDAVINIO SPRENDINYS	12 psl.
2. VISI SIMPTOMAI apie J. Krikštaponio 1941-ų metų SUĖMIMĄ-KALINIMĄ:	16 psl.
3. MANIPULIACIJOS visuomenei ir Komisijai a p g a u t i ?	19 psl.
4. LCVA archyvo R-1444 fondo dokumentai neįrodo „Krištaponio Minske“	26 psl.
5. -ta tema: 10 klausimų J. Krikštaponio NETEISĖTAM „tarpininkavimui“	34 psl.
6. J. Krikštaponio aplinka ugdė humanistu-teisuoliu būti	37 psl.
7. LYA archyvo dokumentų 10-ties pozicijų sistema visiškai išteisina J. Krikštaponį.....	40 psl.
8. APIBENDRINIMUI, ko reikėtų Istor. konferencijos REZOLIUCIJAI NAUJAI ATRASTŲ ASPEKTŲ primetimus, prie kurių dar reikia apmąstyti ir įtraukti 10 pozicijų	49 psl.

Pabaiga 52 psl.

1. LOGINIO UŽDAVINIO SPRENDINYS

Panašiai atsitiko ir su J. Krikštaponio biografijos, neva, „tyrinėjimu“, kai IGNORUOJAMA net Ikimokyklinių vaikų ugdymo LOGIKA ir net INTERNETAS IGNORUOJAMAS (ypač jį ignoruoja LRT), kur per jį galima sužinoti apie J. Krikštaponio nuo nacių nukentėjimo faktą, o po to paabejoti sovietinių archyvinių duomenų „tikslumu“, dėl kurių straipsnyje apie Lietuvių saugumo policiją ir holokaustą ...**dr. Arūnas Bubnys** perspėjo šį pavojų, parašydamas taip:

„... šaltinių grupę sudaro buvusio LSSR KGB archyvo dokumentai, kurie yra saugomi Lietuvos ypatingajame archyve (toliau – LYA). Pirmiausia paminėtinas šio archyvo baudžiamųjų bylų apyrašas (f. K-1, ap. 58). Jame yra dešimtys tūkstančių bylų, kurias sovietų saugumas buvo sudaręs suimtiems ir nuteistiems asmenims. ... Verta priminti, kad **KGB dokumentus būtina kritiškai vertinti ir itin atsargiai jais naudotis** (ne tik dėl to, jog KGB galėjo fabrikuoti suimtiems asmenims nusikalstamas veikas, bet ir dėl to, jog patys suimtieji stengdavosi **nuslėpti jiems nepalankius faktus arba mėgindavo juos priskirti kitiems asmenims**).“ (P.S.: paryškinau, paspalvinau ir pabraukiau aš)

Tai, būtent, tie nepalankūs faktai buvo priskirti J. Krikštaponiui - juos priskyrė 2 artimiausi jo kolegos, kuriems grėsė mirties nuosprendis, ir nuo ko juos neišgelbėjo, o kiti 2, paprasčiausiai, sumaišė ypatingai panašių savo kuopos vadų pavardes, o vienas iš jų (jau minėtas M. Kačiulis) tai pripažino suklydęs - tik ką duotą savo parodymą pataisė, kad BUVO NE KRIŠTAPONIS, O ... Be to, tame dr. A. Bubnio paminėtame KGB Ypatingojo archyvo baudžiamųjų bylų f. K-1, ap. 58 apyraše mačiau ir

juos fotografavau - Jums praeitose informacijose teikiau tų tų liudijimų nuotraukas, kuriose visai kiti kuopos vadai nurodomi, ir kurių, istorikai dar nė ne matė - tų dešimtys tūkstančių bylų visų pamatyti ir išanalizuoti nėra taip lengva. Juolab, tas apyrašas ap. 58 sutampa su Rusijos federacijos baudžiamuoju 58-uoju straipsniu, įrodančiu Lietuvos okupaciją, su kuriuo bausti mūsų piliečių neturėjo teisės, už ką Rusija privalės kada nors atsakyti. Apie tai ANTIKOMUNISTINIAME KONGRESE IR TARPTAUTINIAME VILNIAUS VISUOMENINIO TRIBUNOLO PROCESE „Komunizmo nusikaltimų įvertinimas“ 2000 ir leidyklos išleistame sąvade UDK 321.6(06) An 143) yra tuometinės buvusios LGGRTC-o Generalinės direktorės Teresės Birutės Burauskaitės paminėta pranešime „[Mirties nuosprendžiai ir jų vykdymas 1941-1944 m.: teisinis politinis aspektas](#) 150 psl.“, kuri pateikė Lietuvai akivaizdžiausias žalas atliktas.

Bet ne mažesnė reputacinė žala Lietuvai yra padaryta ir dėl neteisingai „apkaltinto“, tiksliau, APŠMEIŽTO PO MIRTIES Didvyrio Juozo Krikštaponio - neįkainuojama žala padaryta jo artimiesiems ir net Pirmojo Lietuvos Prezidento Antano Smetonos artimiesiems, kurių per tik ką paminėtą garbingą 150-metį dar kol kas neatsiprašyta. Todėl, ar ne reikės iš naujo tą jubiliejų paminėti per 151-metį valstybiniu ir net tarptautiniu lygiu, nustojant, pagaliau šmeižti Pirmąjį Lietuvos Prezidentą ir šmeižti pačią Lietuvos Nepriklausomybę? Kitaip GRAŽINTI į Lietuvą PALAIKUS Pirmojo Lietuvos Prezidento NET NETIKTŲ, KAI IŠ JO TYČIOJAMASI - pirmiau reikia patyčias nutraukti, pradedant nuo sūnėno Juozo.

Todėl būtina sugražinti LOGIKĄ ir loginį mąstymą į valstybines mokslines tyrimo įstaigas J. Krikštaponio klausimu bei, pradėti naudotis internetu, renkant informaciją ir ją apdorojant-analizuojant, o ne selektyvuojant.

Pavyzdžiui, žinant, jog J. KRIKŠTAPONIS NACIŲ BUVO KALINAMAS, o pagal 1990 m. liepą Šiluose (Panevėžio rajone; prie pat Ukmergės rajono) Juozo jauniausios sesers *Veronikos Krikštaponytės-Juodienės* Atsiminimus, žymaus Panevėžio krašto kraštotyrininko *Romo Kauniečio* įrašytus į magnetofono juostą (iš jos nurašyti; dar be jokio koregavimo, be redakcijos), o taip pat dažnai bendravusios su Veronika ir nuolat užrašinęjusios kraštotyrininkės, *Astros Astrauskaitės*, kuri dirbo tų pačių Šilų bibliotekoje, ir tuos užrašytus prisiminimus skelbusios Lietuvos kariuomenės dienos proga 2009 metais XXI amžiaus tinklalapyje (skelbė tuos prisiminimus ir R. Kaunietis savo surinktuose ir išleistuose raštuose), o taip pat šių kraštotyrininkų užrašytus prisiminimus ir kiti autoriai skelbė, jog J. Krikštaponis buvo - IR IŠ KALĖJIMO IŠTRAUKTAS DRAUGŲ bei generolo S. RAŠTIKIO ĮTAKOS DĖKA grįžo į tėviškę Pabarninio vieniemi; šalia Lėno-Užulėnio ir Užugirio ir PAS TĖVUS SLAPSTĖSI NUO VOKIEČIŲ VISĄ VOKIEČIŲ OKUPACIJOS LAIKOTARPĮ - taip sesuo buvo pasakiusi.

O čia net vaikų darželio amžiaus vaikas paklaustų - „*tai ko nuo vokiečių slapstytis, jei vokiečiai iš kalėjimo išleido?*“

Aišku, kiekvienas pagalvos, kad, neva, neteisėtai iš kalėjimo draugai „pro langą ištraukė“.

8 pav. NKVD generolo Kapralovo raštelis su mano pabrauktu tekstu. Galima pasididinti, o taip pat dar labiau pasididinti.

КРИШТАПОНИС Иозас с.Ионаса, 1912г. рождения, урож.дер.Ужуленис Укмергского уезда, лейтенант бывш.литовской армии истарший лейтенант Красной Армии, при немцах арестовывался гестапо и после трехмесячного содержания под стражей в Каунасской тюрьме – освобожден:

9 pav.:Padidintas Kapralovo „донос“-ogenerolui-pulkininkui Tkačenkai ta dalis, kurioje nurodomos pagrindinė žinios apie šios temos herojų. raudonai mano pabrauktas NKVD generolo Kapralovo teiginys kad J. Krikštaponis („Krištaponis“) prie vokiečių GESTAP-o buvo suimtas ir 3-is mėnesius buvo kalinamas Kauno kalėjime. Šio raštelio [nuotrauką galima pasididinti ir VISA](#) perskaityti be pabraukimo.

Tačiau 9 pav. NKVD dokumente (generolo *Piotro Kapralovo* raštelyje) parašyta aiškiai, kad IŠLAISVINTAS IŠ PO SARGYBOS (pažodinis vertimas rus: „освобожден из под стражу“) kaip tik tame raštelyje dėmesio akcentas į tą J. KRIKŠTAPONIO IŠLAISVINIMĄ, greičiausiai, norint apkaltinti kažką už „banditų gaujos“ išlaisvinimą? Ir, tai, greičiausiai, gal, norėta generolą S. Raštikį apkaltinti ir į Maskvą iš Sąjungininkų išplėšti? (Tai mano hipotezė, nes, neva, „operatyvinio“ pranešimo data šokiruojanti, net 3 mėnesiai ir 21 diena, kai hitlerinės Vokietijos nebeliko.)

На В/ М95/Р от 29.8.45г.
Д о н о ш у, что 12 января 1945 года Укмергской оперативно-войсковой группой на территории Укмергского уезда была ликвидирована банда КРИШТАПОНИСА в количестве 30 чел.

10 pav.:taigi, dar kartą būtina pažvelgti į NKVD generolo Kapralovo rusiškai „записка“ vadinamą: NKVD generolo Kapralovo raštelio išsiuntimo data rugpjūčio 29 d., praėjus net 7,5 mėnesiui po J. Krikštaponio sunaikinimo. \

O toks pats operatyvinis pranešimas buvo pateiktas kitą dieną *Lavrentijui Berijai* ant stalo; iš kart, po J. Krikštaponio sunaikinimo - 1945 m. sausio 13 d. ir čia pat peradresuotas Merkulovui. Be to, analogišku turiniu ataskaita apie J. Krikštaponio sunaikinimą buvo pateikta generolui Leonovui, kuris buvo atsakingas už kovą „su banditizmu“ visai vakarinei Sovietų Sąjungos daliai.

НАРОДНЫЙ КОМИССАР ВНЕШНИХ ДЕЛ ЛИТОВСКОЙ ССР
КОМИССАР ГОСУДАРСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ
13 января 1945г. 1950 Берия
Телеграм. [illegible]
[illegible]

11 pav.:Lavrentijui Berijaiišsiųsta iš karto, kitą dieną išsiųsta ataskaita apie J. Krikštaponio būrio sunaikinimą. Galima[atsiversti visa psl.](#) O taip pat, galima atsiversti ir dideliame viršinininkui kovai su banditizmu visoje Vakarinėje Sovietų Sąjungos [dalyje Leontjevui](#), kuris turėjo tik pradinį išsilavinimą, kai Lietuvoje rezidavęs Piotras Kapralovas mokėsi, bet nebaigė Rytų kalbų garsiajame Maskvos institute.

Be to, šis generolas buvo tik su pradiniu išsilavinimu. O jam pavaldus minėtas Piotras Kapralovas mokėsi net prestižiniame Rytų kalbų universitete (Maskvos) ir

vidurinę privalėjo būti baigęs. Taip, kad visišku „beraščiu“ būti negalėjo, kad būtų minėjęs J. Krikštaponio suėmimą-kalinimą ir „netyčia praleistų“ datą, minint įvykį, kuris be jokios datos yra visiškai bereikšmė „žinia“. Tuo labiau, šokiruoja, kad, kam, išvis, „prisireikė“ sunaikinto priešo biografijoje knaisiotis, ir, aplamai, kad reikalinga buvo tokia smulkmena asmeninė? Juk, reikėjo kelti GESTAP-o dokumentus, kuriuos, gal, išsivežė į Maskvą ar ne dėl generolo S. Raštikio pargabenimui - Sąjungininkų apgavimui?

Taigi, ar **SĄMONINGAI PRALEISTA J. Krikštaponio suėmimo-kalinimo DATA „nerodo“ kad Ukmergės restorane įvykis su J. Krikštaponiu buvo 1941 metais, kuriais inkriminuoti generolo Raštikio nebuvo įmanoma, todėl ta data ir nutylėta, bandant Sąjungininkus apgauti?** Ar ne sugriuvus šiai apgavystei, todėl generolo dukrytės 1946 m. iš Sibiro į Lietuvą pargabenamos? Tai hipotetinis klausimas, kurį galima testuoti, bet ...

O tolimesnis J. Krikštaponio biografijos PROBLEMOS LOGINĖS KONCEPCIJOS sprendinys taip ir toliau lieka su tuo pačiu klausimu:\

„Tai, kam reikėjo J. Krikštaponiui slapstyti nuo vokiečių?“

Tuo labiau, kad tas J. Krikštaponio slapstymasis nuo vokiečių paminėtas ir 1946 m. NKVD tardymo protokole, kurį rodžiau praeitose Jums teiktose 2-jose informacijose, kurią LGRTC-as žinojo, man prasitaręs, bet nedetalizavęs - nuo manęs nuslėpęs žadėdamas ištirti, bet į pažymą netraukti kol bus neištirta, nes Centrą ta žinia „nerimą“ kėlė ir todėl, matyt, kad nereikėtų tirti ir savo tyrimų klaidoms nuslėpti paskubėta su PA-2 sprendimu? Bent, man taip man atrodė, dėl ko ir aš suskubau atrasti tą „nerimą keliančią žinią“ ir ją Ypatingajame archyve Jums teiktose informacijose nurodžiau signatūras, 1946 m. NKVD tardymo protokolus, kuriuose **buvusi J. Krikštaponio žmona Kunigunda Sliesoraitytė patvirtino, jog JOS VYRAS SLAPSTĖSI Ukmergės RAJONE. Ji tai pabrėžė, kad apie tai sužinojo iš jos pažįstamos Irenos Ramanauskaitės.**

Taigi, kaip matome, tas **J. Krikštaponio slapstymasis nuo vokiečių buvo plačiai žinomas.** Ir tai dar kartą, dar vienas liudininko liudininkas atsirado ir per garbingą **Pirmojo Pasipriešinimo veiksmo - Pirmojo Partizanų sąskrydžio Liepos 20 dienos 80-metį** - iš Šilų Petras Vanagas gyvenvietės patvirtino mums, visuomenininkams ir Ukmergės merui Dariui Varnui prie Pirmojo Lietuvos Prezidento Antano Smetonos paminklo papasakojo kiek kitokią vokiečių traukimosi iš Lėno-Užulėnio versiją, kur visas versijas [aprašiau ir paanalizavau temoje](#), **„Jau prasidėjo Pasipriešinimo prieš antrąją sovietinę okupaciją 80-metis!“**

12 pav.: iš Šilų atvykęs; *Petras Vanagas* atskleidė dar vieną negirdėtą faktą apie Juozą Krikštaponą, kuris jau antrą kartą išgelbėjo šio krašto žmones nuo Pirčiupis--2 likimo. Galima ženkliai

Apie tai 2009-11-25 krikščioniškos minties, kultūros ir visuomenės laikraštyje XXI Amžius kraštotyrininkės Audronės Astrauskaitės užrašytame pagal J. Krikštaponio sesers Veronikos Juodienės ir partizano-ryšininko Mykolo Dirsės pasakojimus, buvo pasakyta:

w.xiamzius.lt/numeriai/2009/11/25/atmi_04.html

Kalėjime Juozas sėdėjo kartu su komunistais. Šie jį laikydavo šnipu. Artimieji nešdavo jam maisto, bet jis prašė nenešti □ kaip kitiems užtenka, taip ir jam užteks, nes paskui jį įtaria kaip šnipą. Grįžo iš kalėjimo sublogęs, nes maistas buvo prastas.

Vokiečių okupacijos laikais Juozas slapstėsi savo namuose. Kai buvo aišku, kad vokiečiai karą pralaimės, Juozo ėmė ieškoti raudonieji partizanai. Liepos mėnesį Juozas išėjo iš namų ir artimieji nieko apie jį nežinojo. Motina vis verkavo, kodėl jis nebėgo į užsienį.

13 pav.: ištrauka iš jau čia 16-toje pastaboje paminėto „Įvykdė Lietuvos karininko priesaiką“ straipsnio, kurią galim [pasiryšinti](#) ir to paryškinto vaizdo internetinis adresas yra

2. VISI SIMPTOMAI APIE *J. Krikštaponio* 1941-ų metų

SUĖMIMĄ-KALINIMĄ:

Taigi, vėl tas pats klausimas:

„*Tai, kokio perkūno J. Krikštaponiui reikėjo slapstytis nuo vokiečių? Tai, gal, kad po kalėjimo jam nereikėtų grįžti į batalioną? Dėl ko dar, galima slapstytis?*“

Taigi, pasirodo, tai ir patvirtino **Juozo buvusi žmona Kunigunda, pirmiau prieš slapstymąsi pasakydama, kad JOS VYRAS BĖGO IŠ VOKIEČIŲ ARMIJOS ir slapstėsi ...**

Manychiau, kad NEREIKIA TIESMUKIŠKAI GALVOTI, neva, apie „pabėgimą“ iš vokiečių armijos, nes, matyt, ne kvailas NKVD tardytojas buvo, parašydamas keistai, kad BĖGO. Galima manyti, kad Kunigunda galėjo detaliau ir daugiau pasakoti, kaip tas BĖGIMAS atrodė, ir kiek jis truko? Bet patarčiau istorikui M. Pociui neklausinėti, nes jis kario nuo karininko neskiria (žemiau konkrečiai pateiksiu įrodymus) ir jo prie karinių bylų prileisti nereikėtų, kad nepaistytų tai, ką paistė moksliniame žurnale, apie galimą „sušaudymą pabėgus“, nes tas bėgimas vyko ne iš vokiečių, bet iš lietuviško karinio komisariato dispozicijos, kaip nebuvusio dar Minske.

Taigi, jeigu ILGAS BĖGIMO PROCESAS VYKO IŠ VOKIEČIŲ ARMIJOS, tai, joks „sušaudymas“ tikriausiai, galėjo ir negrėsti? Pirmiausiai, gali būti Juozo žmonos netikslumas, prieš tai paminėjus tardytojams, jog, neva, jos vyras „Minske“ tarnavo.

O, čia, žmona galėjo ir nežinoti, nes kartu negyveno ir ruošėsi skyryboms - skyrėsi Vilniuje 1942m. vasario mėnesį. O, tai, jau galimas dalykas, kad Juozas galėjo jau būti išleistu iš kalėjimo? Jeigu pateko į kalėjimą prieš išvyką į Minską, tai į skyrybas galėjo atvykti ir jau po kalėjimo? Nors sesei atrodė, kad brolis kalinamas buvo nuo kelių mėnesių iki pusmečio, bet ilgesnis laikotarpis vaizdinyje galėjo prisidėti ir dėl jo tarnybos Kaune bei jo iki suėmimo ilgą laiką nebuvimo namuose? Tikslus kalinimo terminas 9 pav. nurodomas NKVD generolo Piotro Kapralovo - jis nurodo 3 mėnesius.

Taigi, **jei Juozas slapstėsi nuo vokiečių, tai atvažiavęs į teismą, manykime, kad jis teisme ir žmonai, gal, girtis negalėjo, kad slapstosi nuo vokiečių, kai žmona su vokiečiais bendravo, gal?** Gal, net nesigyrė ir apie į kalėjimą pateikimą? Tai, gal todėl jau ne žmona tapusi NKVD tardytojams „Minską“ nurodė? Juolab, ne aiški ir skyrybų priežastis ir NKVD byloje kažkoks nurodymas ištirti jos ryšį su vokiečiais? Todėl istorikams patarčiau tą „žinią apie Minską“ Juozo tarnybos vertinti kritiškai.

Na, o pats BĖGIMAS, atseit, „iš vokiečių armijos“ galėjo ilgokai tęstis. Todėl siūlyčiau LOGIŠKAI galvoti, kaip atrodo paleidimas iš kalėjimo SUBLOGUSIO, pagal sesers atsiminimus - sulysusio, o, gal, ir nusilpusio karininko? **Kokia gali būti karinė „tarnyba“, kai kalėjime dėl blogo maisto vos ant kojų pastovi?** Juk, Juozas prašė nenešti jam maisto, nes su komunistais sėdi vienoje kameroje ir kad, jo neįtarinėtų šnipu esant.

O, svarbiausia, **komunistus labiausiai, suiminėjo vokiečiai, gal, tik 1941-ais metais?** Primenu garsiąją Steklerio ataskaitą, kurioje jis girėsi žydus ir komunistus sunaikinęs iki 1942 m. pradžios. Be to jis rašė, kad ilgai kalėjime nelaikė, katruos galima

buvo pataisyti, tiems gerai įkūrė „į kailį“ ir turėjo policijos komisariatuose registruotis. Be to, **J. Krikštaponio suėmimas-kalinimas paįsosi pagal visas aplinkybes tik į vokiečių okupacijos pradžią**, kaip pagal kitas pasakojimų aplinkybes, ir pagal pasakojimo chronologiją tik Romo Kauniečio įrašė (tik ne A. Astrauskaitės, nes ten nėra chronologijos, nes pasakojimai užrašyti epizodiškai, pagal tai, ką sesuo prisimindavo ir užrašinėta daug kartų per ilgą laiko tarpą. O R. Kaunietis buvo iš anksto sutaręs, todėl sesuo pasirengė, apgalvojo ir kai įrašas vyko per kokį pusdienį, tai jos pasakojimo chronologija aiškesnė ir patikimesnė). Svarbios detalės yra, kad ir kaip brolis į restoraną nuėjo CIVILIŠKAI apsirengęs. Tai, akivaizdu, kad tas įvykis vyko tik, kai brolis buvo karinėje tarnyboje, nes jei būtų, neva, „po demobilizacijos“, kaip M. Pocius teigė 2021-12-03 Ukmergės mokslinėje konferencijoje tai, nei generolas S. Raštikis dėl civilio asmens negalėtų kreiptis į GESTAP-ą, ir nei sesuo aprangos nebūtų minėjusi, kai ne kariškiai visą laiką civilę aprangą dėvi. O, čia, jaučiasi, jog sesuo, pabrėžė civilę aprangą tam, kad, jei būtų su karininko apranga, tai, restorane drausmintų jo elgesį, o, gal, ir kalėjimo būtų išvengęs - į komendantūrą būtų pristatytas ir ... ? Be to, visos psichologinės situacijos stresui susidaryti buvo 1941 m. ruduo, - tai išduoda senelio SERMĖGOS detalė paminėta, nes jei žiema ar pavasaris būtų, tai restorane reikėtų rūbinėje ją pasikabinti. O kadangi ruduo, tai rūbinė gal nespėjo pradėti veikti? O kaip tik, ką tą rudenį masinės žudynės iš proto varė visus sąžinę ir garbę turinčius piliečius, bei, ypač, karininkus, turinčius išsilavinimą papildomą, kaip Juozo, dar ne bet kokį, o teisinį, dėl ko šoką ir frustraciją gauti jam buvo lengviausiai, kaip tiesę išmanančiajam ir į teisingumą pasinešusiajam. Neva, „vėlesnis“ laikotarpis atmestinas, nes visuomenėje ir žmonių sąmonėje-psichikoje bei fiziologijoje ADAPTACIJA vyksta, juolab, vėliau ir žudynių nebuvo, ir po Rytų fronte nesėkmių, santūrumas privalėjo abipusis atsirasti. Be to, neva, „vėliau“ vokiečiai pikti buvo už SS dalinių kūrimo boikotą, o, civiliui už tokį „šposą“, nacių su kėde pamėtant, jau ne į Dievų mišką, o į IX-tą fortą iš karto sunaikinimui, gal keliautų? Juolab, **J. Krikštaponis, neva, „po demobilizacijos“ ne kaip būti ne galėjo, nes jis pats save, greičiausiai, demobilizavo, ne grįždamas į batalioną, o Istorijos institutas, galimai išsigalvojo ir suklautojo „paleidimo į atsargą“ gražią „pasaką“, net sugadinus enciklopedinį karininkų leidinį, skirtą Lietuvos kariuomenės 100-mečiui, kur pakištos melagingos signatūros ir LGGRTC-o „pažymoje-priede“ prie sprendimo PA-2 Atminimo ženklų naikinimui apšmeižtajam, nurodančiose ne į J. Krikštaponio, bet į svetimą bylą (žymaus pirmojo karininko Vsevolodo Krylovo, kai Juozui buvo nuo 7 iki 17 metų, o signatūra nurodanti į 1939-1940 NKVD bylą, tai jau aukščiausio lygio nesąmonė, būsimuoju 1942 m, laiku kai NKVD priešą į atsargą išleidinėtu. Todėl „teismo“ dėl Atminimo akmens geležinių gabalų ginčo reiktų net nepradėti, kol klastojantis J. Krikštaponio „demobilizaciją“ Istorijos institutas nepristatys įsakymo apie J. Krikštaponio „paleidimo į atsargą“ įsakymo, ar kitokio „įrodymo“, kurio, vargu, ar toks gali būti Baltarusijoje galimai net nebuvusiam? Tai koks gali būti „teismo procesas“ pagal galimai klostotus dokumentus?**

Grįžtant prie J. Krikštaponio po paleidimo iš kalėjimo sveikatos stovio, šiaip, aukštaūgiui kaliniui prasto maisto davinsys turėjo labiau paveikti organizmui, nei vidutinio ūgio ar žemaūgiams kaliniams, juolab, kad J. Krikštaponis buvo dar sportuojantis, ir geriau besimaitinąs dėl gerų rezultatų. Tai staigus organizmui stresinis

poveikis mitybos sutrikime žalą turėjo atnešti didesnę, nei nesportuojančiam. Juolab, po kalėjimo vokiečiai, gal, galėjo duoti kokį nors laiką atsigavimui ir todėl iš karto į Minską iš kalėjimo. gal, vežti nusilpusio ne galėjo? Gal tam ir gydytojo pažyma kokia galėjo būti sukurpta? Kad, ir Juozo draugo Karo gydytojo *Kazio Mikalausko*? Su juo kartu sovietmetyje tarnavo Varėnos poligone, (vienam už fizinį parengimą karių atsakant, kits už jų sveikatą atsakė), ir kartu iš Raudonosios armijos dezertyravo, kuri kaip draugą tą gydytoją minėjo sesuo, o dabar šiam gydytojui prie ligoninės paminklas yra.

3. MANIPULIACIJOS visuomenei ir Komisijai a p g a u t i ?

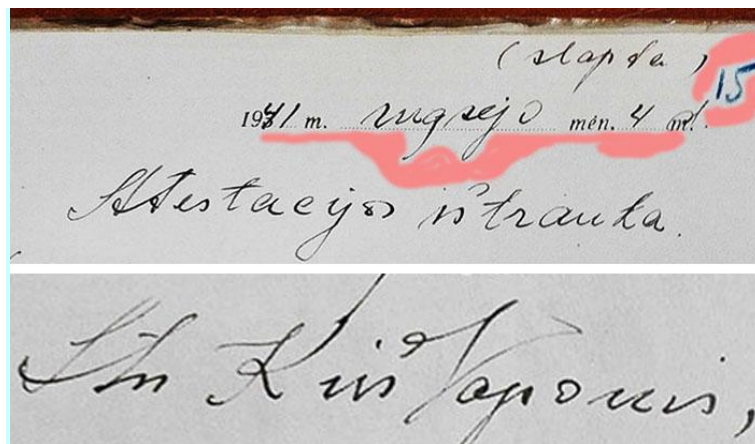
Apibendrinant, kad J. Krištaponiui „grėstų sušaudymas“, kaip paistė M. Pocius žurnale. niekindamas apšmeižtojo artimuosius, tai jam „sušaudymas“ gal neturėjo priklausyti, kai, į Minską neišvykęs, ne vokiečiams, o tik Kauno komendantūros įskaitai J. Krištaponis priklausė?

Tačiau visas fantazijas apie minėtą LOGINĘ KONCEPCIJĄ palaidojo 2021-12-05 Ukmergės mokslinei konferencijai parengta Istorijos instituto Pažyma, kurią dabar nuplagijavo ir LGRTC-as savo „priedui“ prie sprendimo PA-2 naikinti Atminimą J. Krištaponiui, kuris, neva, „1941 m. lapkričio 4 d. raštą savo bataliono vadui“ matome Minske pasirašytą, tai tuo metu kalėti kalėjime ne kaip negali - net patys didžiausiems J. Krištaponio gerbėjams, matant tokius Istorijos instituto [14 pav.](#) ir nuo jo Centro nuplagijuotus „duomenis“ atpuola mintis apie J. Krištaponio kalėjime tuo metu buvimą. Tie „duomenys“ atrodo taip:

pakėlimo kapitono laipsniu dokumente rašoma „Ltn. Krištaponis Juozas, Jono“ (*LCVA*, f. R-1444, ap. 1, b. 2, l. 45). Išlikę keli originalūs dokumentai su autentišku parašu, kur J. Krištaponis (Krištaponis) pasirašo kaip „kuopos vadas ltn. Krištaponis“ (Kuopos vado ltn. Krištaponio 1941 m. lapkričio 4 d. raštas 2-ojo PPT bataliono vadui, *LCVA*, f. R-1444, ap.1, b. 18, l. 398 a. p.; *LCVA*, f. R-1444, ap.1, b. 2, l. 15). NKVD 1945 m. dokumente rašoma apie „Krištaponio Juozo, Jono“ nukovimą kautynėse (LSSR vidaus reikalų liaudies komisaro pavaduotojo gen. mjr. P. Kapralovo 1945 m. rugpjūčio 29 d. pažyma SSRS NKVD-NKGB įgaliotiniui Lietuvoje gen. ltn. I. Tkačenkai

14 pav.: M. Pocius Pažymos 2 psl. pabaigoje, kurioje apie asmenvardžio painiavą M. Pocius aiškina, čia jis parašė, jog, neva, 1941 m. lapkričio 4 d. „ltn. Krikštaponio raštas“ bataliono vadui su raudonai pažymėtu archyvinio skaičiumi 398, ir dar kažkoks J. Krikštaponio raštas minimas jau kitose 2.1.segtuvuose su archyvinio skaičiumi 15. Kažkodėl nėra datos tam raštui? Pagal šios NUOTRAUKOS kairės viršuje raudonai pabrauktą pakėlimo kapitono laipsniu dokumentą, akivaizdu, kad 2,1, aprašų segtuvas turėtų pakėlimo laipsnius atspindėti ir pagal Pažymos rašymą net du „J. Krikštaponio raštai“ Kauno kalėjime versiją turi atmesti?

Toks M. Pocius Pažymoje RAŠYMAS GLUMINO APIE „J. KRIKŠTAPONIO Baltarusijoje RAŠYTUS RAŠTUS“, nes **pagal ISTORINĘ LOGIKĄ tuo metu J. Krikštaponis Kauno kalėjime turėjo būti**. Ir jeigu „J. Krikštaponis 1941 m. lapkričio 4 d., ir dar vėliau raštus rašinėja“, tai, AKIVAIZDU, KAD ŽMONĖS TARNYBINIUS RAŠTUS IŠ KALĖJIMO RAŠINĖTI KAIP IR NEGALETŲ. Kokie kalėjimo kaliniui „tarnybiniai“ reikalai gali rūpėti? Todėl versija apie J. Krikštaponio buvimo kalėjime 1941 m. pabaigoje tos M. Pocius Pažymos skaitytojams turėtų atkristi, nes net „du kalinio raštai“ jau visai ne tik braukia tuo metu kalinimo hipotezę, bet ir darosi labai įdomu; apie ką kalinys gali rašyti savo kariniam batalionui? Taigi, M. Pocius dar vieną J. Krikštaponio raštą LCVA, f. R-1444, ap.1,b. 2. 1. 15 minimą kaip pavyzdį, bet, kažkodėl datos neparašyto, jau darosi visai ne aišku. Juk, dokumentas be datos kaip ir būti negalėtų? Jeigu istorikas po 398 dokumento, rašyto 1941 m. lapkričio 4 d., rašo kitą dokumentą be datos, tai pagal rašymo tvarką, tas „bedatis“ dokumentas turėtų būti dar vėlesnio laiko. O, kad J. Krikštaponis „rašo Baltarusijoje“, neįtikėtina, nes tuo metu jis Kauno kalėjime turi būti. Todėl iš Lietuvos Centrinio valstybinio archyvo (LCVA) žvilgterėkime į mano nufotografuoto M. Pocius minimą LCVA, f. R-1444, ap.1,b. 2. 1. 15 dokumento datą:

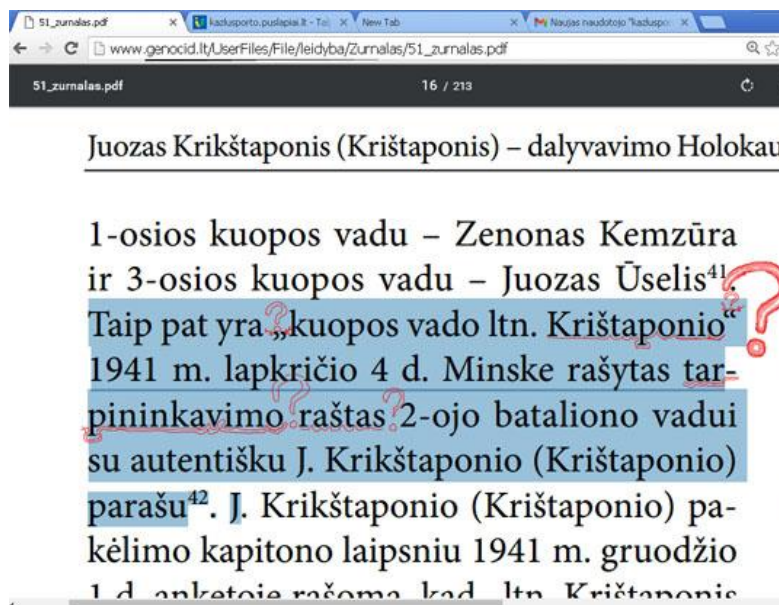

15 pav.: Atestacijos ištrauka rašyta J. Krikštaponio ranka. Galima VISA ATESTACIJA pamatyti.

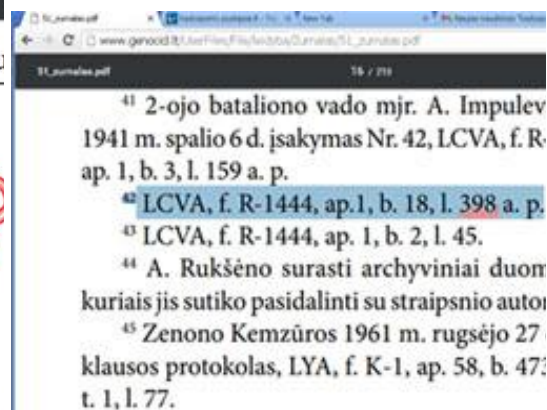
:

Pasirodo, 16 pav.: pamatome, ir **į TEISINGUMO idėjų puoselėjimo pasinešimo bei Humanistinės pedagogikos J. Krikštaponio šedevrą** - jo **Atestaciją Lietuvoje J. Krikštaponio parašytą!** (reikia tik atsidaryti visą jo raštą) Tai ar galima M. Pociui istorinius tekstus ir Pažymas tvarkingiau rašyti? Iš to pirmo atvejo negalima teigti, kad tokiomis manipuliacijomis sąmoningai Pažymos skaitytojus norima itikinti „Krikštaponiu Baltarusijoje“ buvimu, nors datos rugsėjo 4-tos dienos nepaminėjimas labai peršasi į sąmoningą „klaidą“, kaip eilinę MANIPULIACIJĄ, kurių skaičių jau pamečiau, nes jų yra keliolika jau. Labai panašiai M. Pocius rašė ir Pažymoje, teiktoje Ukmergės konferencijai, kuri mane glumino. Todėl palyginimui

teikiu „vaizdelį“ (kabutėse, nes jis nekoks), kaip ta pati frazė atrodė minėtoje M. Pocius Pažymoje, skirtoje 2021-12-03 konferencijai Ukmergėje. Bet glumina M. Pocius ne tik toje Pažymoje dar ir lapkričio 4 d. „Krikštaponio rašto 398“ parašymas, bet ir tolimesnis apie tą patį „Krikštaponio raštą 398“ rašymas šiame garbingame-moksliniame GENOCIDAS IR REZISTENCIJA žurnale. Jis dar įtikinamiau Mindaugas Pocius žurnale apie tą patį J. Krikštaponio raštą, neva „Minske rašytą tarpininkavimo raštą“, dėl ko ilgojo pavadinimo Komisija, matydama „J. Krikštaponio raštus Minske rašytus“, kitokių minčių neturi, kaip naikinti jam paminklą. Kad būtų aiškiau, tenka šią unikalią M. Pocius VISA citatą pateikti išdidintą:

17 pav.: Neeilinės manipuliacijos SKAITYTOJŲ
APGAUDINĖJIMO PAVYZDYS, kuris paaiškė tik po 20
pav.

18 pav.: žurnale GENOCIDAS IR
REZISTENCIJA M. Pocius to
stebuklingojo 398 dokumento paminėjimą
žurnalo pastabų skiltyje

Tai vėl DIDELIS KLAUSTUKAS, kad, neva, „J. Krikštaponio raštas“. **Negi, tikrai, J. Krikštaponis rašė, kai kalėjime turėjo tada būti?** Kodėl į kabutes paimta „kuopos vado ltn. Krikštaponio“? Aukščiau 15 pav.: pažvelgus į VISA J. Krikštaponio Atestacijos rašymą, pasimato, kad, būtent, taip J. Krikštaponis ir pasirašo, kaip M. Pocius paėmė į kabutes.

Pirmiausiai, kas čia per „tarpininkavimo raštas“? Jeigu J. Krikštaponiui reikia kažkokiu klausimu tarpininkauti, tai nuo kada reikia rašyti kažkokius „tarpininkavimo“ raštus? Net gyvenime nesu sutikęs su kažkokiais atskirais „tarpininkavimų“ raštais. Manau, jie gali būti politikoje ar ekonomikoje, bet karinėje struktūroje apie kažkokius atskirus „tarpininkavimo“ raštus net neįsivaizduoju.

Dar įdomiau - dėl to paties rašto į mano pateiktus klausimus man labai išsamiam moksliniame 14 psl. apimties LGGRTC atsakyme istorikas A. Rukšėnas su direktoriaus Arūno Bubnio parašu apie tą 398 dokumentą parašė taip:

1941 m. lapkričio 4 d. rašte Nr. 221 kuopos vadas ltn. Krikštaponis pranešė bataliono vadui, kad jis atlieka tarpininkavimo vaidmenį (Kuopos vado ltn. Krikštaponio 1941 m. lapkričio 4 d. raštas Nr. 221 (Minskas) bataliono vadui, LCVA, f. R-1444, ap. 1, b. 18, l. 398 a.p.).

19 pav.: labai unikalus EZOPINĖS KALBOS STILIAUS parašymas Alfredo Rukšėno, arba savo akyse nemačiusio to 398 dokumento ir jam taip liepta rašyti,

nors tas dokumentas visai ne taip atrodo, arba ...?

Be to, neva, „raštas Nr. 221 (Minskas)“ tokio užrašo nėra, nes pagal aprašą 398, iš žemiau pagal [14 pav.](#), matosi, kad tai dokumentas yra Nr. 8

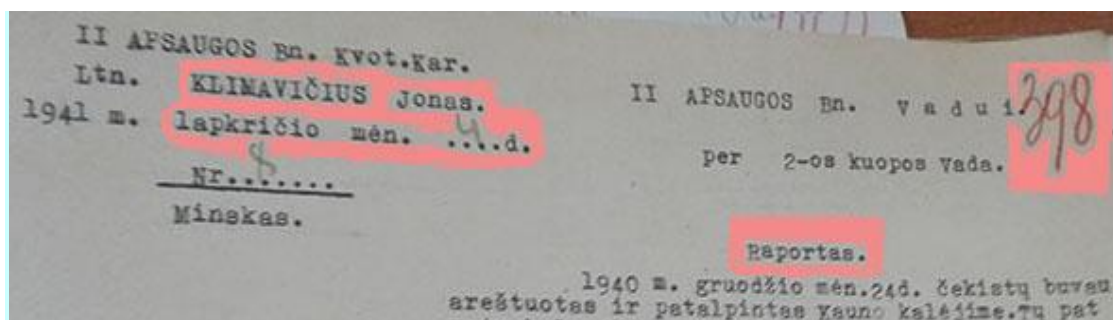
Tai iš kur „Nr. 221“ atsirado - neaišku? Tai numeris visiškai ne „rašto“, o ... (žemiau aiškinu).

O, čia JAU LABAI PANAŠU, KAD J. Krikštaponis IŠ Kauno KALĖJIMO SAVO RAŠTU PRANEŠA BATALIONO VADUI, jog jis TAMPA ARTISTU IR ATLIEKA „Tarpininko“ VAIDMENĮ, nes, šiaip, ar kalėjime sėdintis gali kokius „vaidmenis“ atlikinėti, ir, iš vis, iš kalėjimo raštus rašinėti apie tuos vaidmenis? Gal generolas S. Raštikis su vokiečiais sutarė, kad kalinčiam leistų vaidmenis atlikinėti ir susirašinėjimo laisvę davė? Net iš sesers [Atsiminimų](#) žinoma, kad **brolis iš kalėjimo, parašė-prašė maisto nenešti, nes vienoje kameroje sėdintys komunistai neįtarinėtu**, jog jis šnipas.

O, šiaip, JEIGU Baltarusijoje J. KRIKŠTAPONIS BŪTŲ, TIKRAI, JAM NEREIKĖTŲ JOKIŲ RAŠTŲ RAŠINĖTI SAVO BATALIONO VADUI APIE SAVO VAIDMENIS, NES GALĖTŲ IR ŽODŽIU PASAKYTI, kad nutarė kažkokia vaidyba užsiiminėti. Bet, jeigu ir iš kitos istorijos tyrinėjimo įstaigos kitas istorikas rašo apie tą patį „Krištaponio rašytą“ raštą, dar ir net „tarpininkavimo“, tai jau pasijutau kaip ir „kvailio“ vietoje, kažko nesuprantantis.

Tai, ką ten tokio vaidino J. Krikštaponis, rašydamas savo bataliono vadui, tą stebuklingą-paslaptingą 398, pagal M. Pocių „1941 m. lapkričio 4 d. Minske rašytas tarpininkavimo raštas 2-ojo bataliono vadui su autentišku J. Krikštaponio (Krištaponio) parašu 42“? Ir, išvis, kaip raštas gali būti be autentiško parašo? To „J. Krikštaponio rašto“ tame žurnale 42-tra nuoroda yra tokia:

istorinio šaltinio aprašas, kuris yra archyve ir žemiau [14 pav.](#) atrodo taip:

: ŠVIESIAI RAUDONAI PASPALVINTA aiškumo dėlei į pagrindinę mintį. Galima [VISA dokumenta pamatyti](#).

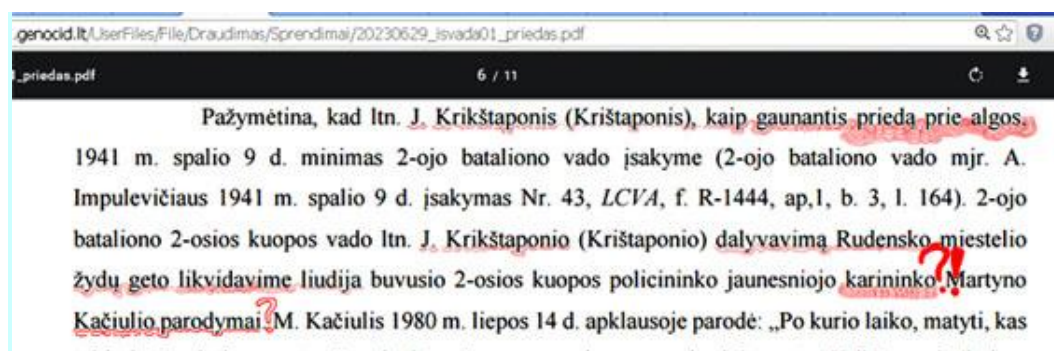
Tai ar istorikai moka teisingai pavardę perskaityti? Nuo kada Jono Klimavičiaus Raportas tampa „Krištaponio raštu“? Ar tai ne įrodymas, jog istorikai to dokumento nematė - archyve nebuvo ir apie jį rašinėja bile ką?

O, gal, buvo problemos I-oje klasėje su skaitymu, gal ne visos

raidės yra pažįstamos?

Taigi, kaip matome UNIKALIAUSIĄ APGAVYSTĘS „g r o ž y b ę“, pagrindinį dokumentą, įrodantį, jog J. Krikštaponis Minske nebuvo - jis melagingos-apgaulingos paverčiamas signatūros paverčiamas į atvirkštinį „teiginį“ - neva, Krištaponį „įrodantį Minske rašiusį“ raštą, kai ras raštas visai ne jo, o pasirašė kaip ir neteisėtam „tarpininkavimui“ ne savam pavaldiniui, nes „jo pavaldinys“ gali būti A. Impulevičiaus sugalvotu-sukurtu?

Čia šio darbo pristatyme iš 11-os apgavysčių („klaidų?“) sistemos 4-tojoje manipuliacijoje yra paminėtas J. Krikštaponiui prie atlyginimo kažkoks nenurodytas priedas, kurį kaip tik parodau čia:

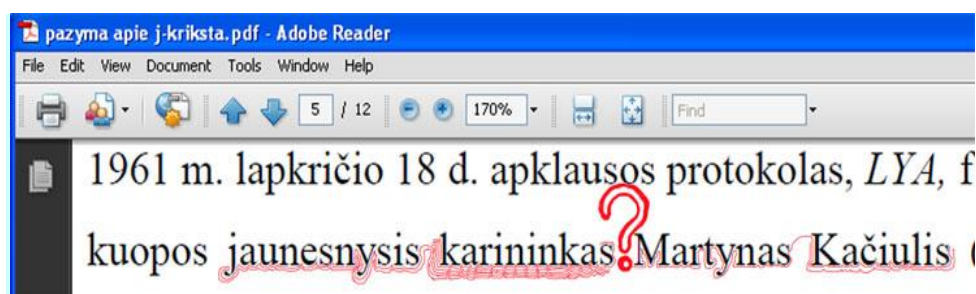

[21 pav.:](#) iš LGGRTC naujos "pažymos" 6-to psl. ištrauka

Čia šio darbo pristatyme iš 11-os apgavysčių („klaidų?“) sistemos 4-tojoje manipuliacijoje yra paminėtas J. Krikštaponiui prie atlyginimo kažkoks nenurodytas priedas, kurį kaip tik parodau čia:

Kad, tai, neva, „spausdinimo klaida“, reiktų tokį „pateisinimą“ atmesti, nes M. Kačiulis kaip „karininkas“ rodomas toje LGGRTC naujos „pažymos“ ir 4 psl., akivaizdžiai tą „klaidą“ nuplagijavus nuo analogiškos LII(Lii) Pažymos 5-tame psl.; čia žemiau [22 pav.](#) matomos, bei nuo 7-ame puslapyje jau LGGRTC „pažymos“ 6-tame psl. čia aukščiau [21 pav.](#) matomą, o taip pat Mindaugo Pociaus straipsnyje GENOCIDAS IR REZISTENCIJA žurnalo 19-tame psl., matomame [23 pav.](#)

tokiame pačiame kontekste, su kuriomis „pasigrožėti“ galima čia žemiau:

[22 pav.:](#) čia ištrauka iš Pažymos, skirtos Ukmergės mokslinei konferencijai, kur tos Pažymos PDF Adobe Reader valdymo pulte matosi skaičius 12, nurodantis 12-os puslapių apimties dokumentą, kurio failą pavadinau „pazyma apie j kriksta.pdf“, o mažame baltame langelyje skaičius 5 nurodo 5-tą puslapį dokumento

(lygiai tą patį parašius ir LGGRTC naujos "pažymos" tik 4-tame psl.) , kuriuose **M. Pocius falsifikuoja pagrindinio ir paties nepatikimiausio "liudininko" kompetencijos lygį. Ir tai daroma Ukmergės konferencijos dalyvių , o šiuo metu ir minėtos Komisijos apgaudinėjimo tikslu - klastojant istorines aplinkybes, kardinaliai pakeitus liudininko karinį laipsnį; net eilinio karinio laipsnio neturintį „karį“ paverčiant net į „karininką“ ir dar ne bet koki, o į "jaunesnojo" karininkų sąstato, pagal visus pasaulinius karinius standartus galinčiu būti net iki kapitono laipsnio. Tai neregėto lygio falsifikacija Didvyrio SUKLASTOTAME kaltinime, kai klausime dėl paminklinio akmenų sprendžiasi labiausiai, tik vieno labiausiai eksploatuojamo ir nepatikimiausio „liudininko“ svoryje, kuris, pasirodo, Tarptautinėje apklausoje net paneigė savo išsilaikymus, tiksliau, PATVITINO PAVARDĖS SUPAINIOJIMĄ . Kad, suvokti kontekstą, kur įvyko istorinio įvykio falsifikacija, galima [atsiversti PLATESNĮ TEKSTĄ](http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/sasajos/pocius-kaciuli-iskelia-i-padanges.jpg), kurio kitą vietą parodysiu dar ir žemiau moksliniame žurnale atliktą klastotę. O šios nuotraukos platesnio teksto vaizdo įrašo internetinis adresas yra <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/sasajos/pocius-kaciuli-iskelia-i-padanges.jpg>**

Taip, kad, ne karo specialistai, arba jau seniai buvę kariuomenėje, šią apgavystę labai lengvai gali priimti, nes, greitai skaitant, galima pamanyti apie „jaunąjį leitenantą“, kuriais, paprastai tampa tik karo mokyklas baigusieji. O istorijos ir karo specialistai šią apgavystę dar labiau priims, nes, jeigu M. Kačiulis kaip, neva, „vyresnysis karininkas“ gali būti net „vyresnis pagal laipsnį“, nei J. Krikštaponis, tai tada dėl J. Krikštaponio asmenybės „tokio aukšto laipsnio karininkas“, „apsirikti negali“. (Aišku, protaujantis specialistas galėtų suabejoti, „ką žudynėse ten kaip liudininkas veikė tas „karininkas“?“. Bet, gal, Komisijoje abejoti buvo negalima, kai joje ir tos „klaidos“ autorius yra?)

Kad Istorijos instituto istorikas-mokslininkas su daktaro laipsniu neskiria karininko nuo kario, ką jau skiria net darželyje vaikai ir, ypač, berniukai (aš iki mokyklos tikrai skyriau, nes kaimynai buvo sovietiniai karininkai, su kurių vaikais karus žaisdavau ir matydavau pas juos kareivius atvažiuojančius), tai tokio „karo eksperto“ Istorijos institutas neturėtų prileisti prie karinių bylų „tyrinėjimų“, kuris „išvadas“ sugeba daryti net nebuvus LCVA archyve ir nematęs juose saugomų dokumentų, juos melagingai aprašinėdamas.

Juolab, ir visi istorikai, nors kažkiek susipažinę su J. Krikštaponio byla, privalėtų visus 22- „23“ karininkus atmintinai žinoti, nes čia [... pav.](#), [30 pav.](#), ir [32 pav.](#): matomuose įsakymo Nr. 42 karininkų išvardinimo dalyse, **nei LGGRTC sudarytame bataliono karininkų sąraše tokio „Martyno Kačiulio“ nėra.**

genocid.lt/UserFiles/File/leidiba/Zurnales/SL_zurnales.pdf
19 / 213

Pažymėtina, kad lt. J. Krikštaponis (Krištaponis), kaip gaunantis priedą prie algos, 1941 m. spalio 9 d. minimas 2-ojo bataliono vado Minske pasirašytame įsakyme⁶⁹. Šis faktas leidžia teigti, kad dieną prieš žudynes Rudensko gete J. Krikštaponis (Krištaponis) turėjo būti Minske, nuolatiniame 2-ojo bataliono dislokacijos vietoje. Apie 2-ojo bataliono 2-osios kuopos vado lt. J. Krikštaponio (Krištaponio) dalyvavimą likviduojant Rudensko miestelio žydų getą liudija buvusio 2-osios kuopos policininko jaunesniojo karininko Martyno Kačiulio

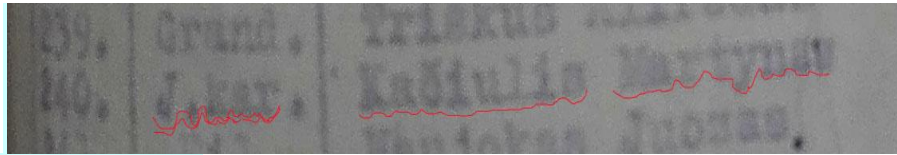
[23 pav.](#): ištrauka iš „G... ir R...“ žurnalo 19 psl., kurio internetinis adresas nurodytas nuotraukos viršuje.

Galima [pasiręškinti-pasididinti](#) šį vaizdą ir jojo vaizdo internetinis adresas

yra <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/sasajos/zurnale-pocius-karininka-kaciuli-ir-prieda.jpg>

Todėl istorikai privalėjo aplamai patikrinti, iš kur toks „karininkas M. Kačiulis“ atsirado, patikrindami tame įsakyme Nr. 42 ir pačius karius, išvykusius į Minską, ir -

paieškoti tokio karių sąrašo, kurį aš, ten - to karių sąrašo archyvinio 161-to lapo 2-os kuopos 240-toje eilėje, kaip tik, kaip Jaunąjį karį, o ne „karininką“ ir atradau-
nufotografavau:

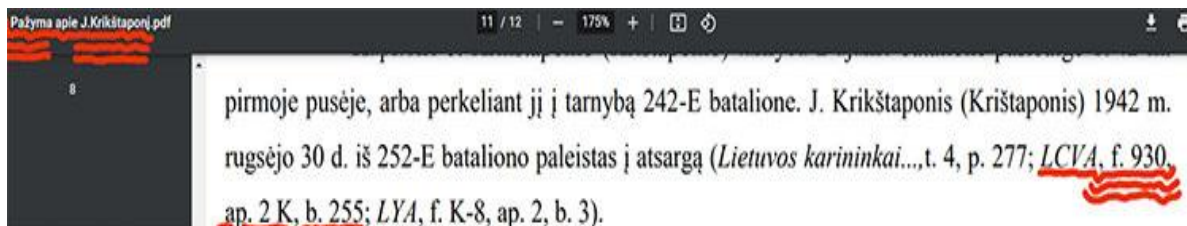

24 pav.: Šią pabrauktą pavardę galima atrasti VISAME tos 2-os kuopos to 161 įsegimo lapo karių sąrašo, kurios internetinis adresas žemiau.

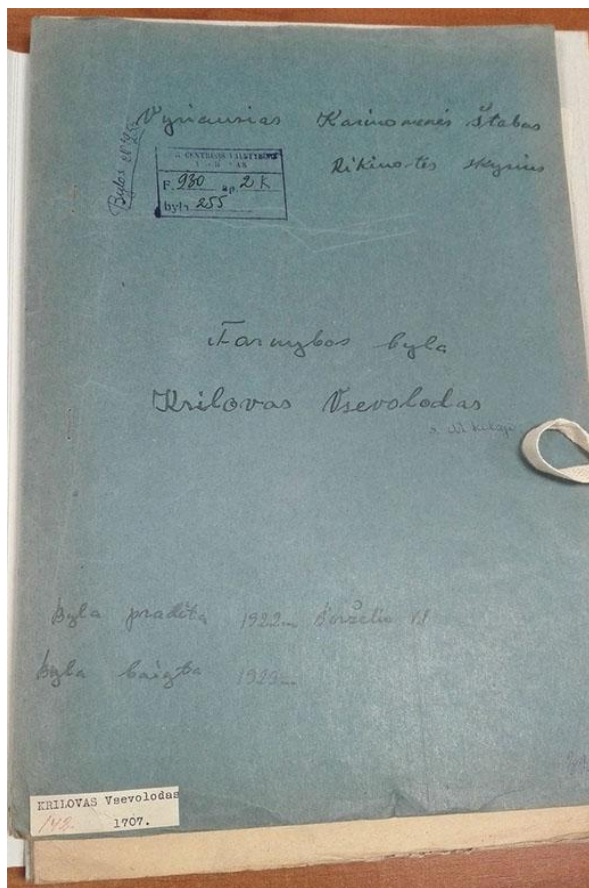
Čia jau visiškai neaišku, kokiam reikia būti istorikui „debilui“ (**atsiprašau**, kad dabar karo Ukrainoje metu kitų jau žodžių negaliu parinkti), kad NESKIRTI KARIŲ NUO KARININKŲ, kurių, pastarųjų tik 23-22 įsakymo Nr. 42 1-mo puslapio pabaigoje ir 2-o puslapio pradžioje surašyti, o karių sąrašo apie pusę tūkstančių ir tame tarp pusės tūkstančių sąrašo istorikui prie 240 eilės numerio Kačiulio Martyno antroje laipsnio grafoje sutrumpinimas „J. kar.“ vaidenasi kaip „karininkas“. Taip vaidintis gali ne tik jokio supratimo neturinčio apie jokią kariuomenę ir niekad kariuomenėje netamavusiam, bet, ir, aplamai, **kareivių nuo karininkų žmogus turi būti neskiriančiu**, nes tik 23-jų karininkų sąrašas yra atskiras, o 8-9 psl. (4-5 lapai) skirti tik kariams. Tai, kaip kariams skirtame lape gali „atsidurti karininkas“? **Kiek man teko dirbti su pradinių klasių mokiniais, nemanau, kad jie galėtų kario nuo karininko neatskirti?** Apie karius ir karininkus berniukai jau ikimokyklinukai žino, nes jau žaidžia karus.

Ši nuotrauka paimta iš labai raiškios viso 161 archyvinio įsegimo lapo nuotraukos; su kitais svarbesniais kariais raudonai pabrauktais, kurio vaizdo internetinis adresas yra http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/lcva/2-kuopa-IMG_20211231_111229.jpg

Kadangi istorikas galimai M. POCIUS NESINAUDOJO LCVA ARCHYVO DOKUMENTAIS, TAI APIE JUOS MELUOJA TRIS KARTUS, GREIČIAUSIAI SUKLAIDINTAS. Bet šiuo metu LGGRT Centrą M. Pocius klaidinti negali, kurio darbuotojai ir to Centro Direktorius A. Bubnys ypatingai naudojami LCVA archyvais, bet vis tiek savo naujojoje „pažymoje“-plagiate LGGRTC nuo M. Pociaus akiai nurašė melus apie dokumentus. Taigi, **I-as LGGRTC melas** yra jau čia 8-tame skyrelyje (pozicijoje) aprašytas LGGRTC „pažymos“ 4 psl. ir 6 psl. dėl M. Kačiulio iš kario į „karininką“ pavertimu, o **II-asis LGGRTC melas** taip pat yra parašytas 10 psl. dėl J. Krikštaponio paleidimo į atsargą, nurodant dokumentą „LCVA, f. 930, ap. 2 K, b. 255“, kurio byla atrodo taip:

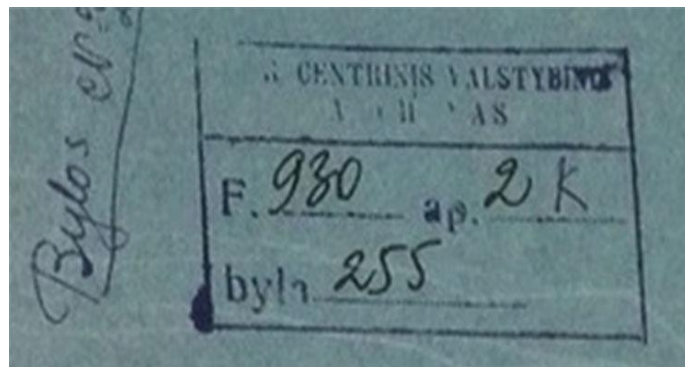

25 pav.: Ištrauka iš LII (Lii) Pažymos su raudonai pabrauktu istorinio šaltinio nuoroda. Tą pačią melagingą nuorodą teikia ir LGGRTC naujoji "pažyma" savo 10 psl.

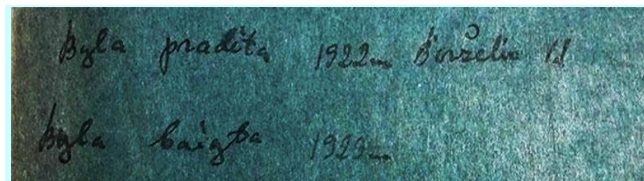

26 pav.: Pažymoje nurodyta byla 255 ir joje įrašas, kada pradėta bei kada pabaigta. Tas įrašas dar čia dešinėje **21pav.:** paryškintas.

Tai ar galima pradėti teisminį ginčą dėl J. Krištaponio paminklo likimo, kai pagrindiniam jo biografijos tarpsniui - išgalvotam „paleidimui“ į atsargą“ teiginiai galimai suklastoti galimai neegzistuojančių dokumentų signatūromis?

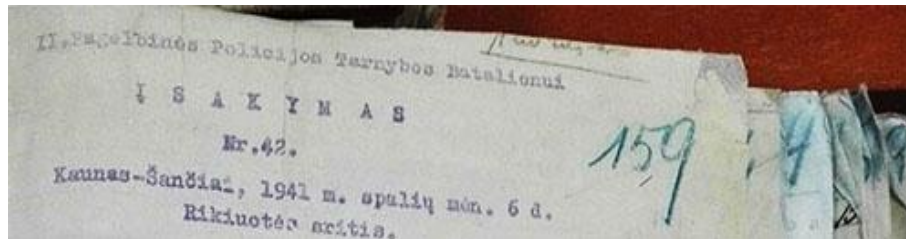
27 pav.: Lietuvos Centrinio valstybinio archyvo (LCVA) bylos antspaudas su **26 pav.:** nurodyto 930 fondo, 2 K aprašo ir 255 bylos antspaudas, atitinkantis **18 pav.:** nurodytu

28 pav.: Byla pradėta 1922 m. birželio 12 d., o pabaigta 1929 m., kai Juozui Krištaponiui buvo nuo 9-ųjų iki 17-os metų. Kaip galima tokius niekus rašinėti, apgaudinėjant labai rimtus istorikus, nusimanančius apie saugomų dokumentų fondus?

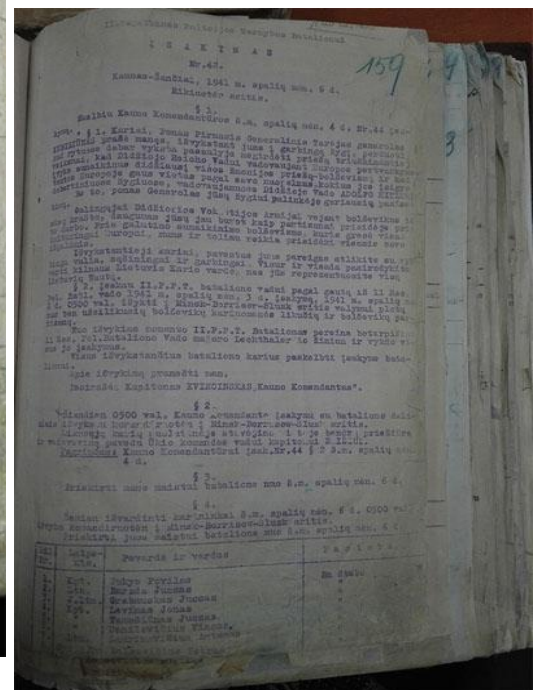
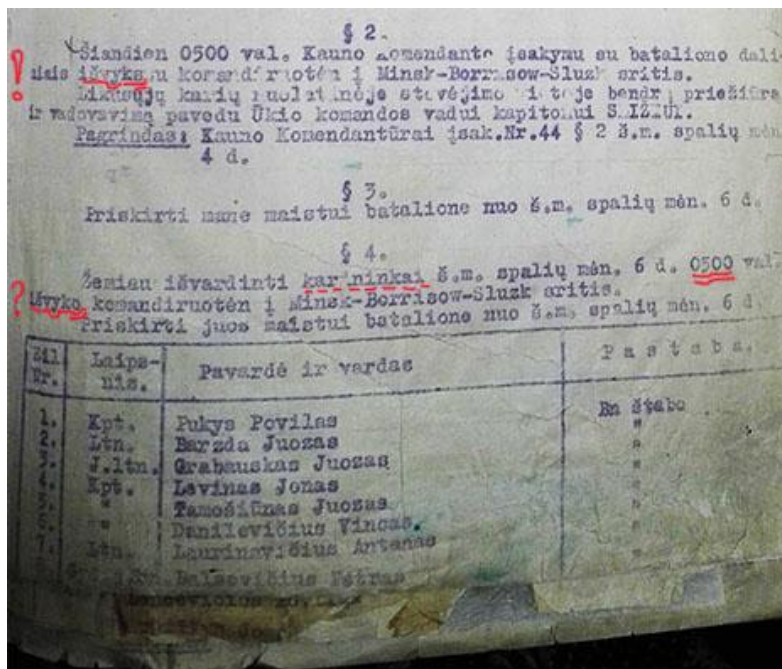
4. LCVA archyvo R-1444 fondo dokumentai neįrodo „Krištaponio Minske“

Dokumentas, minintis J. Krištaponį, neva, „išvykusį į Minską“ neturtų turėti jokios juridinės galios, nes A. Impulevičiaus įsakymas Nr. 42 su būtojo kartinio žodžiais „išvyko“ yra niekiniai, nes tas įsakymas yra rašytas ne traukinyje išvykos metu, o rašytas iš anksto Šančiuose, ir kanceliarijos raštvedys ne kaip negalėjo žinoti, kas išvyks, o kas ne.

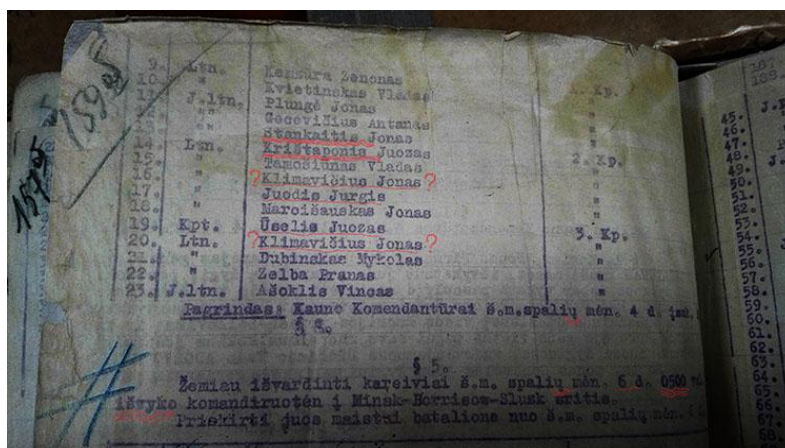
29 pav.:

Kaip matome čia [5 pav.](#);, tas [4 pav.](#): KGB sudarytam Sąrašui, vadovautasi šiuo archyvinio 159-tuoju įsegimo A. Impulevičiaus 42-uoju įsakymu, kuris tame KGB Sąraše nurodomas, bet KGB specialistams, matyt, neįrodė J. Krikštaponio „išvykimo“, nes akivaizdu, jog įsakymas buvo rašomas PRIEŠ IŠVYKĄ Šančiuose, o ne traukinyje, ar, tiksliau, autokolonoje. Todėl tame įsakyme [6 pav.](#), [7 pav.](#): ir [8 pav.](#) paminėtos pavardės ne kaip ne gali būti kaip „neginčytina tiesa“, kai dėl kokių nors priežasčių galėjo ir neišvykti paminėtieji?

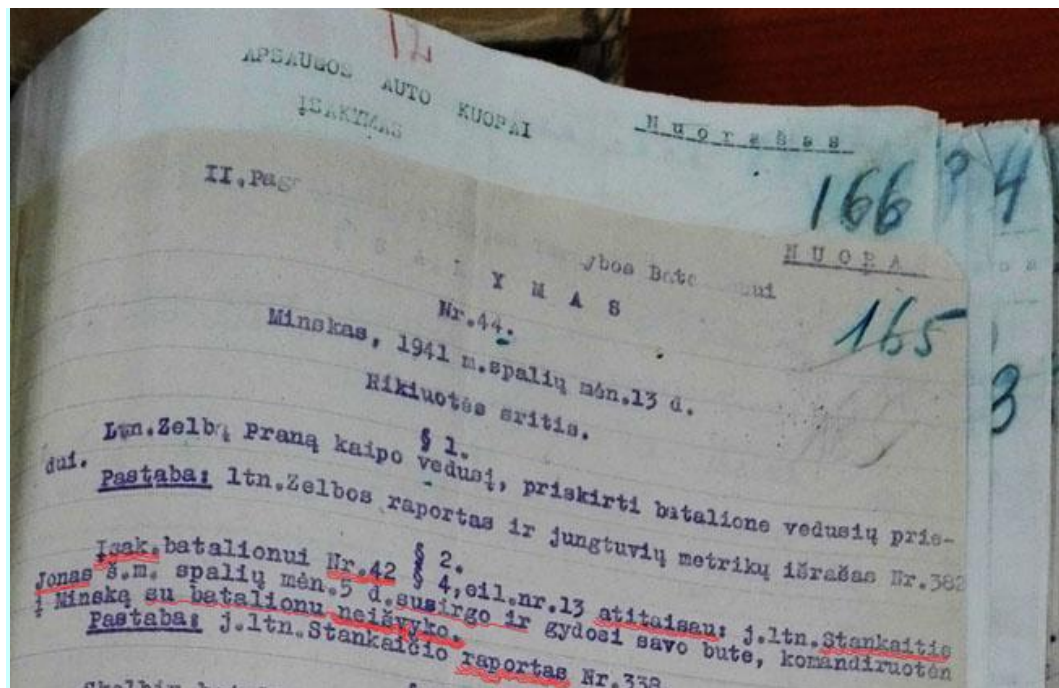
[30 pav.](#): A. Impulevičiaus įsakymo Nr. 42 paragrafai nuo 2 iki 4 su karininkų sąrašo pradžia. Galima [pasididinti](#).

[31 7 pav.](#): minėto 42-o įsakymo pirmas lapas, kurį galima [pasididinti](#).

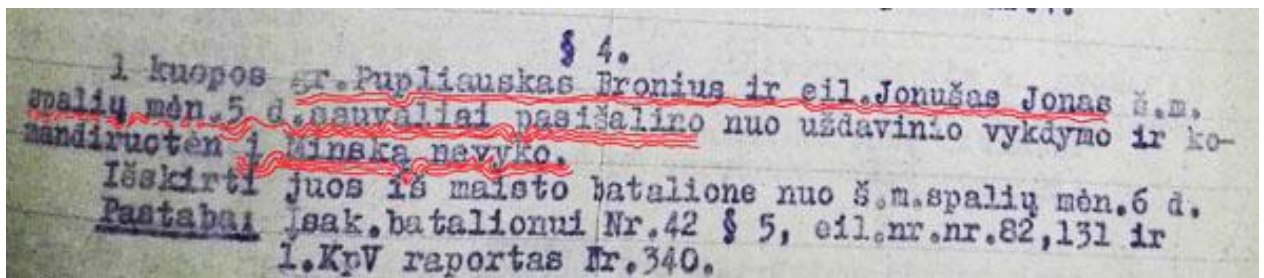
Todėl dokumente rašymas būtų kartiniame laike - tai kažkoks nesusipratimas, į kurį istorikai privalejo dėmesį atkreipti kaip neteisingai rašomą įsakymą. Šią neteisingai rašomą formą įrodo kitas jau Minske 1941 m. spalio mėn. 13 d. parašytas A. Impulevičiaus įsakymas Nr. 44, kuriuo A. Impulevičius naikina - atitaiso

32 pav.: įsakymo N. 42 antrojo lapo pradžia - išvardintų karininkų sąrašo tęsinys.
Galima pasididinti pasididinti be pabraukimo ir be kontrasto užkėlimo prieš savaitę rašytą garsų įsakymą Nr. 42

33 pav.:

To įsakymo naikinimo-atitaisymo pagrindas yra j. ltn. Jono Stankaičio raportas Nr. 338 su gydytojų pažyma, apie tai, kad išvykti negalėjo.

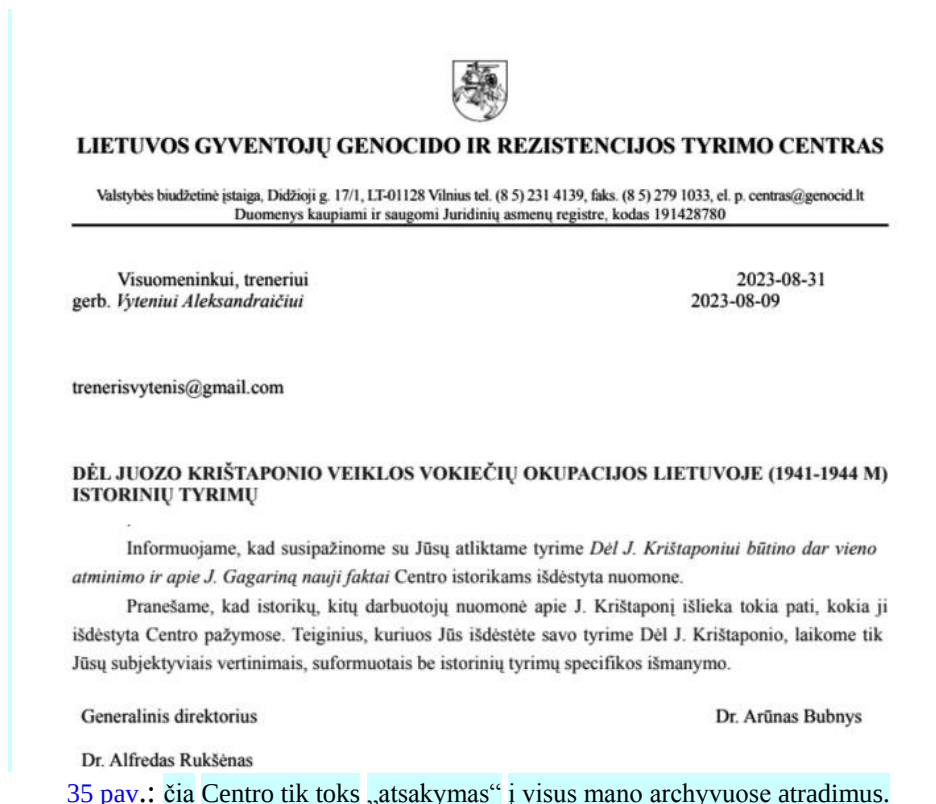

34 pav.:

To paties įsakymo 4-tame paragrafe nurodomi sauvaliai pasišalinusieji, kurie irgi i Minską komandiruotėn neišvyko, ir prie jų pridedamas raportas Nr. 340. Akivaizdu, jog jokio „raporto“ J. Krikštaponis iš GESTAP-o ar Kauno kalėjimo parašyti ne galėjo. Todėl nėra jokio juridinio pagrindo teigti, kad J. Krikštaponis „išvyko“, jei įsakymas Nr. 42 yra niekinis ir tą niekingumą įrodo pats A. Impulevičius kitais įsakymais, naikinančiais tą savo ankstesnįjį 42-ąjį įsakymą.

O, kadangi išleidimas iš kalėjimo galėjo būti dėl, neva, karininkų trūkumo, sukūrus „stygių“ per melagingą J. Klimavičiaus raportą, skirtą GESTAP-ui apgauti, tai ta akivaizdi apgavystė matosi tame raporte, ką apie tai prieš metus Lietuvos Žmogaus teisių koordinacinis centras (LŽTKC) rašė pagal senesnius mano tyrimus Prezidentui, Gen.

prokuratūrai, ... ir LGGRTC-ui. Bet Centras ar sureagavo į tą kolektyvinį laišką, kaip man visą laiką atsakinėdavo, rodydamas kelią, kur ką archyvuose ieškoti-skaityti. Pavyzdžiui, Centras (A.Rukšėno dėka) parašė taip:

Čia [35 pav](#) tikrai Centras yra teisingas, nes manęs aukštojoje mokykloje tikrai nieks nemokė tokių „išmanymo“ taisyklių, kad rašyti kitaip, nei rašoma istoriniuose dokumentuose. O dėl kažkokių „pažymų“ daugiskaitos formoje parašytų, visuomenė nežino nieko - žino tik Gen. prokuratūros atmetimą, kuri neturėtų būti platinama Teisinėje valstybėje. Taip, kad man kitu raštu Centras atsakė, kad tos „pažymos“ rašytos yra ar ne klaidinančios kokias nors organizacijas, kaip Lietuvos Žydų bendruomenę (LŽB), kurios pirmininkė *Faina Kukliansky* irgi rašė apie daugiskaitos formoje LGGRTC-o rašytas. Tai, gal ir ten tokios pat apgavystės rašomos, kaip, neva, „jaun. karininkas M. Kačiulis“ net iki kapitono laipsnio galintis būti ir kiti netikslumai jau paminėti?

Taigi, matome su visiškai ne „J. Krištaponio raštu“, kaip ir sąmoningą LGGRT Centro pateiktą dezinformaciją, kad niekam nekiltų mintis apie J. Krištaponio kalinimo tikimybę, nors tai yra ne „Krištaponio raštas“, o tik J. Krištaponio bendramokslio iš Jono Rygiškių gimnazijos melagingai sukurptas Raportas, skirtas greičiausiai GESTAP-ui apgauti ir J. Krištaponį iš kalėjimo ištraukti. Tai įrodo tas [Raportas atspausdintas ir vokiečių kalba](#) kurio istorikai nematė, nes jo visai nemini, nors yra tarp jų minėtų dokumentų, kai šiose 2/12 bataliono dokumentuose yra kažkiek vokiškai rašytų dokumentų, bet, deja, tokių dvikalbių (dviem kalbomis) paruoštų neteko matyti. Todėl akivaizdu, kad tas J. Klimavičiaus Raportas buvo skirtas vokiečiams, akivaizdžiai, dėl J. Krištaponio klausimo, suvaidinus, kad kuopai Visą tai [LŽTKC-o 2023-08-Prašymo](#)

O, čia, unikalumas yra tai, kad sesers Veroniko paminėtų iš DRAUGŲ ir gali būti tas Jonas Klimavičius ir gali būti kaip Juozo vyresnysis draugas gimnazijoje su kokių 4-ių klasių skirtunu.

Bet, svarbiausia **STEBUKLAS**, kad su ta pačia vienoda biografija, gavus irgi nuo sovietų mirties nuosprendį, „atsirado dar vienas Jonas Klimavičius“ !!! Ar gali būti toks „sutapimasas“, ar tai A. Impulevičiaus išgalvotas personažas, J. Krikštaponiui iš kalėjimo ištraukti? Juolab, kad tie, atseit „abu Klimavičiai“ (vienas neaiškus - niekur dokumentuos istoriniuose nefiksuotas „2-osios?“ kuopos, kits iš 3-čiosios kuopos labai aiškus) Bet **ŠOKIRUOJA, kad jie DAR TŲ PAČIŲ GIMIMŲ METŲ !!!** (Tai jau kelintas „sutapimasas“?) Gaila, KGB Sąrašė nėra gimimo datos tikslios, o Lietuvos karininkų enciklopedijoje nenurodomas tėvavardis. Gaila :) jie „iš skirtingų miestų“ :) :) :) vienas iš Marijampolės, kitas iš Kapsuko :) :) :)

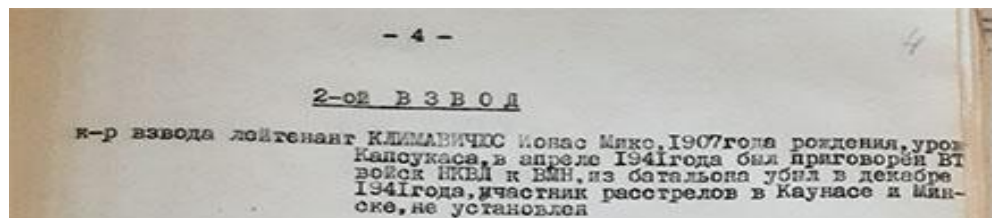
Tai vienintelis LGGRTC-ui „paskutinis šiaudas“ išsigelbėjimui - tai atrasti III-čiosios kuopos analogišką KGB-istų Sąrašą ir palyginti gimimo datas polnas Gal irgi sutaps dieną į dieną?

Juozas Krikštaponis (Krištaponis)

Versija spausdinimui

JUOZAS KRIKŠTAPONIS (KRIŠTAPONIS), Jono, g. 1912 m. kovo 1 d. Užulėnio k., Taujėnų vlsč., Ukmergės apskr. LR prezidento Antano Smetonos sesers sūnus. Baigė Užugirio pradžios mokyklą, Raguvos progimnaziją, Marijampolės gimnaziją. 1934 m. rugsėjo 15 d. baigus Karo mokyklą suteiktas jaun. leitenanto laipsnis,

KLIMAVIČIUS Jonas gimė 1907 08 29 Marijampolėje. Baigė Marijampolės Rygiškių Jono g-ją. Nuo 1928 LŠS narys, Klaipėdos uosto šaulių kuopos vadas. 1930 11 30 baigus Karo mokyklą (V asp. laida) suteiktas pėstininkų ats. leitenanto

Tik bijau, kad III-čiosios kuopos Sąrašo KGB-istai galėjo ir nesudaryti, nes juos galėjo dominti tik II-oji kuopa, nes ji daugiausiai buvo specialiosioms operacijoms naudojama ir KGB galėjo norėti tik II-ąją kuopą už nusikaltimus persekioti?

Taigi, to Raporto netiesos esmė yra ta, kad J. Klimavičius savo [Raporte „susirgimo“ legendoje](#) nusišėpė tai, kad iš čia dešinėje matomo [24 pav.](#) pavyzdžio, 1941-05-13 J. Klimavičiui mirties nuosprendis buvo panaikintas ir jį perteisus, į 10 m lagerio. Todėl, sėdėdamas Kauno kalėjime, savo „sveikatą“ galėjo pataisyti, džiaugdamasis, kad gyvens. Todėl akivaizdu, jog J. Klimavičius, nusišėpdamas šį labai svarbų faktą, negalėjo savo bataliono vadą A. Impulevičių apgaudinėti, nes jis su juo kartu kalėjo iki kol juos abu išlaisvino Birželio sukilimas, juolab, A. Impulevičiaus net keturis kart ilgiau buvo NKVD-istų kankinamas, nei J. Klimavičius. Todėl akivaizdu, jog sukurpta J. Klimavičiaus „susirgimo“ legenda ir buvo skirta J. Krikštaponi iš kalėjimo išprašyti, per, neva, „J. Krikštaponio pavaduotoju“, suvaidinus ir J. Krikštaponiui „sutarpininkavus“, nors ne jo „pavaldiniu“ buvo J. Klimavičius.

Atsakomybei už ne savo pavaldiniui „tarpininkavimą“ išvengti, tas „tarpininkavimas“ buvo atliktas [„kitoje Raporto pusėje“](#), kad nematyti ant ko pasirašai. Nors LGRTC istorikas [Alfредas Rukšėnas 2021-12-03 Ukmergės konferencijos dalyvius apgaudinėjo](#), jog, neva, „2-oje kuopoje buvo tik Klimavičius“, bet liūdna, kad Centro istorikas nė „nežino?“ savo įstaigos sudaryto bataliono karininkų sąrašo, kuriame aiškiai parašyta, jog [Jonas Klimavičius buvo 3-čios kuopos pavaduotoju](#) ir kitų Jonų Klimavičių nei tame Sąrašė, nei minėtoje [Lietuvos karininkų enciklopedijoje](#) žinių nėra.

KLIMAVIČIUS Jonas gimė 1907 08 29 Marijampolėje. Baigė Marijampolės Rygiškių Jono g-ją. Nuo 1928 LŠS narys, Klaipėdos uosto šaulių kuopos vadas. 1930 11 30 baigus Kauno mokyklą (V asp. laida) suteiktas pėstininkų ats. leitenanto laipsnis ir paleistas į pėstininkų karininkų atsargą. 1931 01 01 pagal Karininkų laipsnių įstatymą laipsnis pakeistas į ats. jaun. leitenanto. Nuo 1934 01 01 tarnavo Geležinkelio policijoje Klaipėdos nuovadoje. 1934 atliko karines pratybas 4 pėst. pulke. 1940-02-16 pakeltas į ats. leitenantus. Sovietų Sąjungai okupavus Lietuvą 1940 12 23 suimtas, kalintas Kaune. 1941 04 11 NKVD Karo tribunolo nuteistas mirti. 1941-05-13 nusišėpė pakeista 10 metų lagerio. Kilus Vokietijos-SSRS karui išlaisvintas. 1941 07 03 priimtas į TDA batalioną 6 kuopos vado padėjėju. 1941 08 25 perkeltas į LSD PPT 2 batalioną (vėliau – 12 batalionas) 3 kuopos vado pavaduotoju. 1942-09-30 paleistas į atsargą. Karo pab. pasitraukė į Vakarų, vėliau emigravo į JAV.
LCCVA, f. 930, ap. 2K, b. 183; LGG, t. 1, p. 431; LKKAS archyvas.

[38 pav.:](#) iš knygos [„du Klimavičius pasididinti-pasilyginti galima iš knygos-enciklopedijos „Lietuvos kariuomenės karininkai 1918-1953“](#), kurioje aptikti tik du Jonai Klimavičiai ir kitas valdemarininkų maište dalyvavęs, buvo paleistas į atsargą ir kad būtų jis vėl karinėje tarnyboje - žinių apie tai nėra.

← → C www.genocid.lt/leidyba/7/tautinio.htm

Kirkila Bronius, kapitonas – okupacijos pradžioje 5-ojo pėstininkų pulko 5-osios šaulių kuopos vadas; 1940 08 05 paleistas į atsargą; suimtas, kalintas karo kalėjime; vėliau perkeltas į Kauno sunkių darbų kalėjimą; 1941 06 28 priimtas į Kauno komendantūros TDA batalioną; 1941 07 03 paskirtas TDA bataliono 1-osios kuopos vadu; įsipainiojęs į žydų žudynes 1941 07 12 nusišovė būdamas atostogose.

Klimavičius Jonas, leitenantas – 1941 07 03 priimtas į TDA batalioną, paskirtas 6-osios kuopos vado padėjėju; 1941 08 25 perkeltas į 2-ąjį PPT batalioną, paskirtas 3-iosios kuopos vado pavaduotoju.

Klimavičius Viktoras, kapitonas – okupacijos pradžioje 9-ojo pėstininkų pulko 1-osios šaulių kuopos vadas; 1940 07 23 suimtas, kalintas Kaune; karo pradžioje išlaisvintas iš kalėjimo; 1941 06 28 priimtas į TDA batalioną; 1941 07 03 paskirtas TDA bataliono 4-osios kuopos vadu; 1941 08 25 perkeltas į 4-ąjį PPT batalioną, paskirtas bataliono vadu (vėliau batalionas buvo pavadintas 1-uoju savisaugos batalionu, po to – 7-uoju batalionu, išsiųstas už Lietuvos ribų); 1942 11 25 perkeltas į 252–E batalioną, paskirtas vadu; 1943 m. liepos mėn. suimtas ir išvežtas į Salaspilio koncentracijos stovyklą; 1944 m. Vietinės rinktinės Marijampolės karo mokyklos kuopos vadas; 1944 05 15 vokiečių suimtas; po karo gyv. užsienyje.

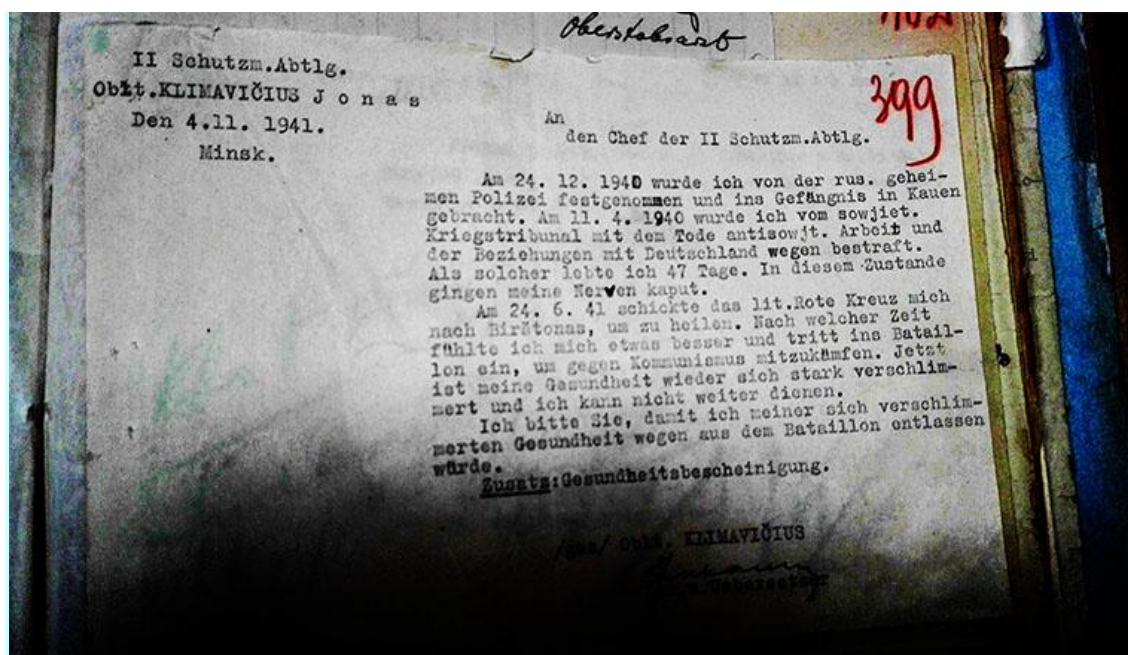
Krištaponis Juozas, leitenantas – sovietų okupacijos pradžioje Karo mokyklos 3-iosios kadro kuopos būrio vadas; 1940 09 24 paskirtas 184-osios šaulių divizijos fizinio lavinimo instruktoriumi; karo pradžioje pasitraukė iš Raudonosios armijos ir su divizijos štabu atvyko į Vilnių, kur rinkosi buvusio 29-ojo ŠTK kariai; 1941 07 16 paskirtas į 2-ąjį apsaugos pulką; vėliau paleistas neribotų atostogų; 1941 08 01 priimtas į Kauno komendantūros TDA batalioną, paskirtas 2-osios kuopos vadu; 1941 08 25 perkeltas į 2-ąjį PPT batalioną, paskirtas 2-osios kuopos vadu (nuo 1941 10 28 batalionas pavadintas 2-uoju apsaugos batalionu, o nuo 1942 02 15 – 12-uoju batalionu); 1941 10 06 batalionas perkeltas į Minską, panaudotas kovai su sovietų partizanais ir masinėse žydų, sovietinių karo belaisvių ir vietos gyventojų žudynėse; 1942 09 30 paleistas į atsargą iš 252–E bataliono; LLA narys nuo 1943 m.; 1944 m. rugpjūčio mėn. tapo Ukmergės aps. 1-ojo LLA rajono (Taujėnų vls. ir iš dalies Deltuvos vls.) vadu; 1944 m. gruodžio mėn. iš Ukmergės aps. 1-ojo ir 2-ojo LLA rajonų įkurus Vyčio apygardą, tapo apygardos vadu; žuvo 1945 01 12 Užulėnio miške per NKVD divizijos karinę operaciją.

[39 pav.:](#) Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos centro (LGGRTC) sudarytas Tautinio darbo apsaugos bataliono karininkų sąrašas, rodantis tik vieną Joną Klimavičių. Galima [pasididinti](#)

Taigi, iš [39 pav.](#) LGGRTC pateiktame [TDA bataliono karininkų sąrašė](#) matome irgi tik vieną žaliai pabrauktą Joną Klimavičių, kuris taip pat aiškiai įrašytas kaip 3-čios kuopos pavaduotojas. Tame [SĄRAŠE](#), SUDARYTAME PAGAL ALFABETĄ, kitas Klimavičius yra kapitonas Viktoras. Iš Klimavičių tik jį internete ir aptikau kaip [4-tojo bataliono](#) vadą, kuris su pulkininku Jonu Semaška 1942 m. balandį buvo [išsiųstas į Vinicos](#) sritį. Labai įdomu, kad ir kapitonas Viktoras Klimavičius, kaip ir jo bendrapavardis mūsų čia nagrinėjamas leitenantas Jonas buvo abu laikomi sovietų kalėjime iki Birželio sukilimo! Kodėl LGGRTC nemini jo, o rašo jo išlaisvinimą "karo pradžioje"? Kodėl nėra nurodytos išlaisvinimo dienos ir kas, konkrečiai, išlaisvino? Gal „patys“ kaliniai išsilaisvino? Kokia bausme buvo nuteistas kapitonas V. Klimavičius, ir, ar normalu, kad žemesnio rango leitenantas J. Klimavičius galėjo iš sovietų gauti aukštesnę bausmę; net iki mirties nuosprendžio? Ar negalėjo būti taip, kad abu vienodai galėjo būti mirtininkais iki gegužės mėnesio, o po to perteisti, sušvelninus bausmę? Kodėl vienam reikėjo „komisuotis dėl ligos“, o kitas normaliai tęsė tarnybą? Ir **kodėl nebuvo iš kart išleistas į atsargą dėl ligos, o tik po metų išleistas? Ar tai negalėjo būti kokia nors simuliacija?** Kodėl nepatyrinėtos tų abiejų Klimavičių kalinimo aplinkybės, kodėl tik studentas A. Stoliarovas tai galėjo patyrinti?

Todėl labai keista, kad LGGRTC mokslininkas E. RUKŠĖNAS NET NEŽINO SAVO DARBOVIETĖJE SUDARYTO KARININKŲ SĄRAŠO, ir Ukmergės konferencijoje klaidino klausytojus su J. Krištaponiu (Krištaponiui) „tarpininkavimu“ Jonui Klimavičiui, net nepaminėdamas, kad toks ne tos kuopos vado „tarpininkavimas“ buvo neteisėtas.

Kad šio J. Klimavičiaus raporto paskirtis yra vokiškai organizacijai – įrodymas: lygiai tokio pat teksto vokiškai atspausdinto teksto raportas. Daugiau tokių analogiškų dvikalbių raportų to archyvo segtuve nepastebėjau, nors visus dokumentus peržiūrėjau. Vokiški raportai yra tarp dokumentų, bet tai, matyt, su vokiškų tautybių asmenimis, matyt, jie yra susiję (taip manau, bet nestudijavau), o dvigubų dviem kalbomis dokumentų nepastebėjau. Be to, tas vokiškasis J. Klimavičiaus raporto egzempliorius yra labai prasto skaitomumo, su išsidėvėjusia juoda kalke spausdintas ir keliais egzemplioriais, archyvui palikus paskutinįjį labai neaiškų egzempliorių. Todėl nuotrauką šio dokumento padariau labai kontrastingą;

[40 pav.](#): EKSPERTIZEI galima pasidinti... pav.: Paryškintas (sukontrastintas) J. Klimavičiaus raportas, kurį galima pamatyti [ir ORIGINALŲ](#) mažo kontrastingumo labai didelės raiškos nuotrauką.

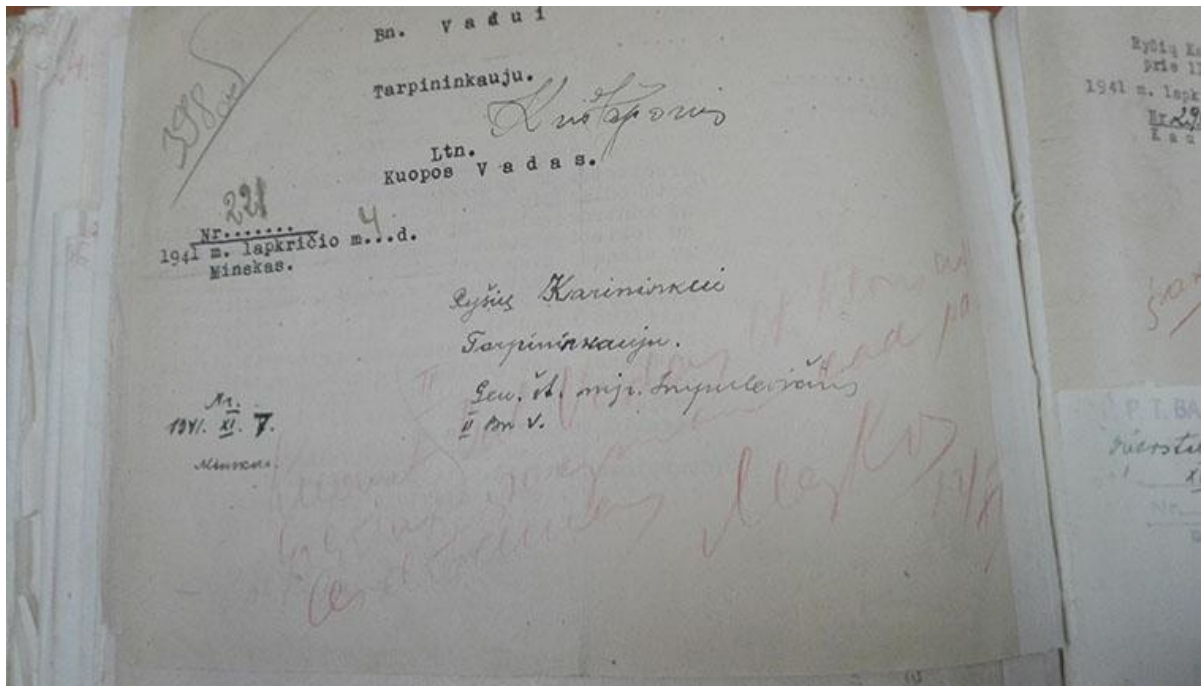
Matote RUDU STORU PIEŠTUKU skaičių 399 – tai archyvinį dokumentų susegimo eiliškumo numerį, kai pats lietuvių kalba J. Klimavičiaus raporto numeris yra 398, o vėlesnis (paskutinis) J. Klimavičiaus išvykimo į Kauną liuosuotis raportas turi kažkodėl 397-tą numerį.

Kad tame tekste „pasaka“, tai matosi plika akimi, jau pažiūrėjusį skaičius - minimas „mirties nuosprendžio laukimo dienų skaičiaus“, kadangi J. Klimavičius raporte mini Sovietų karo Tribunolo balandžio mėn. 11 d. nubaudimą mirties nuosprendžiu, tai iki jojo birželio 24 d. pagal kalendorių išlaisvinimo „laukimo mirties nuosprendžio“ gaunasi ne „47“, o 74 dienos. Tai, panašu, kad mašininkė ar kanceliarijos raštininkas (o gal, ir pats J. Klimavičius?) supainiojo spausdinimo mašinėlės klavišus skaičių 7-ių ir 4-ių, sukeičiant vietomis?

Tačiau, pasirodo, pagal minėtą Lietuvos karininkų ... knygą, jis mirtininku buvo šiek tiek mažiau – tik 32 dienas, nes gegužės 13 d. jam buvo pakeista bausmė į 10 m

lagerio. O tai J. Klimavičius raporte nutylėjo, nes po perteisimo iki išlaisvinimo turėjo net 41-ą dieną savo sveikatai pataisyti, džiaugiantis, kad mirties nuosprendžio nebus. Juolab, jis rašo, kad po Kalėjimo Raudonojo kryžiaus buvo išsiųstas į Birštoną pataisyti sveikatos. Todėl tarnyboje sveikatos „pablogėjimas“ keistai atrodo.

Todėl labai keista, kad LGGRTC istorikas nepatyrinėjo to „tarpininkavimo“ dokumento ypatybių. Tas „tarpininkavimas“ buvo atliktas ant Jono Klimavičiaus raporto kitos pusės, nes dėl popieriaus taupymo raportai buvo pusės lapo formoje. Todėl Juozui Klimavičiui atspausdinto raporto pusės lapo kita pusė atrodė taip:

41 pav.: NUGARINĖ Raporto pusė "tarpininkavimams" daryti tam, kad nematyti, kas pirmoje - (VEIDINĖJE) pusėje rašoma

54 pav.: Ant kitos pusės Juozo Klimavičiaus raporto J. Krikštaponio-„Krištaponio“ keisto „tarpininkavimo“ parašas ir tik po 3-jų - 4-ių dienų A. Impulevičiaus tarpininkavimas, viską bataliono vadui rašant savo ranka. Svarbiausia, kažkodėl spausdinimo mašinėle tarpininkavimo žodis ir jo registracijos numeris su data ATSPAUDINTI TIK J. KRIKŠTAPONIUI ("Krištaponiui"). Kodėl toks raštvedybinis išskirtinis dėmesys tik kuopos vado tarpininkavimo forminimui? Galima pasididinti.

5-ta tema: 10 klausimų J. Krikštaponio NETEISĖTAM „tarpininkavimui“

1. Įdomu, kodėl, išvis, spausdinama?
2. Ar sunku savo ranka parašyti „Tarpininkauju“, taip, kaip tai parašo A. Impulevičius ir po šiuo žodžiu pasirašyti bei čia pat, PAŽIŪRĖJUS Į REGISTRACIJOS ŽURNALĄ, nurašyti tarpininkavimo numerį bei jo datą?
3. Kodėl buvo reikalinga tokia sudėtinga procedūra?
4. Ką byloja toks „vokiškasis PEDANTIŠKUMAS“ ir dar [to paties raporto kopija vokiečių kalba](#)? (P.S.: atsiprašau, kad LCVA archyve neatkreipiau

dėmesio, ar ant vokiškojo to raporto dublikato kitos pusės buvo toks pats suderinimo-tarpininkavimo įrašas, ar ne buvo?)

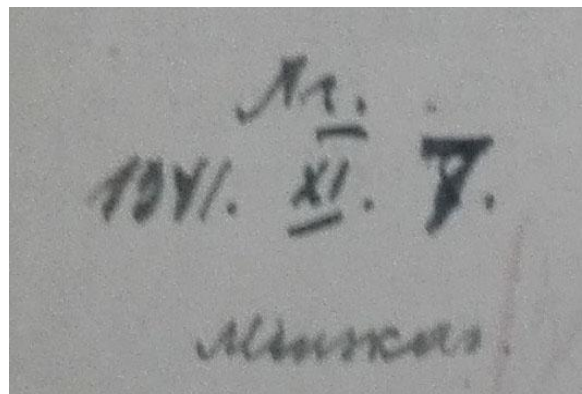
5. Kodėl toks „pedantiškumas“ netaikomas bataliono vadui A. Impulevičiui, kuriam nėra jokio atspausdinto intarpo pasirašymui ir jis viską savo ranka užpildo? Ar tai ne įrodo, jog „tarpininkautojas“ J. Krikštaponis buvo ypatingoje situacijoje (mūšio lauke ar kalėjimo susitikimų kambaryje) ir jam su mašinėle atspausdinama, kad žinotų, kur tik parašą dėti?
6. Kodėl bataliono vadas A. Impulevičius pasirašo net po 4-ių - 3-jų dienų po J. Krikštaponio-„Krištaponio“ tarpininkavimo? Ar ne tam, kad **„tarpininkavimą“ prašančiajam reikėjo suvažinėti iš Minsko į Kauną ir atgal?**
7. Kaip čia A. Impulevičiaus pasirašymo data „sutapo“ su labai svarbia lapkričio 7-osios Didžiojo Spalio perversmo diena, kurios „garbei“ Minske buvo atliekamos masinės komunistų žudynės? Ar tokią dieną bataliono vadui galėjo būti laiko priėti prie kanceliarinių reikalų? Juk lapkričio 7 d. 1941 m. buvo penktadienį - išėiginių tame tarpe nebuvo, ir kodėl buvo atidėtas pasirašymas, net paskutinei savaitės dienai?
8. Kodėl A. Impulevičius suklydo ir pirmiau parašė šeštadienio lapkričio 8-osis datą? Ar tokią žymiąją, kaip lapkričio 7-tosios - Didžiojo bolševizmo-komunizmo nusikaltimo dieną galima buvo ją „neįsiminti“ ir suklysti?
9. Gal dėl kokių nors nežinomų priežasčių net iki lapkričio 8-tosios to raporto galutinio pasirašymo uždelsimas buvo nepriimtinas?
epriimtinas?

Svarbiausia yra tai, kad iš karto, tik pažiūrėjus į Jono Klimavičiaus Raporto antrąją pusę, iš karto į akis krenta viskas labai nenatūraliai „tarpininkauta“.

Aišku, kai negyvenus tarpukaryje, tai tokia „raštvėdyba“, taupant popierių, kažkaip, jau 2-trame tūkstantmetyje nelabai įsivaizduojama. Toks vaizdas, kad kitoje lapelio pusėje, kažką norėta nusišlepti? Klaustukas, nes nesu tarpukario raštvedybos ekspertu.

Gal šis APGAULINGAS-NETEISĖTAS

„tarpininkavimas“ buvo skirtas GESTAP-ui apgauti ir tas „tarpininkavimo“ parašas buvo paimtas Kauno kalėjimo kameroje ir po to sugražintas tas raportas į Minską? Kuo kitu galima paaiškinti 3-jų - 4-ių dienų delsimą po J. Krikštaponio „tarpininkavimo“? Negi „negalima“ per tas 3-4 dienas suvažinėti iš Minsko į Kauną ir atgal?

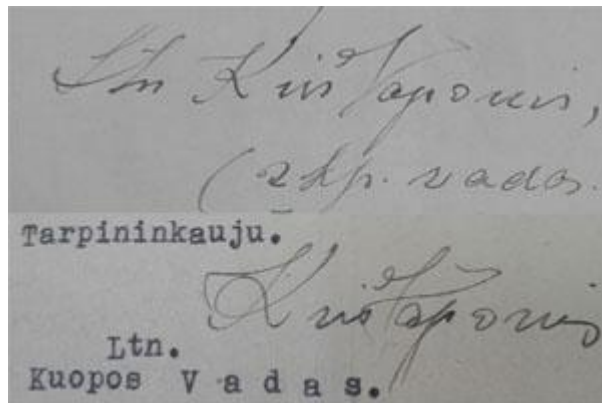
42 pav.: A. Impulevičiaus ranka parašyta Jono Klimavičiaus raporto data.

Atsiprašau, bet net 3-is - 4-ias dienas delsti bataliono vadui ir nesirašyti po tarpininkavimo, kad išleisti negaluojančią -

Toks kontraversiškas klausimas iškyla, nes akivaizdžiai J. Krikštaponis pasirašo ne kanceliarijoje.

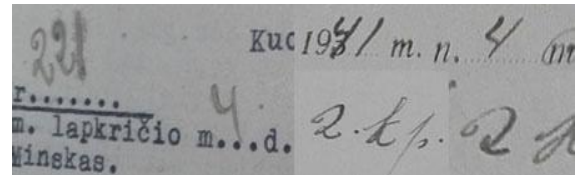
tokio nežmoniškumo net sovietinėje kariuomenėje tarp kariškių man neteko matyti

Juk data ir numeris to „tarpininkavimo“ įrašomas kita (storiau rašančia) plunksna ir, akivaizdžiai, net kita - ne J. Krikštaponio ranka. Jojo braižą galima palyginti su jojo ranka rašytoje [Atestacijos ištraukoje](#) ir palyginant šiuo neteisėto „tarpininkavimo“ įrašais. Prieš palyginimą, verta palyginti J. Krikštaponio-"Krištaponio" parašus jo raporto ir „tarpininkavimo“:

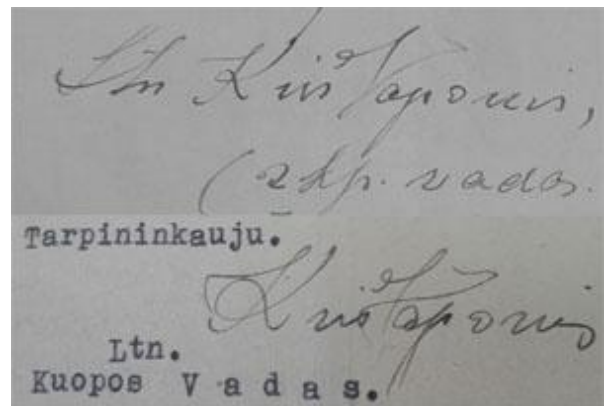

[43 pav.:](#) Krikštaponio-"Krištaponio" parašai Atestacijos ištraukoje ir neteisėtame „tarpininkavime“. Galima [pasididinti](#).

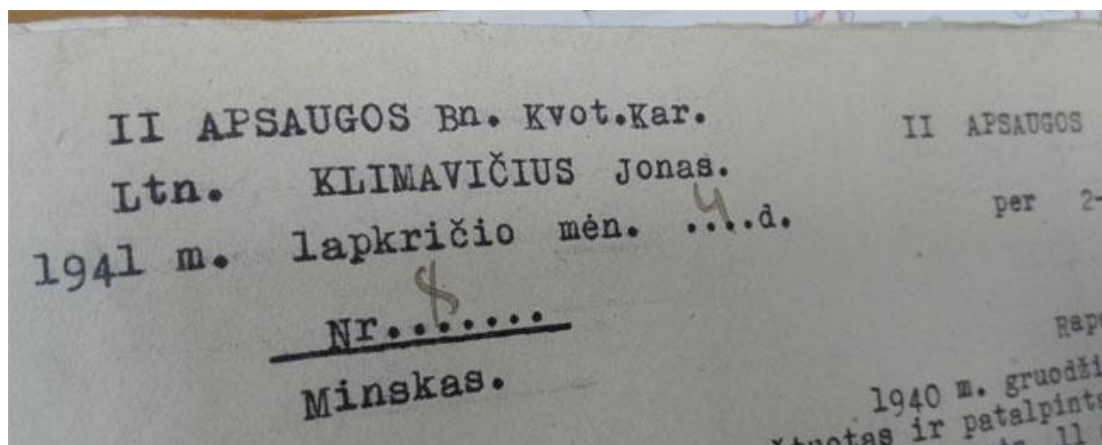
Juk data ir numeris to „tarpininkavimo“ įrašomas kita (storiau rašančia) plunksna ir, akivaizdžiai, net kita - ne J. Krikštaponio ranka. Jojo braižą galima palyginti su jojo ranka rašytoje [Atestacijos ištraukoje](#) ir palyginant šiuo neteisėto „tarpininkavimo“ įrašais. Prieš palyginimą, verta palyginti J. Krikštaponio-"Krištaponio" parašus jo raporto ir „tarpininkavimo“:

[44 pav.:](#) Krištaponio-"Krikštaponio" RAŠYSENOS PALYGINIMAS: Dešinėje jojo ranka parašyti skaičiai raporte ir kairėje, greičiausiai, raštvedžio užpildytas neteisėto „tarpininkavimo“ registracijos numeris su jo data. Galima [pasididinti](#).

[45 pav.:](#) Krikštaponio-"Krištaponio" parašai Atestacijos ištraukoje ir neteisėtame „tarpininkavime“. Galima [pasididinti](#).

46 pav.: Jono Klimavičiaus raporto registracija. Galima [pasididinti](#).

Matome, kad J. Krikštaponis-„Krištaponis“ skaičių „4“ rašo į kitą-normaliai priimtina pusę, o skaičius „2“ visiškai ne panašus į raštvedžio ar paties J. Klimavičiaus neteisėto „tarpininkavimo“ užpildymus.

Kaip, matome, *Jono Klimavičiaus* raporto registracijos datą; - tą patį skaičių „4“ irgi su stora plunksna ir irgi pakrypusį į priešingą pusę, nei įprasta rašant (tokį patį charakteringą pakrypimą į priešingą pusę turi ir skaičius „8“), todėl akivaizdu, kad tie vienodos rašysenos skaičiai, sutampantys su „tarpininkavimo“ registracija yra rašyti raštvedžio, arba, paties Jono Klimavičiaus, kurio taip pat rašysenos pakrypimas yra į tą pačią-priešingą pusę, nei įprasta ir skaičius „4“ taip pat yra į priešingą pusę pakrypęs; [jojo ranka rašytame raporte](#), kuriame nurodo, jog lapkričio 14 d. iš Minsko J. Klimavičius grįžo PASILIUOSAVIMUI. Bet, kodėl jis [tik po metų 1942 m. rugsėjo 30 d. buvo paleistas į atsargą?](#)

6. J. Krikštaponio aplinka ugdė humanistu-teisuoliu būti

47 pav.: generolo *Stasio Raštikio* bendravimas su *Adolfu Hitleriu*. Per vidurį nuo Lietuvos ambasadorius Vokietijoje ir Lenkijoje Kazys Škirpa. Šios nuotraukos internetinis

Sugrįžtant prie Juozo Krikštaponio, reikėtų dėmesį atkreipti į generolo Stasio Raštikio ypatingą politinę figūrą, kaip vienintelį tarpukario Lietuvos istorijoje turėjusį jau čia paminėtus kontaktus su svarbiausiais Europos vadovais, bet ir dar vykdžiusiam nesėkmingas derybas dėl žydų žudynių nutraukimo. Tuo labiau, kad Alytuje **naciai sušaudė 42 Birželio sukilimo dalyvius** - šaulių sąjungos narius, kuriuos J. Krikštaponis ar ne galėjo pažinoti, tarnaudamas Dzūkijoje, ir ar ne galėjo su šiuo generolu aptarinėti tą įvykį?

adresas <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/ypating-archyv/papildym/rastikis-su-hitleriu.jpg>
Apie patį generolą Stasį Raštikį labai geras-informatyvus straipsnis yra pagal internetinį adresą: <https://www.mignalina.lt/2017/02/27/kariuomenes-vadas-kuriuo-domejosi-berlynas-londonas-maskva-ir-varsuva/>

Ar istorikai negalėjo J. Krikštaponio galimą artumą su generolu Stasiu Raštikiu ne tik per giminybę, bet ir kaip pradėjusiu dirbti pedagoginį darbą Pirmojo Lietuvos Prezidento A. Smetonos Karo mokykloje, o tuo pačiu ir besimokiusio Vytauto Didžiojo universitete Teisės fakultete iki III-čio kurso?

O generolo negalėjo imponuoti giminaičio Kariuomenės garsinimas Lietuvos čempionatuose bei tarptautinėse varžybose?

Tuo labiau, kad Kariuomenės vadui, o po to Krašto apsaugos ministrui negalėjo rūpėti kariuomenės fizinio parengimo problema, per J. Krikštaponio mokslo draugų gimnazijoje ir artimiausių jo varžovų *Stasio Šačkaus* bei *Leono Puskunigio* įkurtų Sporto rūmų problema, rengiant kariuomenei Fizinio lavinimo instruktorius?

Be to, Juozas daug metų sportavo (net per 10) ir su žydų bendruomenės „Makabi“ klubo atstovais. O kokia nuotaika buvo rugpjūčio 03 d. po Laikinosios vyriausybės (LVV) išvaikymo? Tai, ar ne todėl **J. Krikštaponis galėjo atsisakyti** suiminėti savo sporto kolegas ir už Lietuvos nepriklausomybę kovojusius Žydų karo sąjungos narius - juos per prievartą gabenti į Vilijampolės getą? Kodėl 2-ajai kuopai žydų išvaymo metu vadovavo Juodis, kai tuo metu kuopos vadu buvo J. Krikštaponis? (čia pabaigoje - 10-toje skiltyje dar vienas mano atradimas tardymų protokoluose).

Tai ar ne todėl Ukmergės restorane tas ekscesas ir įvyko, kai J. Krikštaponiui buvo nepriimtina, ką naciai pradėjo išdarinėti Lietuvoje? Juk, ir net jo pusseserės - S. Raštikio žmonos mokytus žydus lietuvių kalbos Jonavoje naciai pradėjo naikinti - tą patį pradėjo daryti ir Ukmergėje. Ar tas nacių sėdėjimas prie pietų stalo Ukmergės restorane negalėjo būti, kažkur, panašiai, žydų naikinimo metu?

Patikslinu, generolo S. Raštikio žmona buvo J. Krikštaponio pusseserė mokytoja Elena Marijona - Antano Smetonos brolio Motiejaus dukra, atsidavusi pedagogikai, kaip ir josios teta - Julijona. . Net ir pats Antanas Smetona turėjo mokytojavimo patirtį, o kita jo sesuo Morta (Juozo Krikštaponio motina) buvo kaimo šviesuolė ir ištėkėjo už knygnešio. Jų jauniausios dukros - Juozo sesers Veronikos Krikštaponytės-Juodienės Atsiminimuose, fiksuotuose **kraštotyrininkės Astros Astrauskaitės**, yra tokie parašymai:

„Mano brolis, Lietuvos kariuomenės karininkas, partizanų Vyčio apygardos įkūrėjas Juozas Krištaponis, gimė 1912-aisiais metais Užulėnio kaime. Pradėjo mokytis Lėno pradinėje mokykloje. Paskui mokėsi Raguvoje. Ten gyveno mūsų pusseserė Morta Dvilaitienė, progimnazijos mokytoja, mamos sesers dukra. Vėliau brolių Juozą pervedė į Marijampolės sustiprintą mokyklą. Ten išvažiavo trys mokiniai. Du pabėgo, kad buvo sunku mokytis, tik brolis vienas liko.“

Taigi, akivaizdžiai matome, jog J. Krikštaponio tetos vien mokytojos, o jis pats ir gabių užgimė, ne tik sugebėjęs sustiprintoje gimnazijoje mokytis, bet joje ir sportininku tapo, net gimnazistu būdamas, tarp suaugusiųjų Lietuvos čempionate

rutulio stūmime tapo vicečempionu.

Kraštotyrininkė Audronė Astrauskaitė yra užrašiusi Juozo sesers prisiminimą dar tokį:

*„Kai brolis Juozas mokėsi, teta Julija davė pinigų mokslui, ir dėdė prezidentas truputį padėjo. Paklaussinédavo, kaip sekasi. Prezidentas atvažiuodavo aplankyti, sakydavo, kad pas jus linksma, kad jūs visi dirbat, viskas tvarkoj pas jus, pasidžiaugdavo. Brolis Simonas, kai tarnavo kariuomenėj, niekam nesakė, kad jis prezidento sesers sūnus. Pažįstamiems iš to paties kaimo prigrasė nesakyti. Brolis Juozas, mokydamasis karo mokykloj, taip pat niekam nesisakė. Kai baigė mokslus, prezidentas atėjo pasveikinti. Tik tada visi sužinojo, kad jis prezidento sesers sūnus. . Mes slapstėmės nuo 1944-ųjų metų rugsėjo keturioliktos dienos iki spalio vidurio. Tėvui tada buvo aštuoniasdešimt aštuoneri metai. Tėvas Jonas Krištaponis, gimęs 1856-aisiais metais, buvęs knygnešys, net nepasiskelbęs. Jis buvo raštingas, mėgo daile, medžio darbus, platindavo knygas. Gabendavo knygas iš Karaliaučiaus, nešdavo į Ustronę. Vieną kartą nešdamas knygas pamatė, kad žandarai seka. Žinojo upėje vietą, kur negilu, perbrido į kitą upės pusę, ir jo nesugavo. Tėtis turėjo giesmyną, buvo giedorius. Pavasarij, kovo – gegužės mėnesiais, nešiodavo knygas, vasarą dirbdavo ūkio darbus. Per šventes tėtis mums pasakodavo apie savo gyvenimą, sekdamas pasakas, mokydavo mus: „**Vaikai, eikit teisingu keliu, bus gerai, būkit teisingi.**“ Tėtis buvo labai darbštus. Žiemos metu jis kaldavo roges. Mes sugulam, o jis, užsidegęs žibalinę lemputę, dirba. Kai mes rytą keldavomės, jis tada nueidavo pamiegoti, kol pusryčiai išverda. Namus pats statė, stogus dengė, kiek jis vargo. Tėvas turėjo vieną brolių ir tris seseris. Labai sunkiai gyveno. Kai slapstėmės bunkeryje, mus užkasė žemėm ir užkrovė šakom tą bunkerį. Užsidegdavom žvakę. Tėvui trūko oro, dvi savaites pagyvenęs, jis mirė, užduso. Padavė man knygą, sako: „Paskaityk man paskutinę maldą.“ Aš netikėjau, kad jis mirs, kvėpavimas lėtin, lėtin - ir mirė.“*

P. S.: Galima pamatyti:

A. Astrauskaitės [visa fiksuotų prisiminimų serija](#)

Galima palyginti su Romo Kauniečio 1990 m. liepą Šiluose užrašytu į magnetofono juostą ir neredaguotu [sesers Veronikos pateiktu Atsiminimų tekstu](#)

Tai (raudonai pažymėtų) **nuo KNYGNEŠIO duotų EITI TEISINGU KELIU pamokymų ar yra tikimybė „žydšaudžiu“ tapti?** Ar ne tėvo pamokymo EITI TEISINGU KELIU, gal todėl Teisės fakultetą pasirinko J. Krištaponis? Kodėl istorikai ne tik tai netyrinėjo, bet ir, dar kraštotyrininkų fiksuotus duomenis ignoruoja - tik NKVD-inius - KGB-inius užrašymus dievina?

Be to, labai gaila, kad ir Istorinė prezidentūra šių faktų nė nežino - jos mokslininkės visai netyrinėjo Prezidento aplinkos - paprastų kaimiečių nei būties, nei jų dvasinio pasaulio. Todėl tokiems „rukšėnams“ ir „prilipo“ komunistuojančių paleckininkų paskleistos paskalos, ant kurių užsikabino, atradę protokoluose NUSIŠNEKĖJIMUS (pavardžių sumaišymus, kai žmogus ar „liudininkas“, pavardę pamiršęs, pasako bet kokią, taip, kaip M. Kačiulis tai darė), kurių rimti teisininkai į

juos net, gal, nekreiptų dėmesio jokio, rimtos analizės nepadarę?

7. LYA archyvo dokumentų 10-ties pozicijų sistema visiškai išteisina J. Krikštaponį

Kai žinojau kraštotyrininkų fiksuotą žinią žinią apie J. Krikštaponio kalinimą, o po to jo slapstymąsi nuo vokiečių, kai vokiečiai jį išleido iš kalėjimo, tai pradžioje, prieš pradėdamas tyrimų ciklą, susidariau J. KRIKŠTAPONIO TIKROS BIOGRAFIJOS KONCEPCIJA, kurios dėka dviejuose archyvuose atradau daug istorikams galimai nežinomų (viešai neskelbtų) dokumentų VISUMĄ, neigiančių bet kokią „J. Krikštaponio Baltarusijoje“ buvimo tikimybę.

Žinant neginčijimus faktus, kad J. Krikštaponis buvo nacių suimtas ir kalėjo Kauno kalėjime (tai mini istorikų slėptas ir mano 2021-08-16 Ypatingajame archyve (LYA) atrastas-paviešintas NKVD dokumentas ir kraštotyrininkų fiksuoti artimųjų prisiminimai), bet nežinant to įvykio datos, kuri NKVD dokumente galimai sąmoningai nublėpta, o taip pat žinant iš tų pačių prisiminimų bei iš 1946 m. tardymo protokolo (tuos visus dokumentus su nuorodomis buvau pateikęs minėtuose ankstesniuose laiškuose-studijose), iškilo du dėl J. Krikštaponio šokiruojantys klausimai, kuriuos PAKARTOJU tokius:

1. „tai kodėl nuo vokiečių reikėjo slapstytis, jeigu jį vokiečiai iš kalėjimo išleido?“

2. Tai, negi ne aišku, jog J. KRIKŠTAPONIS SLAPSTĖSI, NES NENORĖJO Į SAVO BATALIONĄ SUGRĮŽTI, kuris, nacių dėka Karo nusikaltimais užsiiminėjo?

Pagal SVEIKĄ PROTĄ ir LOGIKĄ, dėl ko dar galėjo slapstytis; išleistas iš kalėjimo? Kito atsakymo, kaip, neva, „pabėgo iš kalėjimo“ - sugalvoti neįmanoma. O, pabėgti negalėjo, nes NKVD dokumente pabrėžta, kad „buvo išleistas iš po sargybos“ (pažodinis vertimas). Todėl kito atsakymo, tam, kad negrįžti į savo batalioną - kito atsakymo dar niekas nesugalvojo.

Akivaizdu, kad vokiečiai „už gražias akis“ prasižengusius nelabai išleidinėdavo. Kad, ir nors, pagal J. Krikštaponio jaunesnės sesers Veronikos atsiminimą, „... buvo giminaičiu generolas S. Raštikis“, bet vis tiek, nors ir gerai pažinojo šis generolas *Adolfą Hitlerį*, bet vokiečiai pedantai. Jie patys galėjo pasiūlyti kokią nors „maklę“ atlikti. O ji kaip tik ir yra - labai panaši į tikrą „maklę“, saugomą Centrinio valstybinio (toliau LCVA) archyvo R-1444 fondo keliuose dokumentuose; aiškiai įžiūriuose, bet čia nesikartosiu apie tai jau rašiau.

Trumpai ir tiksliau pasakius, tai labai panašu į GESTAP-o apgavystę, kurią, gal, ir pats GESTAP-as slaptai galėjo patarti, kad biurokратиškai galima būtų iš kalėjimo išleisti? Tai sukurptas „karininkų trūkumas“, o iš kart į Minską nuvažiuoti, gal, negalėjo dėl nusilpimo - dėl blogos mitybos? Juk vienoje kameroje kalėjo ir komunistai ir todėl Juozas prašė nenešti maisto, kad neįtartų jį šnipu esant. O komunistus naciai suiminėjo tik 1941 metais, - tai atsakytų beveik kiekvienas moksleivis, kuris kažkiek istoriją žino. Todėl, mano supratimu, vokiečiai galėjo pradėti ieškoti, kai gal pasibaigė reabilitacijai skirtas laikas? Todėl ir nėra jokių oficialių dokumentų - patys vokiečiai galėjo juos panaikinti, kai išleistas iš kalėjimo „dingo, kaip į balą“? Todėl buvusi Juozo žmona *Kunigunda Sliesoraitytė* 1946 m. NKVD tardytojams pasakė, kad ji sužinojo iš ..., jog jos vyras BĖGO IŠ VOKIEČIŲ ARMIJOS IR SLAPSTĖSI Ukmergės RAJONE.

Taigi, tas BĖGIMAS, tai ne pabėgimas, už ką grėstų sušaudymas. Juk, dezertyravimas tikras skaitėsi, kai iš vokiečių dispozicijos - iš Baltarusijos pabėgi. O, čia, J. Krikštaponis Baltarusijoje būti, kaip ir negalėjo. Taigi, tik iš Kauno komendantūros akiračio dingimas, gal, nelabai skaitėsi „nusikaltimu“ dideliu? (Čia lai istorikai patikslina) Taip, kad žmonos pasakyta ar tardytojo užrašyta frazė BĖGO - suprantama, kaip **ilgai vykstantį bėgimą**, o ne „pabėgimą“.

Todėl ir nėra archyvuose jokio „J. Krikštaponio Baltarusijoje“ pėdsako, išskyrus, išskyrus tik 2, greičiausiai, pavardes sumaišę (vienas tai prisipažino, o kitas turi svarbias priežastis sumaišymui, nes nematė dviejų išskirtinai panašių kuopos vadų pasikeitimo, nes tuo metu batalione nebuvo dėl savo parduotuvės pridavinėjimo), o kiti 2 mirties nuosprendžiu nuteistieji savo gyvybių gelbėjimui privalėjo savo kolegą J. Krikštaponį pakišti, kad dalį kaltės jam permesti, nes vienas iš nuteistųjų mirtimi *Juozas Ūselis* privalėjo žinoti, kad J. Krikštaponis žuvęs, nes jis, kaip „Pakalnis“, buvo vienas iš partizanų vadų Ukmergėje, Tuo labiau, kad jam nuosprendyje yra kaltinimas vadovaus-2-ajai kuopai žudynėse, nes jai daug karininkų vadovavo, taip, kaip ši kuopa, neturėjusi tikrojo vado, buvo labiausiai naudojama specialiosioms operacijoms. Tai matosi, visus protokolus perskaičius.

Tai, akivaizdu, kad jeigu, J. Krikštaponis būtų Baltarusijoje, tai, jis, kaip mokantis vokiečių kalbą ir teisę išmanantis (mokėsi VDU III-čio kurso Teisių fakultete ir istorikų tai nusiėmė), gal būtų vokiečius įtikinęs ar kaip nors atitraukęs nuo karinių nusikaltimų, ką jis tai mokėjo ir tai įrodė, nuo „Pirčiupis-2“ likimo vieną ar net du kaimus išgelbėjo? Tai įvairiausių pasakojimų visuma, prie kurios reikia dar tęsti, mano analizę.

Be to, „J. Krikštaponį Baltarusijoje“ neigiantys pagrindiniai dokumentai yra minėtas KGB Sąrašas ir Pabaltijo 1955 m. karinės apygardos prokuroro padėjėjo majoro Mamulino išvada, KAD J. KRIKŠTAPONIS BUVO NAMUOSE nuo dezertyravimo iš R. A. iki į Vietinę rinktinę įstojo, kurio, šio dokumento istorikai nė nematė J. Krikštaponio sesers Veronikos ir kitų išlikusių gyvų baudžiamojoje byloje, nes jo niekur nekommentavo. Todėl **TIK APLAUDUMU SĄMONINGU**

galima įtarti artimiausių J. Krikštaponio kovotojų bei jo sesers baudžiamųjų bylų tyrinėjimo ignoravimu.

Todėl ši Didvyrių apšmeižusiems „istorikams-tyrėjams“ ar nereikia turėti sveiko proto? Jis būtinas nes PAGAL LOGIKĄ BŪTINA savęs paklausti:

Apie 1981 m. KGB-istų sudarytame 2-osios kuopos Sąraše nuo 1941 m. kuopos vadu pažymėtas *Nikodemus Reikalas*, sūnus Simono, ... Istorikams ignoruoti ši KGB-istų, kaip specialistų-kriminalistų nustatymą daugiau kaip kvaila, juolab, tie specialistai, išmanantys dar ir psichologiją, tikrai, privalėjo matyti tuos 4-ius „liudininkus“, paistančius, galimai, nesąmonę apie J. Krikštaponį, bet tokių kvailių **PAISTALIŲ buvo tik mažuma**, kurių „parodymai“ labai prieštaringi su kitų parodymais, matant ir dabar, net plikomis akimis protokoluose, kai juos pradėdi studijuoti. (tų studijų pavyzdžius buvau pateikęs) Todėl vertinti „kaltumą“ gali tik kriminalistai, išmanantys visų analizių metodus, o istorikų prileisti prie jiems nebūdingo darbo net **LOGIŠKAI nusikalstama**.

J. Krikštaponio sesers Veronikos Krikštaponytės ir kitų gyvų išlikusių Partizanų baudžiamosios 1955 m. peržiūroje Pabaltijo karinės prokuratūros yra nustatyta, jog jų vadas J. Krikštaponis tarp 1941 m. dezertyravimo iš Raudonosios armijos, iki 1943 m. įstojimo į „nacionalistinę ...“ (į Vietinę rinktinę) **BUVO NAMUOSE**. Tas buvimas namuose užakcentuotas, matyt, tam, kad įrodyti J. Krikštaponio rengimąsi sukurti ir Partizaninį Pasipriešinimą, kuris dabar 80-mečio „proga“ keistai iškraipomas (žemiau detaliau)

Minėtas 1946 m. NKVD tardyme **J. Krikštaponio buvusios žmonos parodymas apie jos vyro bėgimą iš vokiečių armijos ir slapstymasis nuo jų.**

Intelektualių liudininkų *Henriko Salelionio* ir puskarininkio iš Punios *Juozo Vėsos* parodymai, kad „... **Krištaponis buvo iš pradžių, o vėliau Tamošiūnas**“. (pastarasis J. Krikštaponio pavaduotojas ir tai jau net kvailam turi būti aišku, kad tikrasis vadas kažkur dingo) O, tai, jau, beveik, atitinka čia 1-oje pozicijoje paminėto KGB-istų nustatymo, kad Baltarusijoje ne Krikštaponis buvo. Tuo labiau, kad, *Juozas Vėsa* papildė ir *Nikodemu Reikalu*, pabrėždamas jo kaitaliojimąsi su V. Tamošiūnu. Tai, jau visiškai, kaip KGB nustatė. Bet, kaip ne keista, Istorijos instituto (toliau LII, arba Instituto) istorikas *Mindaugas Pocius* tą N. Reikalo kaitaliojimąsi pripaistė su „J. Krikštaponiu“ ir nenurodė jokio šaltinio, iš kur tą nesąmonę paėmė. Taip, kad tas 1-asis paistalas ar nėra skirtas Tarpinstitucinei viešųjų objektų atitikčių ilgiausio pavadinimo Komisijai apgauti, kurias čia apgavystes taip pat numeruoju su gėdos violetine spalva. Aišku, abiejų šių liudininkų pasakymai „iš pradžių“ nėra konkretūs – demagogai gali paistyti, jog „ta pradžia Baltarusijoje“ Bet, ir tai, o kur tada dingo J. K. ? ? ?

Šią demagogiją „į vietą pastatė“ intelektualiausio liudininko- puskarininkio, vėliau tapusio žymaus Valkų mūšio vieno iš vadų bei Kolymoje politinio kalinio – memuarų rašytojo ir kovų Atminties Šalių rajoje organizatoriaus **Edvardo GUOGOS** paliudijimas, jog ...**kol batalionas buvo Kaune, kuopos vadu buvo leitenantas Krikštaponis, o vėliau Tamošiūnas.**

..... Panašiai apie J. Krikštaponį liudija ir visi kiti ... liudininkai, kurie taip aiškiai, kaip E. Guoga nepasako, bet pagal pasakojimo chronologiją ir LOGIKĄ, net pačiam kvailiausiam turi būti aišku, jog minimasis parodytas kaip Kaune kuopos vadu buvęs. Tačiau minėtas iš Instituto M. Pocius, kaip ir, ar apsimeta „kvailėliu“, ar toks ...? Mat, garbingo mokslinio žurnalo GENOCIDAS IR REZISTENCIJA 2022 Nr. 1 (51) 16-17 psl. , šis „istorikas?“ visus tuos ..., ir net E. Guogą su H. Salelioniu priskiria prie „*pasikarojančių parodymų, leidžiančių neabejotinai konstatuoti faktą, kad J. Krikštaponis (Krištaponis) 1941 m. Baltarusijoje vykusių žudynių metu vadovavo 2-ajai kuopai*“ (čia M. Pocius citatoje, vaizdumo dėlei, tik linksnius pakeičiau.) Taip, kad čia jau I-asis faktas, tinkantis Į ABSURDO REKORDŲ KNYGĄ, kad parodymai buvus Kaune „įrodo neabejotinai Baltarusijoje žudynėse ...“. Tai tada kam žmonija sugalvojo LOGIKOS ir kitus mokslus, kad šitaip apgaudinėti ne tik visuomenę, bet ir net iš mokslų daktarų sudarytą Komisiją, kuri nubalsavo ... naikinti Atminimą? Tai jau 2-asis Komisijos labai grubus apgaudinėjimo faktas. (Aišku, apie „Krikštaponį Baltarusijoje“ iš tų paminėtų tik J. Ūselis, M. Kačiulis ir Jonas Rutkauskas paminėjo, kurio pastarojo tokio bataliono sąrašuose nėra, bet čia apie juos bus dar šokiruojančių staigmenų ...). Kad pateisinti šį „istoriką?“-apgaviką, dar ir kaip tos Komisijos narį, matome, jog jo surinkti J. Krikštaponio paminėjimo „citatas“, juos paskaičius protokolų tik titulinuose pirmuose puslapiuose, kur liudininkai pagal chronologiją pradeda pasakoto nuo tarnybos pradžios Kaune, o toliau protokolai neskaitomi, kur kai kurie tie patys liudininkai Baltarusijoje visai kitus kuopos vadus nurodo. Aišku, kito nenurodė, neva, „2-osios kuopos ambulatorijos felčeris Juožas Vosylius“ (vėl 2-asis absurdo rekordas, kad „ambulatorijas visos kuopos turi“, kai jos vienoje vietoje gyvena.) be J. Krikštaponio daugiau nieko neminėjo, nes kitų kuopų vadų nepažinojo. Bet iš jo pasakojimo, kad jis tarnavo dar Lietuvos kariuomenėje (protokoluose ji sovietiskai vadinama „buržuazine kariuomene“), tai, akivaizdu, J. Krikštaponį privalėjo žinoti, nes jis garsino ir Kariuomenę ir net Lietuvą tarptautinėse varžybose, bei Lietuvos čempionu tapdamas ne kartą (tai irgi tą faktą istorikai nuslėpė), todėl felčerui ir J. Krikštaponiui; kaip Fizinio lavinimo instruktoriui; buvo privalu mediku domėtis ir atvirkščiai, - vienas kitu abipusiai privalėjo domėtis pagal savo specialybių vienas kitam atitikimą tarnybos būtinybėje. (Paaiškinu, jog J. Krikštaponis iš Sporto rūmuose kursų, kurių įkūrėjais buvo jo gimnazijos bendramoksliai, draugai ir artimiausiais varžovais, taip pat privalėjo žinoti sportinę mediciną, anatomiją, fiziologiją, dėl ko abu turėjo bendrą kalbą susirasti.) Todėl felčeris ir paminėjo J. Krikštaponį, kaip gerai pažįstamą, privalėjusį žinoti-pažinoti, nes jei nebūtų minėjęs nieko, kvailai atrodytų prieš tardytojus. Todėl daug kas J. Krikštaponį minėjo, tikriausiai, kaip tarnybos pradžioje gerą vadą, kitus net neatsimenant, kaip dažnai Baltarusijoje

besikeitusius, tarp kurių tokiu buvo M. Pocius paminėtas *Motiejus Migonis*, kuris Baltarusijoje neatsiminęs savo vado, yra Baltarusijoje J. Krikštaponio neigėju, pastarąjį paminėjęs tik Kaune, kaip ir visi kiti M. Pocius paminintieji. Todėl apibendrintai **galima susidaryti išpūdį, jog „istorikas?“ M. Pocius, arba negali suvokti, ką skaito, arba, visai nematė tų dokumentų, o akiai, kaip ir, nurašė nuo A. Rukšėno kiekvieno IŠGALVOTAS, neva, „citas“; visiškai vienodas, kas jau ir tapo man įtarimu, kad vienodais žodžiais žmonės sakyti negali (nebent, tardytojas tas pats vienodai užrašė?). Tačiau, atsivertus protokolus, paaiškėjo, kad, neva, „citas“ yra išgalvotos – kiekvienas liudininkas visai kitais žodžiais J. Krikštaponį minėjo, paminėdamas tik apie bataliono kūrimosi laikotarpį Kaune. Tai, kaip ir yra **įrodymas, kad M. Pocius dokumentų nematė, todėl prikūrė visai ne tai, kas juose rašoma.** (detalesiau apie tą M. Pocius „išdaigą-1“ Jums 2024-05-24 [12:07](#) straipsnyje, kurio pavadinimas siųstos skubios 1-os dalies informacijos Paaiškinamojoje dalyje 2-os temos DAR VIENA NAUJAI APTIKTA ISTORIKO FALSIFIKACIJA, LIUDININKŲ PARODYMUS RODANT ATVIRKŠČIAI, NEI JIE LIUDIJA. Jame pateikiau protokolų nuotraukas su paaiškinimais)**

....Todėl šis „tyrimas apie J. Krikštaponį, gavosi politizuotu, ignoruojant minėto politinio kalinio Edvardo Guogos parodymus, ir Krikštaponiui apšmeižti; naudotasi apgavystėmis, pateiktomis KOMUNISTINIO NUSIKALTĖLIO (du kartus tarpukaryje kalinto už komunistinę veiklą) ir 1940 m. iš kalėjimo sovietinių okupantų išlaisvinto-įdarbinto į Raudonosios armijos karinėse bazėse, o vokiečiams atėjus, kad nebūtų jų sušaudytu už komunistinę veiklą – pasislėpė A. Impulevičiaus batalione. Tai *Marius Kačiulis*, kuris skirtingai nei E. Guoga, tapęs Pasipriešinimo kovotoju už Lietuvą, - tai M. Kačiulis už rusus iki Berlyno nuėjo. O kai gavo 25 metus ..., tai Mordovijos Javos lageryje darė drausmės pažeidimus, ir už tai, kaip „pavyzdiniam kaliniui“, kalinimas sutrumpintas iki 15 metų. Dar svarbiau, kad tame Javos lageryje 1961 m. tardymo metu, apamai, **neigė dalyvavimą bet kokiose žudynėse, o po dvejų dešimtmečių jų „liudininku“ tampa, vietoje to, kad būtų baudžiamas už tardyme žudynių nuslėpimą.** Dar keisčiau, kad 1948 m. tardyme jojo parodytas kuopos vadas **N. Reikalas po 32-jų m. pavirsta į „Krikštaponį Rudenske“**, kuriame M. Kačiulis ne kaip negalėjo būti, nes antru reisų vyko į Minską tik po 8-ių dienų, paminėtų apklausos protokole. Tai, pagal aritmetiką, M. Kačiulis Minske atsirado 2-3 dienas po įvykdytų Rudensko žudynių. Kodėl LGGRTC-o istorikas A. Rukšėnas neatliko lyginamąją analizę ir kodėl „nematė“, kad M. Kačiulis 1948 m. buvo baustas už kitose vietose vykdytas žudynes, tarp kurių Rudensko nėra? Juolab, 1980 m. parengtinėje apklausoje (prieš Tarptautinę po 2-jų metų numatomą), M. Kačiulis pasakoja kaip jis Rudenske su ... Grigonių „atsisako žudyti“, o pats Grigonis pasakoja visai apie kitas žudynes, lyg, Rudenske šis nebūtų buvęs. Na, o jau 1982-08-16 Tarptautinėje apklausoje, matosi, kad prokuratūra pakoregavo šį prieštaravimą-neatitikimą, kad tai JAV atstovams neužkliūtų, ir M. Kačiulis vis tiek pasakoja tą patį epizodą, bet jau Grigonio asmenybės nemini – mini tik, kad „atsisakė žudyti su jaunu kareiviu“. O kaip tik tokiu ir buvo Grigonis su M. Kačiumi, apie ką tai kita () tema. Juolab, advokatė

iš JAV N. Grybauskaitė įtarė M. Kačiulį profesionaliu „liudininku“, kaip nepatikimą, jau keliose bylose liudijusį, ir dėl to anksčiau iš lagerio išleistu, juolab, kad M. Kačiulis Kino studijos propagandai buvo filmuojamas. Visą tai aprašau sutrauktai iš STENOGRAMOS, kuria istorikai nesinaudojo tikriausiai, nes jos niekur neminėjo. Ką joje dar atradau – tai **J. KRIKŠTAPONIO IŠTEISINIMAS įvyko**, apie kurį čia Karaliaučiaus universiteto 480-mečio temoje atskleidžiu.

Taip, kad rimtuose liudijimuose „**J. Krikštaponis Baltarusijoje**“ visai **nerodomas** – tie kurie nerodo, jų parodymuose visai daug kas kitaip nupasakojama, nei M. Kačiulio ir „J.“ Rutkausko; tik jų mininčių neva, „Krištaponį“, kurį, panašu, kad tie abu galėjo supainioti su išskirtinai panašiu N. Reikalu. Jie abu IŠSKIRTINAI panašūs todėl, kad pagal Gerviną N. Reikalas LIESAS-AUKŠTAS, o pagal Mykolą Diršę J. Krikštaponis turėjo 1 m 90 cm ūgį. O, kad jis buvo laibesnis, nei abu disko metikai Aleknos (Virgilijus ir Mykolas) ir turėjo Ubarto kūno sudėjimą – tam fakto užtenka, jog jis III-čią vietą Lietuvos čempionate turėjo šuolyje su kartimi, su kuria stambių kūno sudėjimo atletas nepašoktų iki 3-jų metrų. Todėl pavardžių supainiojimui realią galimybę turėjo, ypač, „J.“ Rutkauskas, kuris pridavinėjo parduotuvę savo, kaip jos vedėjas ir todėl gale rugsėjo mažai batalione buvo. O tada (rugsėjo 25 d.) atostogų išėjo J. Krikštaponis su savo pavaduotoju V. Tamošiūnu. Todėl juos pavaduoti, pagal LOGIKĄ, privalėjo N. Reikalas, kurį KGB ir nustatė kuopos vadu nuo spalio mėnesio pradėjusį eiti. Tai, garantuotai, kad J. Krikštaponis galėjo ir iš atostogų negrįžti, nors įsakyme jis sugrįžęs fiksuojamas, bet, kadangi nėra prisegta jo raporto, kuris minimas, tai įsakymas be raporto nėra įrodymu, koks yra J. Klimavičiaus panašus raportas. Todėl, „J.“ Rutkauskas, nematęs tų vadų pokyčio – jo vaizduotėje panašus N. Reikalas galėjo atrodyti, kaip „Krištaponis“. O tokiai versijai įrodymu yra tai, kad „J.“ Rutkauskas niekur, lyg, nemini N. Reikalo (bent, aš neradau tokio paminėjimo) ir tai jau nenatūralu. Juolab, M. Kačiulis, skandalingai, abu juos žinojo ir minėjo, bet jis galėjo pastarojo pavardę keistą pamiršti, o kadangi J. Krikštaponis turėjo būti labiau įsimintinu, tai dėl atsikabinimo apklausoje pakiši labiau įsimintiną. Tačiau, kai minėta Tarptautinė apklausa vyko aukštesnėje kokybėje, JAV Specialiųjų tyrimo departamento atstovui Nilui Šerui normaliai klausinėjant, todėl po pietų pertraukos M. Kačiulis prisiminė tuos abu panašius, ir, gal, iš atminties ištraukė N. Reikalo pamirštą pavardę, kurią ir paminėjo, pataisydamas savo ankstesnį prieš valandą kokią pateiktą parodymą, išteisindamas J. Krikštaponį. Apie tai, kaip minėjau, Karaliaučiaus universiteto jubiliejaus temoje konkretų įrodymą pateikiu.

Vienas informatyviausių dokumentų yra 1948 m. lapkričio 28 d. Kazio Petkevičiaus parodymai, kur tarp 55 išvardintų asmenų, dalyvavusių žudynėse J. Krikštaponio nėra ir kaip antrosios kuopos vadas nurodomas J. Krikštaponio pavaduotojas „Tamošūnas“ 43-jų metų amžiaus. Tai vienas labiausiai liudijamų Baltarusijoje kaip kuopos vadas, nuo pačių patikimiausių liudininkų, kaip minėti E. Guoga, H. Salelionis, J. Vėsa, minėtas 2-osios

kuopos KGB sudarytas Sąrašas jį taip pat nurodo kaip kuopos vado pavaduotoją, t. y. Baltarusijoje kaip N. Reikalo pavaduotoją. O kaip kuopos vadą Tamošiūną 1961-09-01 minėtame Javas lageryje nurodo J. Arlauskas. Jis įdomiai tarnybos pradžioje nurodo kaip kuopos vadą Kaune ne J. Krikštaponį, o leitenantą Reikalą. Kas dar įdomiau, kad jau 80-tųjų metų parodyme J. Arlauskas tarnybos pradžioje N. Reikalą keičia jau į Tamošiūną, dėl ko susidaro vaizdas, kad N. Reikalą, kaip gyvenantį JAV, Juodžio byloje, KGB gali būti nesuinteresuota jo kabinti, o šis liudininkas gali norėti jį išsaugoti, labiau minėdamas Tamošiūną, nes jo likimas buvo niekam nežinomas. Bet žymiai įtikinamesniu paaiškinimu tokio liudijimo pokytyje, kaip ir pas M. Kačiulį, gali būti senatvės psichologinė silpnėjančios atminties reiškinys, kai atmintyje išlieka labiausiai gyvenime įstrigęs asmuo, tarnavęs-pasižymėjęs Baltarusijoje, o N. Reikalas, kaip buvęs Baltarusijoje tik epizoduose, galėjo natūraliai iš atminties ir išnykti, nes ir pats N. Reikalas, kaip kuopos vadas taip pat galėjo vengti dalyvauti žudynėse, pasiuntinėdamas savo pavaduotoją Tamošiūną, kuris kitiems kariams-liudininkams atrodė ne kaip pavaduotojas, o kaip kuopos vadas. Juolab, kad pačiose pirmosiose Rudensko žudynėse Vuosaičio parodyme Tamošiūnas kaip ne tik kuopos vado pavaduotojas ir pirmojo būrio vadas (todėl ir pavaduotojais 1-ųjų būrių vadai būna), bet ir visai bataliono operacijai tada Rudenske vadovavo, nors šalia buvo ir majoras Impulevičius. (gal pastarojo, todėl JAV ir neatidavė Sovietų Sąjungai, nes akivaizdžiai pagal visus liudijimus žudynėse labai šeiminkavo vokiečiai). Dar viena labai keistas reiškinys liudijimuose, kaip šiai antrajai kuopai vadovauja žudynėse net ne tuos kuopos karininkas, kaip Gecevičius, kuris ir perdavinėdavo visus vokiečių įsakymus bataliono spec. operacijų veiksmams. Taigi, ir šis epizodas neigia J. Krikštaponio ten buvimą, nes Juozas mokėjo vokiečių kalbą ir pats būtų dalyvavęs kaip tarpininkas tarp vokiečių ir bataliono vadovybės. Bet tokio liudijimo neaptikau – neaptikau ir, išvis, J. Krikštaponio jokio kito paminėjimo, išskyrus minėtų 4-ių asmenų, net iš pašalies keistai atrodančių; kitų parodymų fone, ką **tokią analizę reiktų tęsti pagal Kriminologijos ir Kriminalistikos bei Sociologijos mokslo šakų pagrindus.** Taip pat reiktų tirti labai keistai atrodo minėto J. Arlausko vėliau (1980-aisiais) bataliono tarnybos pradžioje N. Reikalo pakeitimą į Tamošiūną, nes nepastebėjau, kad J. Arlauskas būtų minėjęs J. Krikštaponį. Todėl **galima įtarti, jog ir Arlauskui J. Krikštaponis galėjo atrodyti kaip „N. Reikalas“, kas painioti karininkų pavardes galima labai lengvai, nes tada dar NATO standartų nebuvo, kad prie krūtinių būtų buvusios pavardės prisiūtos.** Tuo, labiau, kad ir aš asmeniškai galiu patvirtinti šią ydą vyraujančią iš savo patirties, kai ne kaip negaliu atsiminti, koks karininkas – pamainos mūsų vadas kovinio budėjimo metu man už nugaros stovėjo, kaip mes radaruose pametėme, neva, J. Gagariną jo žuvimo metu, kurio dabar man planetą išmatavus ir pagal technines radarų charakteristikas akivaizdu, kad iš 300 km atstumo tik 4,2 km aukštyje skridusiojo ne kaip matyti negalėjome, nes mūsų planeta nėra plokščia ir kad pagal mūsų nustatytą pašėlusį tada per 1700 km/val. greitį fiksavome J. Gagarino žudiko – tada dar bandomojo naikintuvo Su – 15-tojo greitį, kurį ir 2011-06-11 pres. konferencijoje ir paskelbė apie tą bandomąjį naikintuvą *kosmonautas Aleksejus*

Leonovas. Tačiau aš atrasti dabar Rusijoje dar vieno J. Gagarino nužudymo liudininko aš ne kaip negaliu, nes pavardes dažnai besikeičiančių karininkų nežinojome, nes pagal statutą kreipdavomės tik laipsniu, o, be to, ir sumaišyti galiu iš 3-jų karininkų vienodai atrodžiusius pamainų viršininkus mūsų 3-jų metų tarnyboje. O čia šio A. Impulevičiaus bataliono atvejuje minėtos žudynės vyko nuo 3-jų – 5-ių savaitių iki 2-jų – 3jų mėnesių, ką tokiam trumpame laikotarpyje ne tik įsiminti, bet ir sužinoti karininkų pavardes net neįmanoma, buvus man apmokymų komandiruotėje, ar treniruočių stovykloje. Todėl apibendrintai dėl šios Tamošiūno, kaip kuopos vado Baltarusijoje problemos, akivaizdžiai matomos tarp gausių liudininkų protokoluose, **šokiruoja „istoriko – mokslų daktaro?“ M. Pocius galimai išsigalvoti paistalai jo Pažymos 5 psl. ir 6 psl.** bei nuo tos Pažymos LGGRTC-o plagiate (be nurodytos autorystės „pažymoje“) pridėtoje prie PA-2 sprendimo kaip „priedo“ 4 psl., kuriuose paistoma, jog, neva, „Atskirai aptartinas klausimas dėl duomenų, kurie rodo, kad 2-ojo bataliono 2-osios kuopos vado pareigas 1941 m. rudenį ėjo du asmenys: ltn. Juozas Krikštaponis ir ltn. Nikodemas Reikalas.“. O vienu puslapiu dar labiau nusipaistytą, jog, neva, „Anksčiau minėti ir kiti, su 2-uoju batalionu susiję dokumentai rodo, kad 1941 m. spalio-gruodžio mėnesiais ltn. Juozas Krikštaponis (Krištaponis) ir lt. Nikodemas Reikalas **galėjo pakaitom** eiti 2-ojo bataliono 2-osios kuopos vado pareigas, todėl **aktualu identifikuoti ltn. Krikštaponio (Krištaponio) vaidmenį konkrečiuose įvykiuose.**“ (P.S.: spalvinau aš, kad mintis atskiras išryškinti.) . SVARBIAUSIA, yra tai, kad **M. POCIUS NEMATĖ PROTOKOLŲ APIE TAMOŠIŪNO KAIP 2-AJAI KUOPAI VADOVAVIMO LIUDIJIMŲ GAUSYBĖS**, nes jei būtų matęs, tai šių fantazijų apie „pareigų pakaitą“ **netaukštų**. Taigi, pirmiausiai, tai dėl PAKAITOM vado ėjimo pareigomis yra vadybinė nesąmonė, nes niekur nesimatė, kad „pakaitom karaliais, prezidentais, direktoriais“ kas nors būtų kur nors. Juolab, dux. LDK istorijoje *Kęstutis* ir *Algirdas* buvo teritorijomis pasiskirstę, o ne „operacijoms“ skirtingoms. O, antra, ar M. Pocius matė PAREIGŲ ĖJIMO IR JŲ PAKAITUMO kokius nors dokumentus – įsakymus tų pareigų pokyčiams? Nuo kada liudininkų parodymai apie „vadovavimus žudynėse“ skaitomos „pareigų ėjimas“? Aišku, oficialūs dokumentai-įsakymai J. Krikštaponiui-Krištaponiui yra tik iki 1941 m. rugsėjo 25 d.. Aišku, kad rugsėjis rudeniiui priklauso. Betar **„Baltarusijoje Krištaponio“ pareigų ėjimo dokumentus matė M. Pocius?** (P.S.: pastarojo „išvykos“ į Minską įsakymas Nr.42 yra raštvedybiškai nesąmoningiausias, kaip būtajame kartiniame laike „išvyko“ parašytas prieš išvyką iki 1941-09-06 Šančiuose, vietoje to, kad reikėtų rašyti „privalo išvykti“ ar „įsakau išvykti“ ir pan., ir todėl tokia keistai įsakymo rašymo forma nėra įrodymu apie „išvykimą“, kai nuvykus į Minską, neišvykusiems rašomas to buvusio Nr.42 įsakymo atitaisymas neišvykusiems. Taip pat M. Pocius paminėtas priedas prie atlyginimo, kuris skaitytojams duotas suprasti, neva, „priedas už atliktas žudynes“, nes keistai ir grubiai nenurodyta to priedo paskirtis, tą priedą sugretinus su Rudenske vykdytomis žudynėmis, ir nuslėpus nuo skaitytojų paprasčiausio VEDUSIO VYRO priedą, kuris neįrodo buvimo „Baltarusijoje“ fakto, nes tuo metu J. Krikštaponis galėjo „eiti pareigas“, netikėtai patekęs į kalėjimą kitos valstybės dispozicijon, kaip belaisvis ir žmonai nemokėti to priedo nėra humaniška, kai jau galėjo su GESTAP-u vykdyti derybas dėl jo išlaisvinimo. Taip pat ir 1941-12-19 laipsniui pakelti siūlymas taip pat nėra „įrodymu pareigų ėjimo“, nes nėra J. Krikštaponiui nurodytos pareigų vykdymo kokybės, kuri čia pat nurodyta jo kolegai – 1-osios kuopos vadui *Zenonui Kemzūrai* nei kitiems.

Be to, nėra ir įsakymo apie kapitono laipsnio suteikimą, nes ten tik siūlymas buvo ir galėjo būti kapitonui Krikštaponiui pakartotinai rašytas dėl GESTAP-o minėtos apgavystės, kad greičiau jį iš kalėjimo ištraukti.) Taigi, dėl M. Pocius fantazijų apie, neva, „Krištaponį su N. Reikalu besikaitaliojusį“, lyg, „Krištaponis atsisakinėtų žudynėse vadovauti“, - net tokių „liudijimų“ nėra – nėra ir aplamai J. Krištaponio minimo, išskyrus tų 2-iejų, kurie aiškiai pavardėse susipainiojo). Tiesa, PAGIRTINAS M. Pocius už paminėjimą, kad „... **aktualu identifikuoti ltn. Krikštaponio (Krištaponio) vaidmenį konkrečiuose įvykiuose** ...“ ir apie *aptartiną klausimą dėl duomenų, rodančių, kad kuopos vado pareigas ... ėjo du asmenys*“ Todėl ir **pagirtinas M. Pocius už save demaskavimą, kaip dokumentų nematymą, nes 2-ajai kuopai vadais minimas dažniausiai, dar 3-čias Tamošiūnas, o taip pat neaiškūs - nenustatytieji, dažnai besikaitalioję, o taip pat Marčišauskas, Juodis, ir net iš kitų kuopų karininkai, kaip Gecevičius, J. Ūselis, ... - t. y. ne mažiau 7-ių asmenų.** Ir, dar svarbiau, kad tai ne aptartus ir neištyrus, priimtas sprendimas PA-2 Didvyriui naikinti Atminimą, nors Centrai yra žinoma ir apie slapstymąsi nuo vokiečių 1946 m. NKVD tardyme paminėtas faktas. Tai **ar ne todėl skubiai naikintina Atmintis, kad slapstėsi ... ?**

• Nuo rugpjūčio 1-os dienos (1941 m.) J. Krištaponis pradėjo eiti 2-osios kuopos vado pareigas, o pagal 1961-04-13 Vilniuje užrašytą Jono Nacevičiaus liudijimą, jog rugpjūčio mėnesyje antrojo kuopa, vadovaujama leitenanto Juodžio dalyvavo žydų areštuose Kauno senamiestyje. Tai galima manyti, jog J. KRIKŠTAPONIS GALĖJO ATSISAKYTI, vykdyti tokią neteisėtą akciją, nes buvo VDU Teisės fakulteto III-čiojo kurso klausytojas, bei daug metų buvo sportavęs – dalyvavęs varžybose ir su žydų bendruomenės „Makabi“ klubo atstovais. Todėl kaip turinčiam karininko Garbės principus, jam galėjo būti nepriimtina prievartauti už Lietuvą kovojusius žydų karių sąjungos narius, kurių būstinė buvo, būtent, senamiestyje, t. y., Abraomo Mapu gatvės Nr. 18, o tik per vieną kvartalą Daukšos/Šv. Gertrūdės gatvių kampe, adresu Šv. Gertrūdės g. 33 buvo Lietuvos Žydų sporto ir gimnastikos sąjunga „Makabi“ būstinė. Tuo labiau, kad jo artimas giminaitis generolas S. Raštikis nesėkmingai dėl žydų žudynių nutraukimo derybose dalyvavo, su kuriuo Juozas galėjo palaikyti glaudžius santykius ne tik kaip giminaitis, bet ir kaip garsinės Lietuvos kariuomenės sporto varžybose, kai generolas buvo Kariuomenės vadu, bei bendrauti galėjo, kaip besiruošiančiu tapti Fizinio lavinimo instruktoriumi. Tuo labiau, kad Juozo pusseserė ir generolo žmona galėjo dar vieną šoką gauti, kai Jonavoje buvo naikinami žydai - jos mokiniai, ar jų artimieji. Tuo labiau, kad rugpjūčio 6 d. buvo jau išvaikyta Laikinoji vyriausybė ir todėl motyvacijos toliau tarnauti batalione galėjo gal mažėti? Tuo labiau, kad J. Krištaponį matome tik leitenanto laipsniu apiformintą, kai jo sesuo Atsiminimuose mini brolių kapitonu buvus nuo 1939 m., kai tai visai normalu, pradėjusiam dirbti pedagoginį darbą Karo mokykloje, ir kaip tuo pačiu Universiteto klausytoju buvusiam, jau neskaitant, kad sporte Kariuomenę J. Krištaponis buvo garsinęs. Tuo labiau, kad NKVD du dokumentai J. Krištaponį mini vyresniojo leitenantu esantį, kurio tokio laipsnio Lietuvoje jau nebuvo. Galima manyti, kad sovietiniai okupantai,

pervedant Lietuvos karinę laipsnių gradaciją į sovietinę, ar ne galėjo naujai gautą kapitono laipsnį sulyginimui pervesti į vyr. leitenantą? Ką apie tai Karo istorikai gali pasakyti? O Karininko Garbę turinčiajam **nevilties ir streso su frustracijos simptomu apogėjus ar ne galėjo pasiekti neprognazuojamą situaciją Ukmergės restorane, būtent, kažkur ar ne gausiausio Holokausto vykdymo metu?** Šiuos hipotetinius klausimus keliu pačioje pabaigoje, kai po visų mano pakeltų tyrimų J. Krikštonio Baltarusijoje buvimo tikimybė visiškai ištirpo.

APIBENDRINIMUI, ko reikėtų Istor. konferencijos REZOLIUCIJAI NAUJAI ATRASTŲ ASPEKTŲ primetimus, prie kurių dar reikia apmąstyti ir įtraukti:

1. . Į rezoliuciją įtraukti 1982-08-16 Vilniuje per Tarptautinę apklausą J. **KRIKŠTAPONIO IŠTEISINIMĄ**, jo "kaltintojui" *Mariui Kačiuliui* pripažinus apsirikimą ir pasakius jog vardu buvo "ne Krikštonis, o N. Reikalas" - tai, ką ir KGB nustatė. Todėl rezoliucijoje KGB-stų, kaip specialistų-kriminalistų ignoravimą reikia įvertinti, kaip TEISINĖS KOMPETENCIJOS VIRŠIJIMĄ, nes KGB-istai privalėjo matyti, kas ne tiesą sakė, bet vis tiek jie privalėjo fiksuoti ir neteisingus parodymus, kuriais vadovautis yra ne moksliška dėl galimų netikslumų
2. Rezoliucijoje numatyti HIPOTEZĘ, jog **A. Impulevičiaus batalione nusikaltimai nebūtų buvę, jei J. Krikštonis būtų Baltarusijoje, kaip mokantis vokiečių kalbą ir kaip Teisę išmanantis, kaip nuo gyventojų nuslėpto VDU Teisės fakulteto III-čio kurso klausytojas ir kaip Pedagoginį darbą dirbęs Pirmojo Lietuvos Prezidento (savo dėdės vardo) Karo mokykloje, būtų gal vokiečius nuo nusikaltimų atitraukęs, ką jis tai mokėjo ir tai buvo padaręs Bagnopolio kaimelio išgelbėjimu (A. Impulevičius vokiškai gal nemokėjo - gal todėl JAV neišdavė, o II-oji (J. Krikštonio buvusioji) kuopa daugiausiai nusikaltimams (spec. operacijoms) buvo naudojama, nes joje šeiminingo nebuvo ir todėl net IKI SEPTYNIŲ kuopų vadų fiksuota tai kuopai, nuolat besikaitaliojusių. Todėl M. Pocius fantazija apie, neva, „J. Krikštonį besikeitusį su N. Reikalu“, įrodo, kad visai dokumentų nestudijavo, o tik fantazavo, net nenurodydamas šaltinio.**
3. . Rezoliucijoje turi būti nurodyti, keliai, kaip sąmoningoms klastotėms užkirsti kelią - tai **neignoruoti interneto, ir neignoruoti kraštotyriminkų darbų**, fiksuojančių išėjusių į Anapilį svarbių liudininkų parodymų. (Pav. per interneto ignoravimą buvo ignoruotas J. Krikštonio nuo nacių nukentėjimo faktas, kur nuo 1941 m. rudens nacių kalinimą įrodo visos istorinės aplinkybės) ir **neignoruoti archyvinių duomenų prieinamumą - jais nepiktnaudžiauti**. Todėl į rezoliuciją reikia įtraukti Istorinių žinių pagrindų, mokyklinių lygių neignoravimo

svarbą, atliekant tyrimus ("nesugebėjus" nustatyti kalinimo termino pagal labai ryškias-būdingas istorines detales).

4. Tyrimuose neignoruoti LOGIKOS pačios elementariausios, dar Imanuelio Kanto dėstytos. Pavyzdžiui, žinant, kad J. Krikštaponį iš kalėjimo vokiečiai išleido, tai fiksuotas SLAPSTYMASIS NUO VOKIEČIŲ (ir kraštotyrininkų, ir NKVD dokumente, ir dar, dabar Liepos 20 d. prie Ukmergės mero dar vieno liudininko-perpasakotojo atsiradimas apie slapstymąsi) NET PRADINIŲ MOKYKLŲ **VAIKAMS AIŠKI SLAPSTYMOSI PRIEŽASTIS - jog slapstėsi, kad negrįžti į batalioną** ir tada aišku, kad Baltarusijoje būti jis negalėjo. O TAI ĮRODO VISI DOKUMENTAI Ypatingojo archyvo, išskyrus 4-ių melagių, kurių tarpusavyje parodymai prieštarausja.
5. Todėl TYRIMUOSE PRIVALOMA NAUDOTIS ELEMENTARIAUSIOS PEDAGOGINĖS PRAKTIKOS patirtimi, kaip neteisingus parodymus išaiškinti, kai Rutkausko parodyme apie, neva, Krištaponį" belaisvių žudyme, tai pats Kačiulis tuose belaisvių Krištaponis nerodo, o ten, kur jis rodė "Krištaponį Rudenske", tai ten Kačiulio išvis neturėjo būti net pagal 3 aspektus, ką įrodo, kad jis kaip prie Lietuvos du kartus baustas už komunistinius nusikaltimus ir sov. okupantų išlaisvintas ... , prokurorų buvo paverstas profesionaliu "liudytoju" ir JAV advokatės N. Grybauskaitės demaskuotas, kaip kino studijos filmuojamas kaip liudininkas propagandai, ir t.t.
6. Todėl rezoliucijoje numatyti, jog ISTORIKAI NETURI TEISĖS VIRŠYTI SAVO KOMPETENCIJOS ir Tardymo protokolus vertinti turėtų geriausiai specialistai-kriminalistai, IŠMANANTYS ANALITIKĄ - neprileisti prie tyrimų kario nuo karininko neskiriančių, kaip M. Pocius ir pan.
7. . Kad užkirsti sąmoningoms klastotėms galimybę, kai trūksta dokumentų (pav.: Krikštaponio kalinimo dokumentų, kurie arba išvežti į Maskvą, generolui S. Raštikiui iš Sąjungininkų išgavimui už Krištaponio išlaisvinimą ..., arba pats GESTAP-as sunaikino, išleidęs pagal S. Raštikio laidavimą, o išleistajam į batalioną negrįžus, tai šiam savo darbo brokui paslėpti galėjo patys vokiečiai kai ką pašalinti i t. t.) tai tada reikia NAUDOTIS SOCIOLOGINIO **PATIKIMUMO** MATEMATINIAIS SKAIČIAVIM AIS, pagal EXCEL programoje formules, ką jau daro visos mokslo šakos, visi studentai kursiniuose ir diplominiuose darbuose, - tai todėl ir parodymų PATIKIMUMĄ būtina matematiškai nustatyti iš tardymų ir apklausų protokolų VISUMOS.
8. Dar geriau, kad PROTOKOLUS VERTINTI TURĖTŲ KRIMINALISTAI, o ne istorikai (čia jau pasikartojau) **Jei Gen. prokuratūra 2014-2015 m. m. sandūroje atmetė "kaltinimus" J. Krikštaponiui, tai tolesnė "pažymų" sklaida, kiršinanti LŽB-ą, neatlikus papildomų išsamių tyrimų - tai Teisinėje valstybėje neturi būti toleruotina.**
9. REZOLIUCIJOJE **NUMATYTI ATSKIRŲ KONFERENCIJŲ CIKLĄ; apmaudžių Krikštaponio biografijoje "tyrimo" KLAIDŲ PRIEŽASTIMS NUSTATYTI ir ateityje užkirsti tokių atsiradimui.** Galima numatyti ir Komisiją tyrimų vertinimui.

10. Administraciniam teismui siūlyti teismo ginčo nę nepradęti, kol Istorijos institutas, SUKLASTOJĘS PALEIDIMO Į ATSARGĄ SIGNATŪRAS - nepristatys kokių nors įrodymų, kad J. Krikštaponis galėjo būti "demobilizuotų?", nes jis pats save turėjo demobilizuoti, negrįžęs į batalioną. Todėl mokslininkams (A. Rukšėnui ir dr. A. Bubniui) teistis su garbaus amžiaus J. Krikštaponio sūnėnu, naudojantis klastotais dokumentais ir jam tai nežinant - tai bus istorinė klaida dar didesnė, pasityčiojanti iš mokslo. Prie to paties reikėtų, gal, priimti pastabą, KAD TYRIMUOSE BŪTINA NAUDOTIS PRADINIO MOKSLO REIKALAVIMĄ - DOKUMENTUS SKAITYTI IKI GALO - tai pagrindinė sąlygą klastojimams išvengti, kai liudininkai liudiję J. Krikštaponį tik Kaune, buvo paversti "įrodančiais jį žudynėse Baltarusijoje" moksliniame G ir R. žurnale. ir t. t. Todėl buvo labai apmaudžiai apgauta garbinga Komisija, kuri pasitikėjo, jog M. Kačiulis "karininkas iki kapitono laipsnio", o ne jaun. karys ir todėl jo "liudijimu" patikėjo - kitaip sveikai mąstantys mokslininkai būtų paabejoję . Tas pat ir su signatūromis, kur mokslininkai žinantys fondus, patikėjo, jog tuose fonduose yra "įrodymai demobilizacijos" - tokių apgavysčių dar ne regėjau. Neregėjau, kai pažymose ir straipsnyje prie dokumentų aprašo ir sigantūrų buvo paminėtas ne J. Klimavičiaus Raportas, o prisigalvotas, neva, "Krikštaponio raštas" (nemokėta I-os klasės veiksmo atlikti - perskaityti pavardę teisingai) suklydus tam, kad niekam nekiltų abejonių apie pastarojo kalinimą kalėjime tada. O tai norėta nuslėpti ir parašą pastarojo ant to rašto, tikrai, ne Minske, o greičiausiai kalėjime pasirašytą ir t. t. Todėl TAIP Komisija BUVO APGAUTA labai elementariai.

48 pav.: konferencija Karaliaučiaus universitetui 480 metų pasibaigę pačiu laiku.
AČIŲ *Kauno Evangelikų Liuteronų Šventosios Trejybės Bažnyčios* Klebonui kun. Sauliui Juozaičiui už puikiausią vietą dvasiškai-intelektualiai reikšmingoms istorinėms temoms aptarti. Taip pat dėkingi būkime už puikiausią paskaitą

istorinę-estetinę pateiktą Vilniaus Gedimino Technikos universiteto profesoriui ir Lietuvos politinių kalinių-tremtinių sąjungos Vilniaus skyriaus pirmininkui dr.-ui *Jonui Jakaičiui*, kurio paskaitą nufilmavau ir sukonspektavau [*Karaliaučiaus-480*](#) temos pačioje pabaigoje. Galima [šią nuotrauką ATTMINČIAI pasididinti](#).

Pabaigai siūlyčiau iš[klausyti profesoriaus Jono paskaitą](#) minėtoje bažnyčioje

Pagarbiai!
Vytenis Aleksandraitis

Jonava
2024-09-13